

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

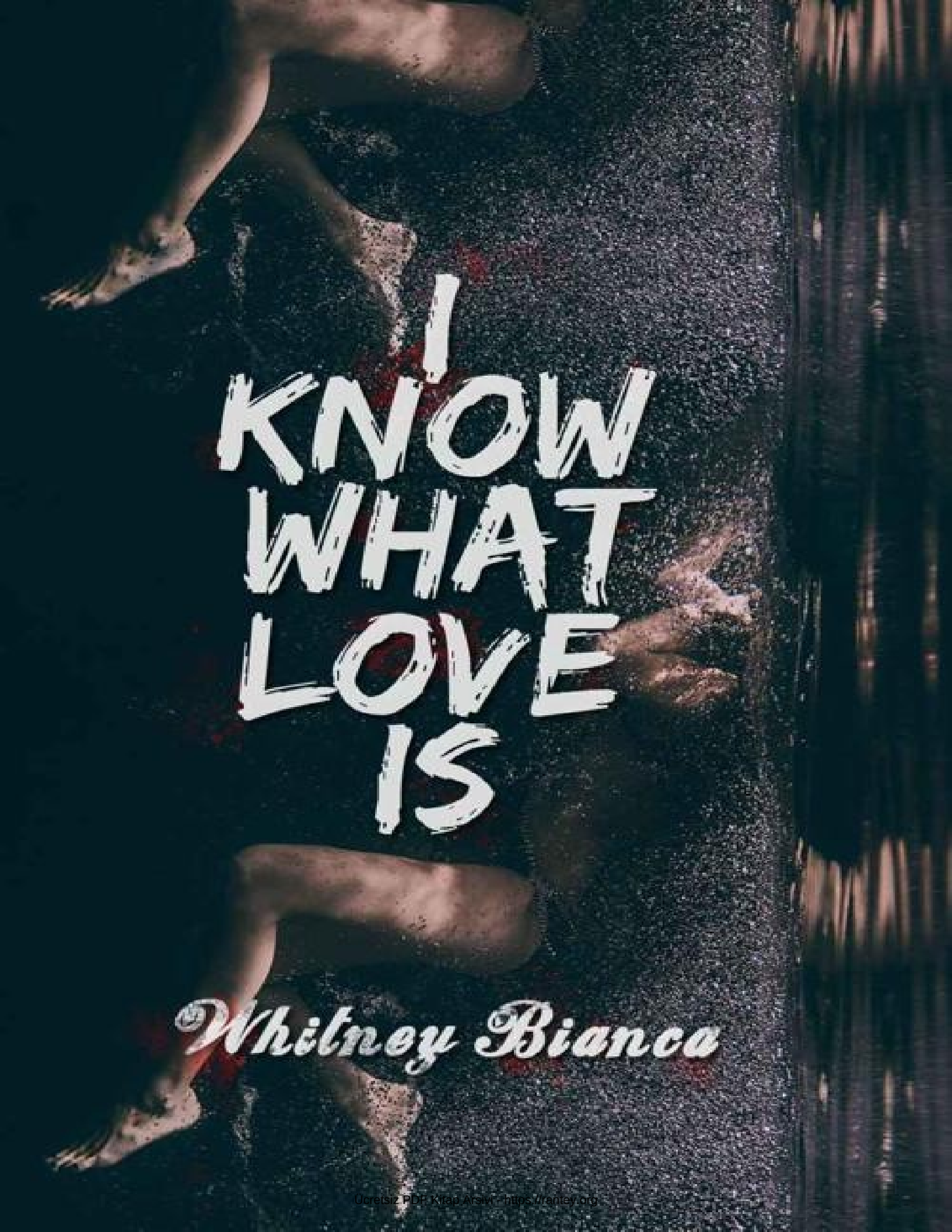
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I KNOW WHAT LOVE IS

Whitney Bianca

**Aşkın Ne
Olduğunu
Biliyorum**

**tarafında
n Whitney
Bianca**

OceanofPDF.com

Aşkın Ne Olduğunu Biliyorum
(Aşkın Ne Olduğunu Biliyorum #1)
telif hakkı 2014

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar hayal ürünüdür veya hayal ürünü bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek mekanlarla olan benzerlikler tamamen ve tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu özgün çalışmanın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

İletişim bilgileri:

e-posta: bia.whitney@gmail.com

Kapak resmi Slaughtered Heart

Graphics tarafından yapılmıştır Kendi

Yayımladığı İlk E-kitap Baskısı Ağustos

2014

OceanofPDF.com

*****YAZARIN NOTU*****

Bu bir kurgu eseridir. Bu sayfalarda yer alan hikaye bazıları için sakıncalı ve tatsız olarak değerdendirilebilir. Bir yazar olarak, hikaye anlatmak ve yazarken karakterlerimin kafalarının içinde yaşamak benim işim. Karakterlerimi yargılamıyorum. Ancak, hiçbir şekilde onların eylemleri veya kendilerini ifade ettikleri şiddet içeren yollar.

Bu karanlık erotik öykü tamamen kurgusaldır ve hiçbir şekilde zarar verme amacı taşımamaktadır.

Bu Joan ve Elliot'ın hikayesi.

Okuyucu dikkat.

*love,
Whitney*

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen siyah asfalt yolda hızla ilerlerken düz, kırmızı çöl ufku etrafımda kilometrelerce uzanıyor. Bir gündür aralıksız araba kullanıyorum ama duracak zamanım yok. Sıkı bir zaman çizelgem var.

Teksas'a döndüğüme neredeyse inanamıyorum. Bunca zaman sonra nihayet evimdeyim. Garip ama aslında bunaltıcı sıcaklığı özlemişim. Boğucu ve rahatsız edici ama en azından tahmin edilebilir.

Tahmin edilebilirlik rahatlatıcıdır.

Alabileceğim her türlü rahatlığa ihtiyacım var.

Bacaklarımın arasına uzanıyorum ve sol botumun içinde saklı olan silahı ayarlıyorum. Şanslı mavi botlarımı giyiyorum ama kendi şansımı kendim yaratmam gerektiğini de biliyorum. Silah bunu yapmanın bir yolu. İşimi şansa bırakmak istemiyorum.

Bugün için atış poligonunda saatlerce hazırlandım. İşler sarpa sararsa kontrolü kaybetmek istemiyorum.

Ne de olsa çılgınca bir şey yapmak üzereyim.

Beş yıl önce, bu hayatı kendim için asla hayal edemezdim. Beş yıl önce, parlak güneş ışığında yaşayan kaygısız bir kızdım.

Bu dünyada var olabilecek karanlık hakkında hiçbir fikrim yoktu. Artık biliyorum.

İnan bana, biliyorum.

Hayatımı sonsuza dek değiştiren gece özel bir şey değildi.

Teksas'ta tipik bir Cuma gecesiydi. Müziğin sesi yüksekti ve İçki akıyordu. İlk başta onu görmedim. Barın yanında duruyordum, beyaz atletim belimin kıvrımlarına kadar iniyor, jean eteğim kalçalarımın kadar iniyordu. Kendimi seksi ve kaygısız hissediyordum. Uzun bir çalışma haftasından sonra, sadece arkama yaslanmak, birkaç viski ve kola içmek ve sevişmek istiyordum. Bunca yıl sonra bunu hatırlıyorum. Kesinlikle eve götürecek bir erkek arıyordum.

Uzun bir süre ne giydiğimi düşündüm, sanki bir fark yaratıyormuş gibi. Dürüst olmak gerekirse, sevişmek için giyinmişim. Kısa etek. Dar üst. Siyah sütyen. Belki de bunu ben istemişim. Belki de ahlaksız ve kirli arzuları olan kötü bir kızdım. Pek çok insan, bu tür şeylerin

iyi kızlar tecavüze uğramaz. Kötü kızlar ise bela ararlar ve ne olursa olsun hak ediyorlar. Ama hayır, bela istemedim, yemin ederim. Kimse bana ne olduğunu sormayacaktı. Ne aptalım, şansımın yaver gitmesini bekliyordum. Onun yerine karanlık tarafa tek yönlü bir bilet aldım.

Kıyafetlerimle bir ilgisi yoktu.

Daha sonra, kulağıma sert bir sesle, bunun saçlarımdan kaynaklandığını söyledi. Uzun ve koyu renk saçlarımı sırtımdan aşağıya gevşek bir örgü şeklinde örerdim. Kendisini, örgümü büyük elinin etrafına sararken ve çekerken gördüğünü söyledi. Beni aşağı çekerken. Beni hep dizlerimin üzerine, karnımın üstüne yatırmak isterdi. Aşağıya. Onun altında. Ve bir süre sonra, beni bundan zevk alıyormuş gibi davranmaya zorladı. Üzücü olan şey, sonunda artık rol yapmama gerek kalmamasıydı.

Hoşuma gitti.

O küçük bilgi mi? Bunca yıldır kendime sakladım. Sadece o ve ben içime defalarca soktuğunda, onun sert aletine karşı nasıl boşaldığımı biliyorum.

Çevreme uyum sağladım.

Mutasyona uğradım.

Ama kahretsin, bunu ben istemedim. Bunu hiç istemedim, ya da sonrasında olanları. Güven bana.

Her neyse, o uğursuz gece barda, ilk başta onu görmedim. Kafam meşguldü. Barmen sevimliydi. Siyah saçları, zeytin rengi teni, kolunda renkli dövme ve sol yüzük parmağında sade altın bir bant vardı. Evliydi. Ne yazık. Yine de bu beni durdurmadı. Yirmi iki yaşındaydım ve bana göre flört etmek zararsızdı. Tam olarak ne söylediğimi hatırlamıyorum ama çok kıkırdadığımı hatırlıyorum. Kovboy çizimlerinden biri yanımdaki taburenin basamağına asılmıştı, dizim kalkıktı ve Uyluklarım ayrıldı. Bir viski damlası göğüslerimin arasından aşağı yuvarlandı, bir kısmı da ağzıma doğru döküldü. Austin'de sıcak bir geceydi ama içerideki bar karanlık ve serindi. Kahkahalar ve müziğin uğultusu beni rehavete sürükledi. Harika bir geceydi. Kötü bir şey olamazdı. Kendimi iyi hissediyordum.

Bir dalıştı. Eskiden batakhaneleri severdim. Skeezy adamlar ve hipsterlar, ucuz bira içip dart ve bilardo oynarlardı. Bu özel batakhane, Mavi Denizkızı, skeeze'e doğru eğiliyordu, ama ben bununla iyiydim. Orada yaşıyordum.

ve çok yakındı. Bay Doğru Şimdi'yi bulduğumda, tekrar düşünecek zamanım olmayacaktı. Onu on dakikadan kısa bir sürede üst kata çıkarıp

çıplak bırakacaktım.

O zamanki ruh halim buydu. Özür dilemek yok, pişmanlık yok.
İlk hatamı burada yaptım.

Çok uzun sürdü. Barmenle kıkırdayarak çok fazla zaman geçirdim. Ona beni keşfetmesi için çok fazla zaman verdim. Benimle tam olarak ne yapacağını anlaması için çok fazla zaman.

İşemem gerekiyordu, bu yüzden dar ahşap panelli koridordan geçerek tuvalete doğru ilerledim. İşimi halledip ellerimi yıkadıktan sonra çatlak, buğulu aynada kendime baktım. Özellikle bu anı hatırlıyorum. Bu, her şey cehenneme dönmeden önce kendime son kez baktığım andı. Yaşlı Ben'in altın rengi bir teni vardı, Anglo-Meksikalı soyumdan gelen doğal bronzluk ve

Teksas güneşi. Yaşlı Ben'in parlak, gülen kahverengi gözleri ve dudak parlaticısıyla parlayan yumuşak dudakları vardı. Yaşlı Ben'in kıvrımlı bir kum saati figürü ve cumartesi günleri koşu yapmaktan ve voleybol oynamaktan tonlanmış kasları vardı.

Eski Ben güzeldi. Yaşlı Ben sağlıklıydı. Yaşlı Ben'in önünde bir ömür boyu sürecektir olasılıklar vardı.

Hüzünlendiğimin farkındayım. Beni affet. Benim için zor, biliyor musun?

Hafıza şeridindeki bu küçük yolculuk muhtemelen benim için iyi değil. Hayatıma devam etmem gerekiyor. Göründüğümün yarısı kadar iyi ayarlanmış olsaydım, tüm bu eski saçmalıkları yeniden anlatmakta gerçekten değerli bir şey bulabilirdim. Keşke hikâyesini başkalarına yardım etmek için kullanan kadınlardan biri olabilseydim. Keşke ben de liseleri gezen kadınlardan biri olabilseydim.

diğer kadınların yalnız olmadıklarını bilmelerini sağlamak için. *Tecavüz sizin istediğiniz bir şey değildir. Tecavüz sizin kim olduğunuz değildir.*

Ne yazık ki, ben iyi ayarlanmış değilim. Sadece numara yapmakta iyiyim.

Tuvaletin dışında tuğladan bir duvara çarptım, burnum göğsüne bastırdı ve büyük elleri pazularımı sıktı. Elimde olmadan onu kokladım. Bira, ter ve çam ağacının baharatlı kokusu gibi kokuyordu. dikiz aynaları. Hepsi erkek. Hepsi kaba.

Siyah bir düğme, siyah bir kot pantolon ve çelik burunlu botlar giymişti. Omuzları genişti ve kolları gömleğinin ince kumaşının altında kaslarla dalgalanıyordu. Yüzünün ve kollarının derisi koyu renkti ama boynu

pembeydi, sanki güneşte çok fazla zaman geçirmiş gibiydi. Elleriyle çalıştığına şüphe yok. İnşaat, yol ekibi ya da temizlik işlerinde, diye

düşündüm. Babamın işlettiği bir
Dallas'ta büyük bir peyzaj işi vardı ve ben bu tür işlerle büyüdüm.

Hayatım boyunca bir sürü erkekle tanıştım. İri yarı, gürültücü ve doğru şekilde ele alınmadıklarında tam bir pislik olabiliyorlardı.

"Affedersin şekerim," diye mırıldandım tökezleyerek geri çekilirken. Yine de gitmeme izin vermedi. Tüm nezaketini aşarak bana sarıldı. Beni yüzüne bakmaya zorladı, kaşlarım soru sorar gibi kalkmıştı. Beni ilk kez bir şey yapmaya zorluyordu ama bu son olmayacaktı. Ama gözlerinin içine bakmadım, henüz değil. Bakışlarım ağzına yöneldi.

Ağzını hatırlamak garip bir şey. Ama o anda gözlerimin odaklandığı nokta buydu. İnce dudaklı, sakalsız ya da dikkat dağıtıcı bir sakalı olmayan düz bir ağız çizgisiydi. Bu konuda acımasız bir şey vardı, ama ne olduğunu bilmiyordum. Sonra öğrenecektim. Evet hanımefendi, öğrenecektim.

"Adın ne?" dedi, sesi alçaktı. Parmakları kollarımın etine batıyordu ve kaşlarımın kızgınlıkla çatıldığını hissettim. Bu koca orospu çocuğu da kimdi, bana dokunabileceğini mi sanıyordu? Korkacak kadar zeki değildim. Henüz değildim.

"Seni ilgilendirmez," dedim, içki bana güven veriyordu. Geri çekilmeye çalıştım ama o bana doğru ilerledi, beni koridorun ucuz ahşap panellerine doğru bastırdı, kalçası benimkinin arasına girdi. Sonunda durumun tehlikesini fark etmeye başladım. Kalbim çarpmaya başladı; kan kulaklarımda zonkluyordu. Kan aynı zamanda vücudumun başka bir bölgesine, aşağıya doğru akıyordu. Utanç verici ama gerçek. Vücudum onun büyük kalçasının bana doğru bastırmasına tepki verdi.

Avuçlarımı göğsüne bastırdım, hâlâ kibarca beni rahat bırakmasını istersem beni bırakacağı umuduna tutunuyordum. Muhtemelen sadece sarhoş bir pisliktir, dedim kendi kendime. Güzel bir kızın ona 'şekerim' demesinin, amcık kasabasına bedava giriş izni alacağı anlamına geldiğini düşünen sarhoş bir pislik.

Yüzü tam benimkinin üzerindeydi ve ona bir bakış attım. Yakışıklı ama sert görünümlü bir adamdı, burnu küttü ama elmacık kemikleri sivriydi. Benden daha yaşlıydı, yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyordum. Yeşil gözleri düz ve ölüydü, içlerinde hiçbir duygu yoktu. Sadece sarhoş olup olmadığını merak ettim. Belki de başka bir şey kullanıyordu? Metamfetamin ve ağır kesici bağımlılığı Güney'de yaygındı. Ama bir tinerci onun kadar büyük olamazdı. Bir ayyaşın tikleri, kötü bir cildi ve kötü dişleri olurdu. Bir tinerci onun kadar sakın ve kendinden emin olamazdı.

"Adın ne?" diye tekrarladı, bu kez sesi daha yumuşaktı. Buna rağmen yumuşaklığı beni kandırmadı. Başımın belada olduğunu biliyordum, sadece nasıl olduğunu bilmiyordum.

Çok fazla.

Sesimin titremesini engellemeye çalışarak, "Bakın bayım, sorun istemiyorum," dedim. Teslim olmak için ellerimi kaldırdım, ama bu sadece bana daha sert bastırmasına neden oldu. O kadar sertti ki zar zor nefes alabiliyordum. Beni kendisiyle duvar arasına sıkıştırmıştı. İkisi de boyun eğmiyordu ve hava

yavaş yavaş içimden akıyordu. Zar zor nefes alabiliyordum. O anda ereksiyonunu kot pantolonunun ve eteğimin üzerinden hissedebiliyordum. Masum bir kızı korkutmanın onu tahrik ettiğini fark ettim. Tamam, belki de o kadar masum değildim. Ama bu yine de iyiye işaret değildi.

"Senin lanet olası adın ne?" diye tısladı ve yüzünü boynuma indirdi. Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni ısırdı, dişleri hassas derime battı. Tırnaklarım göğsüne battı ama o durmadı. Dili dişlerinin arasına girdi ve orada sıkışan deriyi ıslattı. Meme uçlarım sertleşti. Kalçalarım bacağına etrafında sıkıştı. Tüm vücudum gerildi. Sanırım korkuydu. Tüm vücudum donmuştu.

Sonunda beni bıraktı ve şok içinde inlediğimi duydum. Geri çekildi ve dişleri kanla boyandı. *Benim kanım*. Başını tekrar eğdi ve kan akışını durdurmak için birkaç kez daha derimi yaladı. Hızlı hareket ediyordu ve beyaz atletime bir damla bile kırmızı bulaşmamıştı.

En azından o zaman değil.

Bir an için vampirlerin gerçek olup olmadığını merak ettim. Mitolojideki gibi vampirler, genç kızlara yönelik aptal filmlerdeki ışıltılı vampirler değil. Bir an bile tereddüt etmeden boğazınızı parçalayacak gaddar vampirler. Ama vampir diye bir şey yok. Bay Tuğla Duvar sadece benimle dalga geçiyordu, beni korkutuyordu. Kan kaybımı izlemek hoşuna gidiyordu. Uydurma öcülerden çok daha korkulacak şeyler var, inan bana.

"Son şansın," dedi sonra, dudaklarını yaladı ve kalçalarını benimkilere sürttü. Nefes alamıyordum. Başım dönüyordu. Vücudum şimdiden ağrıyor, zonkluyordu. Savaşmaya devam etmek istiyordum. Gerçekten istiyordum. Taşaklarına diz atmak ve barın güvenliğine geri koşmak istedim. Ama bu çok zordu. O çok büyüktü. Ben de kaderimi belirledim.

"Daisy," diye fısıldadım. "Benim adım Daisy, seni lanet olası pislik."

Bana adının Daisy olduğunu söyledi, ama bu lanet bir yalandı. Gerçek adının Joan olduğunu çok sonraları öğrendim, tıpkı şu rockçı Joan Jett gibi. Aslında adaşıyla pek çok ortak yönleri vardı. Seksi koyu renk saçlar, hiçbir bok kabul etmeyen bir tavır ve alaycı dudaklar. Onu tüm mücadeleden vazgeçirdiğimde, sikimin etrafında gerilmiş harika görünen dudaklar. Bu kısımdan -onu zorlamaktan- biraz fazla zevk aldığımı itiraf etmeliyim.

Oh, lanet olsun. O ilk gece. Düşündüğümde hala sikim kalkıyor.

Göğüsleri, kalçaları ve uzun saçları vardı ve gözlerim onun üzerindeydi. bara girdiği anda. Aslında onu orada ilk kez görmüyordum. Birkaç hafta önce, birkaç kızla birlikte gelmişti, ama diğerlerinin arasında bir fener gibi göze çarpıyordu. Kahretsin, bugün bile neden beni seçtiğini bilmiyorum ama seçmişti. Kulağa çok aptalca geliyor ama vücudu beni çağırıyordu. Saçları ve elleri uçuşurken gülüşü ve konuşması. Masasındaki diğer kızlarla gülümseyerek poz vermesi. Benim Gözlerim gittiği her yerde onu takip ediyordu. Hareket etme şekli beynime kazınmıştı ve tek düşünebildiğim oydu. Onu tutmak. Elimi uzun, siyah saçlarının ipeksi tellerine dolamak. Göğüslerini emmek. Ellerimi kalçalarına kenetledim ve onu sertçe siktim.

O zamandan beri bekliyordum. Onu yalnız yakalamak için.

Gün diğer günler gibi başladı. Uyandım, inşaata gittim. gün doğmadan önce. Soğuk bir bira cennet gibi gelene kadar bunalıcı sıcakta çalıştım. Yedi gibi işten çıktım, eve gidip otuz bir çektim, duş aldım ve biraz bela aramak için geceye geri döndüm. Kendimi Mavi Denizkızı'nda buldum, çünkü kabul edelim, hâlâ onu arıyordum. Onu. Onu. Onu. Onu. Her şey Joan'a gelip dayanıyor. Bu yüzden şu an bu durumdayım, çünkü o lanet kızdan vazgeçemiyorum.

Her neyse, o gece dışarıda takılıyordum, biramı içiyordum ve bunu çok belli etmiyordum, o kapıdan içeri girdiğinde. Kimse onu içeri kadar takip etmedi. Kimseyle buluşmadı. Doğruca bara yöneldi, tek başına.

Yalnız.

Benim şanslı gecem.

Ve onu hatırladığım gibiydi. Hatta daha güzeldi. Yine de bir şeyler elde etmek için giyinmişti ve bu beni kızdırdı. Bir erkek arıyordu, kıkırdıyor ve içkisini yudumluyordu.

ama bana bakmıyordu. Barmene bakıyordu, sanki o anda onun için eteğini yukarı fırlatmak istiyormuş gibi. Gözlerim Onu hiç terk etmedi, öfkesi artıyordu, bana bakmasını istiyordum. Eğer o gece birinin sikini ıslatacaksa, bu benimki olacaktı. Yeterince beklemiştim, kahretsin. Onu hak etmiştim.

Benimle aynı fikirde olduğu ortaya çıktı. Bunu bana çok sonra söyledi. Kulağıma sadece beni istediğini, sonsuza dek benim olduğunu fısıldadı.

Sikimi onun içine sokup çıkarırken söylediği o yumuşak sözleri düşünmek bile beni sertleştiriyor. O zaman başka kimse ona sahip olamazdı, şimdi de olamaz. Beni terk etmesine izin vermeyeceğim ve ona dokunan her orospu çocuğunu öldüreceğim.

Bu bir gerçek.

Eskiden bu kadar saldırgan değildim. Keşke bu dürtülerimi durdurabilsem, gerçekten. Benden korkmasını istemiyorum, ama bu benim tarzım. Kimse benimle benim olanın arasına giremez.

Ve o benim. Hoşuna gitse de gitmese de.

"Daisy mi? Bu gerçekten güzel bir isim," dedi, tonlaması düzdü. Ne kadar ürkütücü olduğunu yeni yeni anlamaya başlamıştım. Gözleri ağzımdaydı ve dudaklarımı kenetledim. Terlemeye başlamıştım ve sadece ondan kurtulmak istiyordum ama o hiçbir yere gitmiyordu. Elimi bıraktı. Kollarımı onun kavrayışından kurtardım, bir elimi başımın üstündeki duvara yasladım ve yüzümün oradan geçebilecek herhangi biri tarafından görülmesini engelledim. Koridor zaten loştu, bu yüzden kimse bize pek aldırış etmezdi. Tek umudum yakında birinin tuvaleti kullanması gerekmesiydi. Bana yardım etmeleri için onlara işaret verebilirdim. Ne kadar aptalmışım. Hâlâ umudum vardı.

Diğer büyük eli kalçamdan sol göğsümün kabarıklığına doğru dolaşmaya başladı. Sert meme ucumu okşarken ürperdim, bunu istediğimden değil. Ona karşı çelik gibi olabilmeyi, benden bir parça bile almasına izin vermemeyi diledim. Ama bedenim zayıftı. Onun dokunuşuna tepki verdi çünkü derinin altında sinirler vardı, beyinler değil. Beynim ondan ve kendimden öğreniyordu ama bu hiçbir şeyin olmasını engellemiyordu. Elini eteğimin altına soktuğunda beni ıslak buldu. Külotumu kenara çekti ve uzun bir parmağını

İçimin derinliklerinde bir şey koptu. Savaşmaya başladım. Onun hareketsiz göğsünü ittim ve bu işe yaramadığında yumruklarımı ona vurdum ve yüzünü tokatladım.

Ne yaptı biliyor
musun? Güldü.

Yavaş ve uğursuz bir kıkırdama, tam ağzını indirip beni dudaklarımdan öpmeden hemen önce. Ona doğru çığlık attım ama sesim boğuk çıkıyordu. Bardaki müziğin sesi zaten kimsenin beni duyamayacağı kadar yüksekti. Herkesin içinde, kendi arka bahçemde saldırıya uğruyordum ve kimsenin bundan haberi yoktu. Bir parmağını daha içime soktu, canımı acıtacak kadar sert sikmeye başladı. Ellerim bileğinin etrafında dönüyor, onu yerinden oynatmaya çalışıyordu ama bir santim bile kıpırdatamıyordum. Dili ağzımın derinliklerine doğru ilerliyordu ve ben nefes almayı bile zor hatırlıyordum. Göğsüm yanıyordu. Göz kapaklarımda siyah noktalar oluşuyordu. Neredeyse bayılıyordum.

Keşke yapsaydım.

Onun yerine, beni kadınlar tuvaletine sürükleyip kapıyı kilitletiğinde uyanıktım. Beni lavaboya doğru fırlattı ve sert porselen kalçalarımın arkasını zedeledi. Ellerimi uzattım, sanki bu onu durduracaktı.

"Hayır," dedim, sesim zayıftı. "Hayır!" Tekrar denedim, histeri beni tizleştirdi. Beni duymamış gibi davrandı, kemerini kurcalıyordu, gözleri ağzımdaydı. Damarlarımda saf dehşet dolaşıyordu. Yine donmuş gibi hissettim, kaslarım kilitlendi. O çok büyüktü ve ben çok küçüktüm. Ne yapabilirdim ki? Zihnim tüm olasılıkları gözden geçirdi. Bir kabine girip kilitlemek. Onu iterek geçmeye çalışmak. Kapıya vurup çığlık atmak. Bir şeyler yap, seni aptal! Ama zaman benden uzaklaştı.

Ben bir şey yapamadan eteğimi kalçalarıma kadar itti. Kaçmaya, etrafından dolaşmaya çalıştım ama kolunu belime doladı ve beni lavaboya doğru itti. Dirseğim sabunluğun keskin kenarına sürtündü ve acı içinde tısladım. Daha fazla kanımı çekmişti. Bu son olmayacaktı, bundan kesinlikle emindim.

"Bunu istiyorsun," diye mırıldanıyordu, bir eliyle boynumu sıkarken diğer eliyle aletini kot pantolonundan kurtardı. "Alabilirsin Daisy."

Büyük eli oksijenimi keserken, görüşümün önünde yine siyah noktalar dans ediyordu. Bilincimin kapanmasını bekliyordum ama yine o kadar şanslı değildim.

Başımın düşmeye başladığını görünce beni öyle hızlı bıraktı ki dünya

kendi ekseninde eğildi. Beynime oksijen akışı başımı döndürdü ve kendimi hasta hissettim. Bacaklarımı ayırdı ve Teksas büyüklüğündeki kemeriyle içime girdi.

Tokası ağır bir şekilde kalçama düşüyor.

Tam beni hedef alan sert aletini gördüğümde gözlerim büyüdü. Diğer her şeyi gibi o da büyüktü. Çok büyüktü. Tekrar kaçmaya çalıştım ama beni kolayca yakaladı, elleri belimin iki yanındaydı. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırdı ve kışımı lavabonun soğuk kenarında dengeledi. Bacaklarımı tekmelemeye çalıştım ama tek yaptığı eteğimi belimden daha da yukarı itmek oldu. Benim

Pembe puantiyeli külot, sikinin kırmızı tacını üzerinde gezdirirken çok yersiz görünüyordu. Çok genç, çok masum, çok şakacıydılar, Oysa siki çok kaba ve kördü. Sonra onları benden kopardı ve arka cebine tıktı.

"Alabilirsin Daisy," diye tekrarladı, sikini bana doğru yaklaştırarak. İçime girmesini sadece dehşet içinde izleyebildim. Şimdi düşününce, belki de bedenim bana hiç ihanet etmemişti. Belki de bana yardım etmeye çalışıyordu,

Zararı en aza indirmek mi? Her iki durumda da tecavüze uğrayacaktım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Omuzlarını ittim ve dizlerimi kaldırarak karnına bastırmaya ve onu itmeye çalıştım. Bir şeyler yapmaya çalışıyordum. Ama o dizlerimi tekrar araladı ve kalçalarını iterek birkaç santim daha içime girdi. Başım aynaya yaslandı, ağzım onun verdiği hisle, bu ihlal karşısında açık kaldı. Tekrar itip daha derine inerken dudaklarımdan hırıltılı bir inilti kaçtı.

Daha ne kadar derine inebilirdi ki? Merak ettiğimi hatırlıyorum. Ne kadar safmışım. Ne kadar masum.

Ellerinden biri kalçamı sıkıca kavradığında ve diğeri örgümü başımı aynaya çarpacak kadar sert çektiğinde, içimde ne kadar derine inebileceğini anladım. O kadar derindi ki beni içten dışa doğru yok edebileceğini hissettim. Ve o hiç vazgeçmedi. Tekrar tekrar daldı ve boğazım çiğnenene kadar her seferinde nefes nefese kaldım. Kalçalarını çevirip taşaklarına kadar gömüldüğünde kendimi kaybettim. Keskin bir acı-zevk bıçağı omurgamdan yukarı fırlarken ağzımdan hırıltılı, gırtlaktan gelen bir çığlık koptu. Bir elini yüzüme kapadı, diğer eliyle saç örgümü daha sert çekti.

"Şşt, bebeğim," diye mırıldandı, dudakları kulağımdaydı. "Bunu seviyorsun, değil mi?"

Gözlerimin kafamın içinde geriye yuvarlandığını hissettim. Kafa derim zonkluyor, vücudum saldırıya uğruyor ve ağzımın üzerindeki eli nefes almamı zorlaştırıyordu. Beni becerirken boğuk iniltilerim kulaklarımda yankılanıyordu. Sikini içime ne kadar soktu hiçbir fikrim yok. Gerçekten bilmiyorum. Bu olabilir iki dakika da olabilirdi, on dakika da. Sonsuzluk gibi geldiğine emindim. Bacaklarım lavabonun kenarından sarkıyor, her hamlede sallanıyordu. Tırnaklarım hâlâ omuzlarını pençeliyordu ama tüm mücadelem bitmişti. Piç kurusu kazanmıştı ve bu son olmayacaktı.

Elini ağzımdan çekti ve beni tekrar öptü. Başımı çevirmeye çalıştım ama çenemi demir gibi kavradı ve beni zorladı. Dilini dudaklarımdan arasına kaydırıp, neredeyse sevgiyle daldırıp emdi. Neredeyse. Sonra dudağımı sertçe ısırıp, kan çekti. Ona karşı sarsıldım, amım sikinin etrafında kenetlendi. Hırladı. Gerçekten hırladı.

"Siktir!" diye tısladı, kalçalarını benimkilere çarparak.

Acı onu kurtardı. Sade ve basit. Bunu çok iyi öğrenecektim. Acımı istiyordu, kanımı istiyordu ve savaşımı istiyordu. Kanlı dudağımı yalarken itişlerini hızlandırdı. Saçlarını bıraktı ve Büyük kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Hissettiklerim geri geldiğinde kafa derim karıncalandı ama buna rahatlama demek zordu. Panik içimde kabarıyordu. Yeni bir korku kaplıyordu içimi. Orgazm olacağını fark ettim. İğrenç boşalmasını *içime boşaltacaktı*.

Yine o kadar safmışım ki, neredeyse komik geliyor.

Bir iniltiyle çekildi, elimi tuttu ve sikinin tepesine doğru bastırdı. Sularıyla ılık ve ıslaktı ve ben sadece tekrar çılgılık atmak istedim. Amım zonkluyor ve karıncalanıyordu, ama bitmişti. Ya da ben öyle sanıyordum. Kalçalarını salladı ve sıcak menisini avucumun içine fişkırttı. Neredeyse öğürecektim. Ama daha yeni başlamıştı.

Bileğimden tutup elimi yüzüme götürmeye zorlayarak, "Yut şunu," dedi. "Son damlasına kadar." Başımı sallayarak sertçe yutkundum. Boşalması parmaklarımdan üzerinde kalın ve beyazdı, avucumdan aşağı sızıyordu. Hiç de iştah açıcı değildi.

Bu her zaman böyle olmayacaktı. Sonunda, içki içme konusunda eski bir profesyonel oldum. Kulağa çılgınca gelse de tadını bile sevmeye başladım. Ama o ilk gece, dehşete düşmüştüm.

"Hayır," diye tısladım, mücadelem bir kısmı geri gelmişti. Elimini onun demir pençesinden kurtarmaya çalıştım, menisini gömleğinin ön tarafına bulaştırmaya çalıştım. Ama o

Benden daha hızlı ve daha güçlüydü. Elimi ağzıma götürdü, ben daha ne olduğunu anlamadan dudaklarıma boşaldı. Sonra iki parmağını ağrıyan amıma soktu. Başımı sağa doğru savurdum ama sadece yanağıma döl bulaştırmayı başarabildim.

"Yala ve yut Daisy," dedi. "Ben seni boşaltırken yut."

Ben de aynen öyle yaptım. Başka ne seçeneğim vardı ki? Boşalması tuzlu ve yoğundu ama gözlerimi kapattım ve kendimi yutmaya zorladım. Ancak o zaman gözyaşları akmaya başladı, utancımın yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyordum. Yenilgime tekrar kıkırdadı, büyük parmakları durmaksızın perişan bedenimin içine daldı.

Yine de beni boşaltmadı. Ona bu zaferi çok sonraya kadar vermedim.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Pantolonunun kemerini bağlayıp ellerini yıkadıktan sonra bir havlu ıslattı ve çenemi tuttu. Ona karşı koymadım; yüzümü silmesine izin verdim. Sonra havluyu tuvalete attı ve sifonu çekti. Tekrar bana yaklaştı ve ben sarsıldım, tüm vücudum hazır ola geçti. Bana dokunacağından o kadar korkuyordum ki hareket edemiyordum. Korku derimin altında dalgalanıyordu. Nasırlı parmağını yanağımda gezdirdi ve sonra başka bir şey söylemeden banyodan çıktı. Başımı eğmiştim, bu yüzden kaybolmadan önce bana nasıl baktığını bilmiyorum. Gülümsüyor muydu bilmiyorum. Kendisiyle gurur duyup duymadığını bilmiyorum. Pişmanlık duyup duymadığını bilmiyorum. O zamanlar umurumda değildi.

Titreyen bacaklarımla kendimi bir kabine zorladım ve üzerimdeki tüm kirleri sildim.

Kalçalarımın arasındaki ıslaklığı kilometrelerce tuvalet kağıdı kullanarak temizledim. Sadece temizlenmek istedim. Kanıt ya da DNA hakkında düşünmedim bile. Bana kalırsa, başıma gelenleri kimsenin bilmesine gerek yoktu. Artık o gittiğine göre, bunlar olmamış gibi davranmak neredeyse çok kolaydı. Hepsi kötü bir rüyaydı.

Kayıp külotum dışında. Çürükler. Isırık izleri. Tüm bunları açıklamak zordu.

Uzun bir süre banyoda, kilitli kabinde kaldım. Kıkırdayan, çakırkeyif kadınlar girip çıkıyordu, işlerini yapıyorlardı, içinden geçtikleri suç mahallinden tamamen habersizdiler. Yine, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Dehşete kapılmıştım, bunu kabul edebilirim. Hâlâ barda olduğu için dehşete düşmüştüm. Benim için geri gelmesinden korkuyordum.

Sonunda kendimi ayağa kaldırdım ve güvenli bölmeden çıktım. Aynaya bakmadan kıyafetlerimi ve saçlarımı elimden geldiğince düzelttim. Dişlerinin etimde bıraktığı izleri gizlemek için örgümü omzumun üzerinden geçirdim. Dudağımı saklamak için başımı eğdim. Banyodan çıktım ve yavaşça ana odaya geri döndüm. Dizlerim neredeyse birbirine çarpıyordu, çok korkmuştum. Barda her şey hâlâ tıkırındaydı. Eski müzik kutusunda *Welcome to the Jungle* çalıyordu. Kimse beni fark etmemiş gibiydi. Kafamı kaldırıp bakmadım, hiçbir şey yokmuş gibi kapıya doğru yöneldim. Kapıyı itip açtım ve gecenin sıcak havası yüzüme çarptı.

O ana kadar temiz Teksas havası soluduğum için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Yakındaki tarlalardan gelen saman kokusunu alabiliyordum.

Kızarmış ekmeklerin kokusunu alabiliyordum.

Sokağın karşısındaki restorandan tavuk. Kahretsin, inek kokusunu alabiliyordum.

ama umurumda değildi. Tanıdık kokular bana hayatta olduğumu hatırlatıyordu. Korkunç bir şey yaşamıştım ama hâlâ hayattaydım.

Ben çok güçlü bir kıyım, değil mi? Ben de öyle düşünürdüm. *Ben hayatta kalan biriyim, derdim* kendime. Ama uğruna hayatta kalınacak bir şey kalmadığında ne olur? İşte o zaman işler gerçekten karanlığa bürünür. Şiddet ve intikam dolu düşünceler beyninizde eskiden eğlence, kahkaha ve sevgi için ayrılmış olan tüm alanı kaplamaya başlar.

Ama yine kendimi aşıyorum.

O gece araba kullanmadım çünkü beş blok ötede oturuyordum. Bu yüzden çakıllı otoparkta tökezleyerek ilerledim, çantamı bıraktığımı tamamen unutmuştum.

-Evimin anahtarları, cüzdanım, cep telefonum ve tüm hayatımla birlikte Mavi Denizkızı'ndaki barın arkasıdaydım. Blue Mermaid, bir daha adım atmaya hiç niyetimin olmadığı yer. Görünüşte bir hata gibi görünen bu olay benim açımdan bir şans oldu.

Küçük iyilikler için şükürler olsun.

Ne yaptığıma gerçekten dikkat etmiyordum. Kollarımı kendime dolamıştım ve yürürken başımı öne eğmişim. Nereye gittiğime bakmaktan çok hafızamla ilerliyordum. Kafam çok bulanıktı. Vücudum uyuşmuştu. Şok içindeydim. O an bir şeyin farkına vardım.

araç arkamdaydı ve geçmelerine izin vermek için yoldan çıktım. Kaldırımı olmayan bir cadde üzerindeydim. Burası Ford F150'nin ülkesi olan ve yaya olarak herhangi bir yere gitmenin hoş karşılanmadığı Teksas'tı, bu alışılmadık bir durum değildi. Ancak yol boyunca ışıkları yanan evler vardı. Issız sayılmazdı.

O gece yaşadığım onca şeyden sonra hâlâ içinde bulunduğum tehlikeyi hissedemiyordum.

Yine de araç geçmedi. Arkamda yavaşladı, farları yolumda beyaz bir ışık üçgeni oluşturdu. Bakmak için başımı çevirdim, omuzlarım sanki dışarısı soğukmuş gibi kulaklarımın etrafında kamburlaşmıştı. Bunun bir kamyon olduğunu fark ettim, büyük olasılıkla her yerde bulunan bir Ford'du ve geçmesi için el salladım. Kamyon

Kamyon hala etrafımdan dolaşmadı. Sanki şoför bir karar vermeye çalışıyormuş gibi rölantide gidiyordu.

Şoför kamyonu park ederken sırtımdan bir ürperti geçti. Hayır, olamaz *diye* düşündüm. Ama içimi kötü bir his kapladı ve bundan kurtulamadım. Kendime aptallık ettiğimi söyledim. Bay Tuğla Duvar

çoktan gitmişti, değil mi? Ama

Kamyonun kapısı açıldığında ve bir çift çelik burunlu bot kaldırıma vurduğunda tereddüt etmedim. Şanslı kovboy çizmelerimin beni götürebileceği en hızlı şekilde karanlık geceye doğru koşmaya başladım.

Yemin ederim sadece bir kerelik bir şey olacaktı. Onu tekrar aramak gibi bir niyetim yoktu. Amı o kadar ıslak ve sıkıydı ki, tatlı inlemeleri ve sızlanmaları hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu ama onunla işim bitmişti. Bir kez yeterliydi, ya da onu Denizkızı'nın tuvaletinde bırakırken kendime böyle söyledim.

Joan'ın bana asla inanmayacağını biliyorum ama o gece onu bardan çıkarken takip etmedim.

Kamyonetimde oturmuş kendi işime bakıyordum, aletim zonkluyordu, onun vücudunun bana karşı hissini yeniden yaşıyordum. Vücudu bana çok iyi uyuyordu. Bu *duyguyla* uçuyordum. Orgazmın acelesi. Tadını çıkarıyordum. Hayatta bana saf neşe veren çok fazla şey yok. Sikime sarılmış güzel bir kız mı? İşte ben buna saf neşe derim. İçindeki kavgayı, spermi seviyordum. Dudaklarımı yaladığımda, kanının tadını hâlâ dilimde hissedebiliyordum.

Hasta bir herifim ama azılı bir suçlu değilim. En azından o zamanlar değilim.

Adam kaçırma ciddi bir suçtur ve asla açmaya niyetim olmayan bir kurtlar sofrasıdır. Her suçlu sınırlarını bilir. Ben seksi biraz sert severdim. Ama bıçaklarla, silahlarla ya da hapisle oynamadım. Şiddet içeren şeylerin sizi ömür boyu hapse attıracak kaygan bir zemin olduğunu biliyordum.

Kamyonetimi çalıştırıp park yerinden çıktığımda onu yolda görmek beni her şeyden çok şaşırttı. İtiraf edeyim, benim Merak uyandırdı. Yürüdüğüne göre Denizkızı'na yakın bir yerde yaşıyor olmalıydı. Ya da belki de onu o kadar iyi becermişim ki beynini uyuşturmuşum ve arabasını park yerinde unutmuştu? Kendimi onun arkasından giderken buldum, mesafemi koruyordum, farlarım ona zar zor değiyordu. Ama sonra beni fark etti. O güzel yüzünü bana doğru çevirdi ve ışık yanağına vurdu.

Kalbim göğsümde zıpladı.

Birdenbire her şey ya olacaktı ya da ölecekti. Geçip gidebilirdim, planladığım gibi eve dönebilirdim ya da... aniden bir *Or* vardı. Ya *da* onu yakalayabilirdim,

Onu kamyonetime atıp eve götürecektim ve bıkana kadar sikecektim. Onunla işimin bittiğini sanıyordum ama yolda ona bakarken savunmasız ve yalnızken, onunla daha yeni başladığımı fark ettim.

Olasılıklar sonsuzdu.

Ne yaptığımı anlayamadan kamyonundan inmiştim. Karanlığa doğru koşmaya başladı ve itiraf etmeliyim ki tereddüt etmedim. Cehennemden çıkmış bir yarasa gibi peşinden koştum. Onu yakaladığımda verandasının ışığı parlayan küçük bir bungalovun çimlerinin yarısına kadar gelmişti. Kolumu beline doladım ve onu yere düşürdüm. Çığlık attı ve sesi sokakta yankılandı ve kemiklerimin derinliklerinde yankılandı.

Hala çığlıklarını duymayı seviyorum. Ağzının açılması ve gözlerinin kocaman olmasıyla ilgili bir şey var. Dehşete düştüğünde çok güzel oluyor. Bugünlerde Joan'a biraz fazla bulaştığımı düşünüyorum. Kızın bir mil genişliğinde sadist bir çizgisi var ve sanırım bu benim hatam.

Her neyse, gecenin karanlığında aşağıya indiğimizde, onu çimenlerin üzerine yatırdım. Çığlık atmaya başladığında durmayacağını biliyordum. Kız tam bir savaşçıydı. Ben de geri çekildim ve kafasının yan tarafına yumruk attım. Kulağa berbat geliyor, ama arkasına fazla güç koymadım. Onu çok kötü incitmek istemedim. Sadece ona kimin yetkili olduğunu göstermek istedim.

Çimlerin üzerine yığıldı ama bilincini kaybetmedi. Kendisi de iyi bir vuruş yaptı, dizi kalçama çarptı ve taşaklarımı sadece santimetre farkla ıskaladı. Yine de canım çok yanıyordu ve onu cezalandırmak için sert bir tokat attım. Acıdan nefesinin kesildiğini duydum ve bu ses içime bir şehvet ürpertisi gönderdi. Eğer bu sesi hayatımın sonuna kadar duyabilseydim, mutlu bir adam olarak ölebilirdim. O an doğru kararı verdiğimi anladım. Kendine Daisy diyen kız, hayal ettiğim her şeye sahipti. Neden ona sadece bir kez sahip olayım ki? Neden ona istediğim kadar sahip olmayayım?

O sırada bir araba geçti ve kendimi onun üzerine bıraktım. Kıvranıyordu, kalçaları benimkilere çarpıyordu, ama ben yaklaşık yetmiş beş Onun üzerinde pound. Kurtulacağından endişelenmiyordum. O kıvranırken kollarını yakaladım ve başının üzerine doğru sürükledim. Onu kollarından tutup Bacaklarını açıp onu tekrar becerecektim, birinin bahçesinin ortasında, vahşi doğada, ama yapmadım. Beklemeye razıydım.

Araba yoluna devam etti, yol kenarında duran kamyonetimde garip bir şey bulamamış gibi görünüyordu. Rahat bir nefes alarak, fazla zamanımız olmadığını biliyordum. Onu kamyonetime bindirmek zorundaydım.

Biri meraklı olmadan önce. Saçlarını iyice kavradım, diğer kolumu beline doladım ve onu ayağa kaldırdım. Tekrar çılgılık attı ve ben de onun seksî, gürültülü ağzını ihmal ettiğim için aptallığıma lanet ettim. O ağzı daha sonra çalıştıracaktım ama şimdilik çenesini kapatması gerekiyordu. Saçlarını daha sert çektim ve dudaklarımı kulağına bastırdım.

"Çılgılık atarsan yemin ederim seni öldürürüm," dedim ciddi olduğumu düşünmesini sağlayacak kadar sert bir şekilde. Bana karşı gevşedi ama işi şansa bırakmak istemedim. Arka cebime tıktırdığım küçük, seksî külotunu hatırladım. Dahice bir hareketle külotu çıkardım ve ağzını tıktım. Bu sırada parmağımı ısırды ama bu ona sadece bir tokat daha kazandırdı. Onun asiliğı beni yıldırmadı.

O noktada beni vahşî atlar bile sürükleyemezdi. Bazen gerçekten inatçı olabiliyorum. Bu benim ölümcül kusurum.

Piç kurusu beni kamyonetine kadar sürükledi ve ben hiçbir şey yapamadım. Sol kovboy çizmelerimi çıkarmaya ve geride bırakmaya çalıştım ama en sevdiğim mavi çizmelerim işbirliği yapmadı. İz bırakmadan ortadan kaybolmak üzere olduğum düşüncesi dehşet vericiydi. Ben de onlardan biri olacaktım.

Annem ve babamla saat 11'deki program için röportaj yapılır, sağ salım dönmem için yalvarırken gözyaşları yüzlerini boyardı. Annem babamın omzunda ağlar, biricik kızının neden bu kadar asi olmak zorunda olduğunu kendi kendine sorardı.

"Neden Austin'e gitmek zorundaydı ki? Evine daha yakın, *güvende* olabileceğı bir yerde kalmalıydı!" Annemin sesini beynimin içinde duyabiliyordum. Sinir bozucu olmak yerine kalp kırıcıydı. Fark ettim ki Ne de olsa haklıydı. O anda, şiddetli ve sessiz bir beyanda bulundum - eğer başıma geleceklerden kurtulursam, Dallas'ın banliyölerine geri taşınacaktım. Hiç tereddüt etmeden. Bir daha asla isyan etmeyecektim. Annemin her zaman istediğı mükemmel Güneyli kız olacaktım.

Tekmelemeye devam ettim ama onunla boy ölçüşemezdim. Büyük aptal kamyonetinin yolcu tarafındaki kapısını açtı ve beni içine çekti, dizlerim ön panele çarpıyordu. Gerçekten de bir Ford'du ve içimden lanet ettim. Neden bir Toyota kullanmıyordu ki? Kovboyların ülkesinde bir Toyota polis için daha kolay bulunurdu. Kapıyı çarpmak yerine

arkamdan itti. Derme çatma tıkaçı tükürdüm ve anahtarlara ulaşmak için orta konsolun üzerine tırmandım. Planım neydi bilmiyorum ama anahtarları alabilirsem belki beni almasını engelleyebileceğimi düşündüm.

Bana tekrar, bu sefer kafamın arkasına vurduğunda göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı. Benimle işi bittiğinde kafamdan kuyruğuma kadar morarmış olacaktım, diye düşündüm acının bulanıklığı içinde. Öne doğru yığıldım, görüşüm gidip geliyordu. Beni tekrar kucağına çekerken parmakları kalçalarımına saplandı. Kalbinin sırtıma çarptığını ve ereksiyonunun kıcıma değdiğini hissedebiliyordum.

"İyi bir kız olacaksın Daisy," diye kulağıma homurdandı, elleri önümde geziniyordu. Ona neden adımın Daisy olduğunu söylediğimi sorabilirsiniz. Çocukluğumda en sevdiğim atın, tatlı bir palomino kısırağın adıydı. O atı çok severdim. Nedendir bilinmez, aklıma gelen ilk şey onun adıydı. En azından ona gerçek adımı söyleyecek kadar aptal değildim. Meme uçlarımı çimdikledi ve ben de yumruklarımı sıkarak ona zarar vermeyi çok istedim. Tam o anda kendi kendime yemin ettim.

Çilem sona erdiğinde, onun benden aldığı kadarını ben de ondan alacaktım. Eğer öleceksem, onu da kendimle birlikte cehenneme sürükleyecektim.

Bugün hâlâ bu sözü tutmaya çalışıyorum.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Bir süre araba kullandık, tahminimce yarım saat kadar. Yol boyunca başımı kucağında tuttu, bir avucunu yanağıma bastırdı, orta parmağını gözüme dayadı. Radyoyla birlikte şarkı söyledi, sesi alçak ve yumuşak. Şaşırtıcı bir şekilde, ona sakso çekmem için beni zorlamadı. Geriye dönüp baktığımda nedenini merak ediyorum. Bana merhamet mi etti? Muhtemelen aletini ısırıp koparacağımdan ve kamyonun kontrolünü kaybedip bir ağaca çarpacağından endişeleniyordu.

Ben de isterdim.

Sonunda bir garaja girdik ve arabayı park etti. Ona karşı sarsıldım, özgürlük için son şansımın üzerimde olduğunu hissediyordum. Eğer kamyonetten çıkabilirsem, garaj kapısının altından geçebilir ve tekrar kaçabilirdim. Düşüncelerimi sezmiş gibiydi ve elini yüzüme sertçe bastırdı. Çenemdeki baskıyı hafifletmek için ağzımı açarak acı içinde nefes aldım. Kapı kapanırken garaj kapısının motorunun titrediğini duydum ve tüm umudum -puf!

Beni bıraktı ve ayağa fırladım. Yönümü bulmaya çalışarak etrafıma bakındım. Etrafımızdaki alan karanlıktı ama normal bir garaj gibi görünüyordu. Arka duvarda asılı duran parlak bahçe aletleri farların parıltısında parlıyordu. Küçük bir umut ışığı geri döndü. Olası silahlar tek arkadaşımdı. Kontağı kapattı ve farlar söndü, bizi siyahlar içinde bıraktı.

"Daisy," dedi. Cevap vermedim. Eli karanlıkta çıplak kalçamı buldu. "Canını yakacağım bebeğim."

Bu sözler içime soğuk bir korku saldı. Kahretsin, bunu söyleme şeklini hatırlamak bile beni ürpertiyor. Tek yapabildiğim derin bir nefes almak ve beynimi kapanmaması için zorlamaktı. Bana ne yaparsa yapsın, zinde kalmalıyım. Aksi takdirde, durum ortaya çıkarsa kendimi nasıl kurtarabilirdim? Ne kadar korkmuş olursam olayım aptallık yapmayacaktım. Hayatta kalmak için elimden geleni yapacaktım.

Kapının kilidini açtı, mandal bir meydan okuma gibi tıkırdıyordu. Hasta herif muhtemelen beni yakalayabilmek için kaçmaya çalışmamı istiyordu. Hareket etmedim, bir heykel gibi kıpırdamadan oturdum. Ona bu zevki tattırmak istemedim. Kıkırdadı, kapısını açtı ve dışarı çıktı. Kapının yanında durup bekledi.

Bana kalırsa bütün gece bekleyebilirdi.

Sabırsızlığı galip geldi. Sessiz bir anın ardından tekrar taksiye atladı ve kolunu kalçama doladı. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni sürükleyerek dışarı çıkardı ve iki ahşap basamaktan evin içine soktu. Beni muşamba zemine sertçe attı, sonra kapıyı çarptı ve anahtarıyla kilidi sürgüledi. Kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerine çektim ve etrafa bakındım. Biz

70'lerden beri tadilat görmemiş bir mutfaktaydı. Mutfak Ev aletleri avokado yeşiliydi. Altındaki muşamba soyulmuş ve sararmıştı.

Kemerinin çözülme sesini duydum ve ayağa kalkmaya çalıştım. Ama o daha hızlıydı ve botu kıcıma çarparak beni yüzüstü karnımın üstüne yuvarladı. Ben daha nefes alamadan arkamda diz çökmüş, eteğimi kalçalarımın altına doğru çekiyordu. İleri geri yuvarlandım, faydası olmayacağını bilsem de onu yerinden oynatmaya çalıştım. Bir anda ciddi dezavantaj.

Eteğim üzerimden çekilip alındıktan sonra sıra gömleğime, sütyenime ve son olarak da şanslı botlarıma geldi. Onları yan odanın karanlığına fırlattı ve her şeye rağmen yine de denedim. Kirli zeminde sürünmeye ve kaçmaya çalıştım. Gömleğini çıkarırken bir an için bana izin verdi ve kumaşı bir tür ip oluşturmak için döndürdü. Sonra onu boynuma doladı ve beni kendine doğru çekti.

Tenim ilk kez onun çıplak tenine değdi. Yanmış gibi tısladım, tiksindim. Onun herhangi bir parçasının benim herhangi bir parçama dokunmasını istemiyordum. Ne yazık ki dileğim gerçekleşmeyecekti. Beni dizlerimin üzerine kaldırdı, ereksiyonu kıcıma ve sırtım göğsüne bastırdı. Gömleğinin ipini sıkarak beni boğmaya çalıştı. Ellerimi kaldırdım, tırnaklarım kollarına, boynuna, elime geçirebildiğim her şeye batıyordu.

"Dövüş benimle bebeğim," diye kulağıma homurdandı. Dirseklerimi geriye savurarak sert karın kaslarına çarptım. Ne yazık ki, bu hareket sadece kendimi daha fazla boğmama neden oldu. Çirkin, kaba bir ses çıkardım ve aniden boynumdaki gömleği bıraktı. Nefes nefese kaldım, ellerimin ve dizlerimin üzerine düşerken boğuluyordum.

"Seni lanet olası... deli... sikik!" O gülerken ağzımdan çıkmayı başardım. Kıcının üzerine oturdu ve botlarını hızla çıkardı, Buzdolabına doğru sürünürken kot pantolonumu ve boxerımı giydim. Aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu. Yeterli olmadığını biliyordum. Asla yeterli olmayacaktı. Ama orada öylece yatıp ne yapacaksa yapmasını bekleyemezdim.

Tamamen çıplak kaldığında bileğimden tuttu ve beni kendisine doğru sürükledi, etim çatlak vinil zemine sürtünüyordu. Beni sırt üstü çevirdiğinde acı içinde inledim.

"Çok seksisin amına koyayım," diye fısıldadı bacaklarımı açıp aralarına girerken. Başını göğsüme indirdi ve sağ meme ucumu acımasız ağzının içine aldı. Sırtım eğildi, acı-zevk tekrar vücuduma yayıldı. Sertçe emdi ve kendimi dişlerine karşı çelikleştirdim. Yine de hassas tomurcuğu sertçe ısırdığında acının şoku beni hala şaşırtıyordu. Çığlık attım, dizlerim yukarı doğru kalktı.

Tavan ve topuklarım yere gömülüydü. Kanı yaladı ve diğer meme ucunu ararken göğsümde koyu bir iz bıraktı. Koyu renk saçları kafa derisine kısa kesilmişti, bu yüzden saçlarını koparamadım. Dişlerimi gıcırdattım, onun yerine avuçlarımı alnına vurdum.

Dövüşmemi istedi ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmadım.

Ellerimi başımın üstünde tutmaya çalıştığında burnu kanıyordu. Dürüst olmak gerekirse benimki de öyle. Tokatları acı vericiydi ama acıya alışmaya başlamıştım. Bir süre sonra bağışıklık kazanacağımı umuyordum. Sert aleti bana baskı yapıyordu ama ıslanmamıştım, en azından Denizkızı'ndaki gibi ıslanmamıştım. Vücudum savaşmakla çok meşguldü.

İçime girdiğinde, bacaklarımın arasına bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Görüşüm gidip gelirken başımı geriye attım. Titredi, büyük göğsü benimkine bastırıyordu. Acıdan dikkatim dağılmıştı, bu yüzden sonunda ellerimi yere sabitlemeyi başardı. Uzun bir süre hiç kıpırdamadan öylece yattık, o ise beni hissetmenin tadını çıkarıyordu. Zavallı, istismar edilmiş bedenimin. Benim de içimden bir ürperti geçti. Başımı çevirdim ve bakışlarım karanlıktan bana bakan bir kedinin aynalı gözlerini buldu.

Deli herifin bir kedisi vardı. Ne kadar saçma değil mi?

Eğer bu kadar acı çekmeseydim gülerdim. Hırpalanmış meme ucumu tekrar ağzına aldı ve ben de o keskin hisse karşı dişlerimi sıktım. Dilini ucuna değdirdi ve tırtıklı bir çığlık duydum şişmiş dudaklarımdan kaçtı. Kalçalarını döndürdü, içimde birkaç acı verici inç daha kayıyordu. Neyse ki vücudum tepki vermeye başlamıştı. Aksi takdirde onun koçbaşı gibi sikine dayanabilir miydim bilmiyorum.

Ancak, sabırsız değilse hiçbir şey değildi.

Elinin içine tükürdü ve yapay olarak beni ıslatmak için elini bana sürttü. Boğazının derinliklerinden gelen vahşi bir sesle kalçalarını oynatmaya ve beni ciddi bir şekilde sikmeye başladı. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama bu sefer yapamadım. Boğazım kapandı. Onun yerine tüm vücudum çığlık atıyordu. Başım zonkluyordu, gittikçe daha yüksek sesle, diğer tüm düşünceleri dışarı itiyordu. Canımın acıdığını söylemek yetersiz kalır. Devasa sikini içime sokup çıkarıyordu, daha sert ve daha sert. O noktada, acının biteceği anlamına gelseydi, bütün gece ona sakso çekebilirdim.

"Çığlık at Daisy. Duymama izin ver," diye göğsüme doğru hırladı, içime pompalarken sırtını tavana doğru eğdi. Başımı salladım, hala Her şeye rağmen asiydi. "Bırak da çığlığını duyayım!" diye homurdandı. Sessiz kaldım, vücutlarımızın çıkardığı tokat sesleri kulaklarımda yankılanıyordu. Ayağa kalktı, kollarımı kartal gibi açarken omuzları genişledi. Kollarındaki kaslar bu hareketle dalgalandı. Adam bir Yunan tanrısı gibi kesilmişti. Baştan ayağa kaya gibi sert kaslara sahipti. Görülmeye değer korkunç bir şeydi.

Yüzü gölgeler içindeydi ama ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. Çığlık atmamı istedi. Acımı duymak istedi.

Bana çığlık *attıracaktı*.

Kollarım karıncalandı. Omuzlarıma elektrik çarptı. Parmaklarım uyuşmaya başladı. Dizlerimi beline dolayıp ona karşı koymaya çalıştım. Kalçalarını yavaş bir daire çizerek şekilde çevirdi ve ben kendimi tutamadım, bir inilti çıkardım. Bedenimden bir titreme geçti. Ben Her yönden sınırlarıma kadar gerilmiştim. Yerde milyonlarca parçaya ayrılan bir cam gibi kırılmak üzere olduğumdan hiç şüphem yoktu.

"Lütfen," diye fısıldadım. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Bana merhamet edeceğinden şüpheliydim ama denemeye değerdi. Başını eğdi ve etrafımda onun hırıltılı nefes alışını duyabiliyordum.

"Lütfen ne?" diye sordu.

"Bırakın gideyim." Söylediğim aptalca bir şeydi. Bu deli adamın beni kaçırmak için çektiği onca zahmetten sonra gitmeme izin vermesine imkân yoktu. Sanki isteğimi düşünüyormuş gibi bir an kıpırdamadı. Sonra beni şaşırtarak boğuk bir iç çekti ve ellerimi bıraktı. Hemen ellerimi göğsüme bastırdım ve ikimizin de terinden ıslanmış olan göğüslerimi kapattım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, kafamı yana doğru kıracak kadar sert bir tokat attı.

"Şimdi beni dinle," dedi basitçe, yakınımı eğildi ve yanan yanağımla yaladı. "Sen benimsin Daisy. İstediyimi yapmak için benimsin." Dizlerini yere gömdü ve kalçalarını bana çarptı. Bir kez. İki kez. "Bu am benim," dedi ve her kelimeyi, her biri bir öncekinden daha sert olan sikişin bir itişiyiyle noktaladı. Kalçalarını çevirdi ve ben çığlık atmamaya çalışarak dişlerimi sıktım. Gülümsedi, zalimce, sanki bir oyun oynadığımızı düşünüyormuş gibi. Kolunu bacağıma doladı ve dizimi yukarı kaldırdı. Sonra içime girdi, her hamlesinde beni mahvediyordu. Vücudumun titrediğini hissettim ve aklımı başımda tutmaya çalışarak başımı yana doğru salladım. Kendimi kaybetmemek için kendimi zor tutuyordum. Sonra sertleşti ve başını geriye attı, göğsündeki kaslar gerildi. Boşalırken içime fişkırdığını hissettim, sıcak ve sinsi.

Ne kadar denesem de bu sefer kendimi durduramadım, çığlık attım.

Boşalmam kalçalarına bulaştı ama durmadım. Duramazdım. Aklım tek başına sikişmeye odaklanmıştı. Onu benimle dolduracaktım. Sikişimin etrafından fişkırdığını, ondan sızdığını ve yerde biriktiğini hissetmek istiyordum.

Ve sonra, yapabildiğimde, onu tekrar becerecektim.

Gözleri buğuluydu, şişmiş dudakları inlerken aralanmıştı. Koyu renk saçları başının etrafında yerde bir hale gibi duruyordu. Yüzü acı çekiyormuş gibi sıkışmıştı ama artık savaşıyordu. Güçlüydü ama daha güçlü olduğumu biliyordum. Onun benim her şeyimi alabileceğini biliyordum, önemli olan da buydu. Başparmağımla dişlerinin arasına sokarak ağzını iyice açtım. Sonra onu öptüm, dilini emdim ve baharatlı tadının tadına baktım.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Onun yalvarışını, yumuşak ve korkmuş sesini duymak içimde bir şeyleri harekete geçirmişti. Bir düğmeye basılmıştı. Parlak yeni bir oyuncağı olan bir çocuk gibiydim.

O zaman da benimdi, şimdi de benim.

Her zaman benim olacak.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Takip eden saatlerin detaylarıyla sizi sıkmayacağım. Temel olarak, tecavüze uğradım. Defalarca. Birçok pozisyonda. Kendimi seks bebeği gibi hissettim, insan gibi değil. Sadece devam edemeyecek kadar bitkin düştüğünde durdu. Kendimin bilincinde değildim, acı ya da duygular çok yoğunlaştığında zihnim girip çıkıyordu.

İşi bittiğinde beni ayağa kaldırdı ve omzuna attı. Beni karanlık evin derinliklerine taşıırken boşalmasının kalçalarımın altına sızdığını hissettim. Bir ışık düğmesini çevirdi ve sert floresan parıltısı gözlerimi yaktı. Gözlerimi sıkarak kapattım, uzuvlarım gevşek ve cansızdı. Saçlarım yüzüme dökülüyordu ama onları itmek için hareket etmedim.

Bir seks bebeği kadar canlı hissediyordum, size söyleyeyim.

Gecenin şoku henüz geçmemişti. Eninde sonunda geçecekti ama o zamana kadar o kadar çok şey yaşamıştım ki artık hiçbir şey beni şok edemezdi.

Banyoda olduğumuzu duşu açtığında fark ettim. Hakkımı yemeyeyim, ona karşı koymaya çalıştım. Beni boğacağına ikna olmuştum. Beni nane yeşili küvetin içine ayaklarımın üzerine yatırdığında tırnaklarımı pençelere dönüştürdüm ve gözlerine saldırdım. Beni fayans duvara doğru itti, tıpkı bir atın sineğe kuyruğunu savurması gibi.

Arkamdan içeri girdi ve ben de mümkün olduğunca küçük ve ondan uzak olmak isteyerek köşeye kıvrıldım. Elini koluma sıkıştırdı ve beni ılık suyun altına çekti. Elleri örgümü çözmeye başladığında şok içinde sarsıldım, parmakları uzun buklelerimin arasında dolaşip onları çözdü.

Hemen saçlarımı kesmek istedim. Bir daha hiçbir erkeğin bana dokunmaması anlamına gelecekse, hayatımın geri kalanında kel kalmaya razıydım.

Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturmuş, sert bir şekilde yanında dururken, saçlarımı erkek kokulu bir şampuanla usulca yıkadı. Aşağıya bakıp kanın yıkandığını görmek istemedim. Beni ne kadar kanatmış olduğunu bilmek istemiyordum.

"Ne tür bir şampuan kullanıyorsun?" diye sordu, dudakları kulağıma rahatsız edici derecede yakındı. "Saçının kokusunu seviyorum. Çiçek ve bal gibi."

Ona cevap vermedim. Yine de bana dokunmayı bırakmadı. Köpürttü. Elleri bir kalıp sabun aldı ve vücudumun her yerinde gezdirdi. Dişlerimi sıktım.

Avucunu kalçalarımın arasına kaydırduğında korkudan tıslamamak için dişlerimi sıktım.

"Bu gecelik kavgamız bitti," dedi, sanki bu beni rahatlatmış gibi. Beni suya doğru çekti ve sabunla yıkadı. Duşun altında kaskatı durdum, gözyaşlarım düşmek üzereydi. Gözyaşlarımı içimde tuttum. irade gücü. Onun için ağlamaktan bıkmıştım. Bunu hak etmiyordu ve benim de kendim için üzülmeye gücüm yetmiyordu. Yeterince temiz olduğuma karar verdiğinde, kollarımdan birini göğsümden çekip aldı ve sabun kalıbını elime tutuşturdu.

"Temizle beni," dedi vücudunu benimkine doğru çevirerek. Kendimi tavana bakmaya zorladım. Eğer onun vücuduna bakmak zorunda kalırsam kusabileceğimi düşündüm. Çenemi tuttu ve beni yüzüne bakmaya zorladı. "Dilini kullanmak istiyorsan, buyur," dedi, dudaklarında küçük şeytani bir gülümseme kıvrılıyordu. Ellerimdeki sabunu köpürterek sertçe yutkundum. Ona doğru uzandım, gözlerim tavana fırladı ama tabii ki bu yeterli değildi.

"Bana bak," diye hırladı. Sıçradım, kaslarım gerildi. Onun o hayvani ses tonundan korkmayı öğrenmiştim. Dediğini yapmak için kendimi zorladım. Gözlerim onun acımasız, zalim ağzına kilitlendi, sonra yukarıya, onun düz, ölü gözlerine doğru gitti. Sağ gözünün yanında bir ben vardı. Kendi kendime yüz hatlarını ezberlememi söyledim. Sonrası için. Polis raporu ve ressam için. Gözlerim aşağıya doğru, kalın boynunu ve keskin köprücük kemiklerini geçerek devam etti. Göğsü granitten oyulmuş gibi görünüyordu. Üzerinde fazla yağ yoktu ama kasları oldukça iriydi. Meme uçları düz ve kahverengiydi. Onun horoz sarkıkken bile uzundu. Kalın ucundan su damlıyordu.

Taşaklarına yumruk atma isteği içimde kabardı.

Onun yerine sabunlu ellerimi göğsünde gezdirdim. Yaşlı bir adama sünger banyosu yaptıran bir hemşire olabilirdim, çok klinik bir histi, ama o beni izliyordu. Yüzümdeki ağır bakışlarını hissedebiliyordum.

"Daha aşağı," dedi. Dudağımı sertçe ısırdım ve acıyla irkildim. Yüzümün ne kadar acıdığını unutmuştum. Ellerimi onun sikine doğru indirdim, sanki biri benden sıcak bir sobaya dokunmamı istemiş gibi tereddütlüydüm. Başını tekrar suyun altına bıraktı, çenesi tavana doğru çıkıktı. Ellerimi hızla yumuşak uzunluğundan geçirdim, sonra o kadar hızlı çektim ki neredeyse kayıp kırımın üstüne düşecektim. "Daha fazla." Sesi kesik cam gibi çakılıydı.

"Hayır," dediğimi duydum, aptal gibi. Tembelce içini çekti, sanki hâlâ statümü inkâr etmeye çalıştığıma inanamıyormuş gibi başını çevirip bana baktı. Ben bir hiçtim, beni istediğinde kullanacağı bir seks bebeği. Bana yerimi öğretecekti.

"Diz çök," dedi. Hemen tekrar ona doğru uzandım ama ağır elleri omuzlarıma düşerek beni yere yatırdı. Klinik bir sünger banyosunun zamanı geçmişti. Beni dizlerimin üzerine iterken yüzüme su damlaları çarptı. Elleri ağır, ıslak saçlarımın arasına soktu ve yüzümü sikine doğru yönlendirdi. Ne yapmam gerektiği konusunda bocalarken dizlerim sert dökme demire karşı ağrıyordu. Aletini ısırp koparabilirdim, diye düşündüm ama o zaman beni kesinlikle öldürürdü. Taşaklarını tutup bükebilirdim ama bu suçun sonuçlarını da bilmek istemiyordum.

Dudaklarımı yaladım ve o da kalçalarını bana doğru uzattı. Öne doğru eğilerek dilimin sikinin derisini okşamasına izin verdim. Karnındaki kaslar sanki acı çekiyormuş gibi gerildi. Sikinin de vücudum kadar acımasını umdum, dua ettim ama bundan içtenlikle şüpheliydim. Dilimi aşağı doğru gezdirdim.

vücudundan aşağıya doğru akarken dilimin üzerinde su birikiyordu. Boğulma korkum vardı, yoksa o kadar da kötü olmayabilirdi.

Üzücü olan şey, şimdiye kadar yaptığım en kötü sakso değildi. En azından temizdi.

Penisi yüzümde olduğu için onu inceledim. Aslında çirkin ya da iğrenç değildi. Şaftının derisinin nasıl yumuşak ve ipeksi olduğunu ve tepesinin nasıl şişkin ve benekli bir pembe olduğunu fark ettim. Karmaşık labirentini ezberledim

Derisinin altında mavi damarlar vardı. Koyu renkli kasık kılları kabaydı ama tamamen asi değildi, sanki sadece benim için kesmiş gibiydi. Eğer biri benden onun aletini teşhis etmemi isterse, bunu yapabileceğimden emin olmak istiyordum.

Bir anlık tereddütten sonra başını dudaklarımın arasına aldım, dilimi etrafında döndürerek ağızda su damlaları yakaladım. Aleti yavaş yavaş sertleşiyordu ama dilimin üzerinde hâlâ süngerimsi bir yumuşaklıktaydı. Dilimi alt tarafında gezdirdim, kalın çıkıntıyı ucuna kadar takip ettim, sonra tüm uzunluğu tekrar ağızıma aldım. Sanki bir şey yapıyormuşum gibi hissettim.

Ellerimi kullanmadan bir çeşit bilim deneyi yapıyordum. Ağızda bir erkeğin siki olmasına rağmen tuhaf bir şekilde asexual hissettim.

Ne yazık ki, bu özel alet gerçek bir şeytani orospu çocuğuna bağlıydı ve onun kontrolü altındayken, bir yıkım aracıydı. Aklımı başıma topladım ve

ağzımı kapatarak onu aniden serbest bıraktım.

Sert değilse tehlikeli de değildir gibi bir varsayımda bulunduğumu fark ettim. Gözlerimi yukarı doğru kaydurdım ve bakışlarını yakaladım. Bana bakıyordu, elleri hâlâ saçlarımdaydı. Ama itmiyordu. Çekmiyordu. Sert davranmıyordu. Sadece izliyordu. Öne doğru eğilip onu tekrar yaladım, küçük bir kedi gibi yaladım, tam tepesinin ortasındaki yarığı. Tadı tuzluydu, onun boşalması gibi.

Kalçalarımın üzerine oturdum ve yaptığım işten memnun kalıp kalmayacağını görmek için bekledim. Beni eğitmek için çoktan yola çıkmıştı. Ellerini yanaklarımda gezdirdi ve başparmaklarını dudaklarımdan arasına soktu. Karşı koyamadım, sağ başparmağını azı dişlerimin arasından sertçe ısırdım. Keskin bir nefes çekti ama ellerini çekmedi. Başparmaklarını dilimin üzerinde gezdirirken parmakları yanaklarımı okşuyordu. Su yüzüme sıçırıyor ve gözlerimi yakıyordu, bu yüzden tehlikeye rağmen gözlerimi kapattım. Ağzım, beni kaçırın çılgin adam tarafından keşfediliyordu ama bu, başıma gelen en kötü şey olmaktan çok uzaktı.

O gece başıma geldi, ben de kabul ettim. Nazik davranıyordu, bu yüzden kavga etmedim.

Nasırlı parmakları hafif ama sert bir şekilde yanaklarıma değiyordu. Yanaklarım ve ağzımın çatısı. Bu tuhaf his karşısında ürperdim. Neden ağzımın çatısına dokunuyordu ki? Başparmaklarını kaldırıp iki parmağını içeri soktuğunda gözlerimi açtım. Onları içeri soktu. Yavaşça ve dilim onlarla buluşmak için yükseldi. Parmaklarını ağzıma sokup çıkarırken aleti hâlâ yumuşaktı. Bana söylenmeden onları emmeye başladım.

Şimdi, nedenini söyleyemem. Belki de onunla dalga geçmeye çalışıyordum. Belki o da benimle dalga geçmeye çalışıyordu. Bilmiyorum. Tek bildiğim, adamın parmaklarını ağzıma daha da sert sokarken beş dakika boyunca emdiğim. Dilimi nasırlı uçlarında gezdirirken meme uçlarım sertleşti. Onu yalayıp tadına bakarken ellerim bileğinin etrafında dönüyordu.

Bir an yaşadık. Tuhaf bir an, ama yine de bir an.

Ben daha ne olduğunu anlamadan çekip gitti. Suyu kapattı ve duştan çıktı, beni dizlerimin üzerinde ve utanmış bir halde bıraktı. Yetkinin kimde olduğuna dair en ufak bir şüphe kaldıysa, az önce beni uyarmıştı. Lanet olası totem direğinin çok aşağısındaydım. Ayağa kalkmak için kendimi zorladım, bacaklarımdaki kaslar protesto ediyordu. Siyah havlularından birini etrafıma sardım, sıcağa rağmen titriyordum.

Geceyi tecavüzcümle geçirmek üzereydim. Gerçek bir yatakta bana ne yapacağını merak ediyordum. Daha ne kadar travmaya dayanabileceğimi merak ediyordum. Daha ne kadar acı çekeceğimi? Bir ürperti ile doğum kontrol haplarımın yanımda olmadığını fark ettim. Lanet olası bir diş fırçam ya da tarağım bile yoktu. Saçlarım bacaklarımdan aşağı damlıyor, ayaklarımdaki altındaki fayans zeminde su birikiyordu. Belimden eğilerek lavabonun altındaki dolabı açtım.

Ve sanki gece daha da kötüleşemezmiş gibi, adamın saç kurutma makinesi de yoktu.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde yatak odasını bizim için hazırladıktan sonra banyoya geri döndüm. Kaçmaya çalışmamıştı; iyi bir kız gibi banyoda kalmıştı. Koridorun karanlığında havlumuyla kurulanmasını izledim, gözleri yerdeydi, uzun bacakları su damlacıklarıyla parlıyordu. Sıcak ağzının hassas sikimi yumuşakça yalayıp emmesinin anısı bana bir şeyler yaptı. Göğsümde gömülü görünmez bir kordonu büktü. Garipti ama değişim çoktan başlamıştı.

O gecenin gerçekten iyi bir şeyin başlangıcı olmasını istiyordum. Sonsuza kadar benim kızım olabilirdi, dizlerinin üzerinde, sırt üstü, yüzüstü, yüzü toprağa gömülü. Onu nasıl istersem, ona sahip olabilirdim. Benimle savaşıyordu, ama eninde sonunda pes edecekti. Onu *rahatlatırdım*. Ona her şeyi yaptırabilirdim.

İçimde sıcak sıvı bir sıcaklık yükseldi. Gücümün ışıltısının tadını çıkardım. Hünerlerimin. Gücümün. Hayatım boyunca hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Bağımlılık yapan bir duyguydu.

Ondan alabileceklerime ve kullanabileceğim güce o kadar odaklanmıştım ki, onun hiç de zayıf olmadığını fark etmemiştim.

Benden bir şey alabileceği hiç aklıma gelmemişti. Beni dizlerimin üstüne çökmeye zorlayacak ve aynı zamanda bağırsaklarımı sökecek bir şey.

O gece, bana doğru gelmekte olan ıstırabın farkında değildim.

Koridorda, görüş alanımın hemen dışında durduğunu biliyordum. Mümkün olduğunca uzun süre havluyu üzerimden çıkarmadan kurulandım. Saçımı kurutmak imkânsızdı, bu yüzden vazgeçtim. Kuruyunca dağılmış, keçeleşmiş bukleler haline gelecekti ama bu sorunlarımın en küçüğüydü.

Zordu ama aynada kendi gözlerimi görmekten kaçındım. Bana ne yaptığını görmek istemiyordum. Yüzüm ağrıyor ve yer yer ağırlaşıyordu. Derinin altında şişen çürükler. Çaresizce bacaklarımın arasına bakmak istedim, sanki tam olarak neyin zarar gördüğünü ve tamir edilip edilemeyeceğini görebilecekmişim gibi. Ama o beni izlerken bunu yapmamın hiçbir yolu yoktu.

En azından hiçbir yerim kanamıyordu. Bunu iyiye işaret olarak kabul ettim.

Banyonun kapısında belirdiğinde sıçradım. Onun çıplak vücudunu görmeye alışıp alışamayacağımı merak ediyordum. Onun mükemmelliği aklımı başımdan alıyordu. Tecavüzcülerin iğrenç, çürük dişli, bira bağırsaklı, küçük penisli ve kıllı sırtlı olmaları gerekirdi. En azından benim masum beynim onları böyle hayal etmişti. İç dünyaları Çirkinlikleri dış görünüşlerinden belli oluyordu.

Yine, eskiden çok safmışım.

En kötü canavarlar canavar gibi görünmeyenlerdir, çünkü sizi güzellikleriyle kandırırlar. Siz onların karın kaslarına ya da göz kamaştırıcı bebek maviliklerine bakarken, onlar arkanızdan sinsice yaklaşır, kafanıza bir sopayla vurur ve sizi mağaralarına geri sürüklerler. İnsanlığın doğuşundan beri bu böyledir. Neandertal çağından beri. Bunu artık biliyorum.

Tuzağa düşmüş bir tavşan gibi köşeye sıkıştırılmışım, kendimi onun yüzüne bakar hale getirdim. Korkmuştum ama sinmedim. Zaten tecavüze uğramış, dövülmüş, kullanılmışım. Kırılmama izin veremezdim. Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, kolları başının üzerindeydi ve kapının pervazını kavramıştı. O kadar büyüktü ki neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım. Dinamiğimizdeki tüm güç ondaydı ve ben çok zayıftım. Umutsuzluk göğsümü doldurdu, kendime beni kırmasına asla izin vermeyeceğimi söylesem bile.

Bana yaklaştığında içgüdüsel olarak bir adım geri attım. Sabırsız bir ses çıkararak beni kabaca omuzlarımdan yakaladı ve sırtım ona dönük olacak şekilde döndürdü. Havluyu üstümden çekti.

Vücudumu tutmaya çalışsam da hafif bir gümbürtüyle ayaklarımın dibine düştü.

Ellerini saçlarımın arasında gezdirdiğini, çok da yumuşak olmayan bir şekilde düğümleri çözdüğünü hissettim. O beni tımar ederken ellerimle göğüslerimi kapatarak sertçe durdum. Saçlarımın uçları kığımın hemen üzerinde duruyordu ve avuçlarını yumuşak tenime indirme fırsatını kaçırmadı. Henüz beni orada taciz etmemişti ama bunun geleceğini biliyordum. Kendimi bu özel ihlale nasıl hazırlayacağımı bilmiyordum.

"Saçların mükemmel," dedi, sanki onun ne düşündüğünü umursuyormuşum gibi. Sonra burnunu başımın arkasına dayayarak kık yanaklarıma ciddi bir şekilde masaj yaptı. Ellerini kalçalarımın karnımın alt kısmına doğru kaydırırken, kalçalarımı sıkıca kavradım. Avuçlarını rahmimin üzerinde gezdirerek kafa derime doğru kıkırdadı. "Sen mükemmelsin Daisy." Aletinin kıkımda kıkırdadığını hissedebiliyordum ve aleti hakkında düşündüğüm her iyi şeyi hemen geri aldım.

Dokuz inçlik bir şeytandı, açık ve net.

Elleri yine geziniyor, tırnakları kollarımda geziniyordu. Ne olacağını bildiğim için nefesimi tuttum. Adam doyumsuzdu. Hızlı bir hareketle ön kolunu boynuma doladı ve beni boğacakmış gibi pazusunu sıktı. Sonra beni banyodan dışarı, uzun koridora sürükledi, topuklarım ve karanlık bir yatak odasına girdi. Beni yumuşak bir yatağın üzerine attı ve ağır, nemli vücudunun altında ezdi.

Kollarımı dizlerinin altına sıkıştırıp sikini ağzıma soktuğunda, bu çılgın orospu çocuğunun adını bilmediğimi fark ettim.

Yaşadığımız onca şeyden sonra kendini tanıtmaya zahmetine bile girmemişti.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

O gece şaşırtıcı bir şekilde ölü gibi uyudum. Nefret dolu benliğini etrafıma sardığında, uyuyabilmemin hiçbir yolu yokmuş gibi hissettim. Yüzümü siktikten sonra çenem ağrıyordu, nemli saçlarım boynuma dolanmıştı ve o kadar sıkı bağlanmışım ki rahat etmem imkânsızdı. Her şeye rağmen derin nefesi beni uyuttu ve karanlık bir bilinçsizlik çukuruna düştüm.

Eskiden geriye bakar ve hiç uyanmamış olmayı dilerdim. Keşke yanlışlıkla kemeri boynuma çok sıkı geçirseydi ve sabaha kadar yavaşça boğularak ölseydin. O zaman hiçbir şey olmazdı.

O gün olanlar her şeyi değiştirdi. Şimdi bile neden olduğunu anlamıyorum. Muhtemelen başka kimsenin de anlamayacağını biliyorum. Bu benim en derin sırrım, inan bana.

Belki de kendini korumak içindi. Belki de Stockholm Sendromu'ydu. Emin değilim. Var olmayan terapistimle bu konuda hiç konuşmadım.

Her iki durumda da davranışımın bir mazereti yoktu.

O güneşli Cumartesi sabahı gözlerimi açtığımda vücudum sarktı ve gözyaşlarım sel oldu. Kötü bir rüya değildi. Gerçekten de yanımda çıplak bir yabancıyla yatağa bağlanmışım. Vücudumun her yeri ağrıyordu, içim ve dışım. Ellerim uyuşmuştu ve omuzlarımdan bileklerime doğru elektriksel acılar yayılıyordu. Kollarımı deri bir kemerle arkamdan bağlamış, başka bir kemeri de boynuma dolayarak beni yatak başlığına bağlamıştı. Boynumun derisi yara bere içindeydi ve kaslarım sertleşmiş ve paslanmıştı.

Gözyaşlarımı zorlayarak burnumu çektim. Yanımda kıpırdandı ve ben donakaldım. Derin, hırıltılı bir nefesle doğruldu, geniş sırtı bana dönüktü. Bana bakmadan bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. Ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı, kasları her yerde dalgalanıyordu. Etrafta yürüdü

yatağın kenarına bıraktı ve elini kalçamı okşamak için indirdi. Üzerime eğildiğinde nefesimi tuttum, gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu ama tek yaptığı kemeri çözüp boynumu serbest bırakmak oldu.

Gözlerindeki uykuyu silip beni koridordan banyoya götürdü. Beyaz ve siyah benekli bir patiska olan kedisi, bir patisini yalayarak oturma odasından bizi kayıtsızca izliyordu. Beni tuvalete itti.

beni zorla tuvalete oturttu. İŖerken utanma zahmetine girmeden ona baktım. Yine de ellerimi özmemiŖti, bu da silme zamanı geldiğinde garip bir ana yol açtı. Bana yardım etti, bu iğrençti ama umursamıyor gibi görünüyordu. Acaba hayatı boyunca kaç kadının kışını silmiŖti de bu konuda bu kadar rahattı?

İŖimi bitirdikten sonra o da işedi, ben gözlerimi yere dikerken tembelce karın kaslarını kaşıyordu. Sifonu çektikten sonra beni yatağa geri götürdü. Kemerini tekrar boynuma dolamaya çalıştığında ona karşı koydum ama meme ucumu yakacak kadar sert bir şekilde cimcikledikten sonra azarlanmış bir şekilde hareketsiz kaldım. Tekrar bağlandığımda, yanımdaki yatağa süründü, başını göğsüme yerleştirdi ve uyumaya devam etti.

Güneş, perdelerin solmuş çiçekli kumaşının arasından süzölüyordu ve yatak odasına şöyle bir göz attım. Sade bir şekilde döşenmiŖti; bir şifonyer, bir yatak, iki komodin ve *Küçük Denizkızı'nı izlediğimden* beri çocukken hep istediğim tam boy, menteşeli tuvalet aynalarından biri vardı. En sevdiğim sahne, deniz cadısı Ursula'nın aptal prensi tuzağa düşürmek için kılık değıştirdiğı sahneydi. Soyunma aynasının önünde şekil değıştirerek gerçek şeytani benliğini ortaya çıkarıyordu. Çok lezzetli, şeytani ve zekiydi. Kimseye söylemedim ama büyüdüğümde onun gibi olmak istiyordum.

Aptalca, değıl mi?

Gözlerim odanın içinde dolaşmaya devam etti ve kimin evinde olduğumuzu merak ettim. Göğsümde uyuyan şeytani adam gerçekten burada yaşıyor gibi görünmüyordu. Kıyafetleri etrafa savrulmuŖtu ama bunun dışında daha çok bir adamın yaşadığı bir yerden çok büyükannemin evini andırıyordu. Yatak odasındaki mobilyaların hepsi çok eskiydi. Orta yüzyıl, sanırım. Ve biraz da kız gibiydi. Hepsi Parçalar beyaza boyanmış, altın aksanlarla süslenmiŖti. Sanki bir kadın 1960 yılında Sears'tan düğün hediyesi olarak bu takımı seçmiş ve sonraki elli yıl boyunca saklamıştı.

Boynumu gererek evin nerede olduğuna dair herhangi bir ipucu bulmak için etrafıma bakındım. Üzerinde adres olan önemsiz bir posta parçası, bir maaş çeki koçanı ya da bir dergi, herhangi bir şey. Ama hiçbir şey bulamadım. Başımı yastığa yaslayarak sertçe iç çektim. Tavana baktım ve kendime daha sonra beni çözdüğünde etrafa bakabileceğimi söyledim. Belki bir cep telefonu bulabilir ve onu kullanana kadar saklayabilirdim.

Umutumu tamamen yitirmemiŖtim.

Her şey normal olsaydı, öğlen saatlerinde dairemde uyanır, televizyon karşısında mısır gevreği yer, sonra da Çiftçi pazarı. Bir an kendimi hayallere kaptırdım ve parlak güneşin altında bisikletimle parka gitmeyi düşündüm. Esintiyi neredeyse yüzümde hissedebiliyordum.

Sonra küçük şirin daireme ne olacağını düşündüm. Annem muhtemelen parasını yeni ödediğim yepyeni mobilyaları çöpe atardı çünkü tarzları onun zevkine uymuyordu. Kıyafetlerim kutulanacak ve dağıtılacaktı. Ben gittiğime göre çiçeklerimi kim sulayacaktı acaba? Annemin kara eli vardı ve kısa sürede ölürlendi. Yapraklarının solduğunu ve kahverengileştiğini düşünmek nedense beni dayanılmaz derecede üzüyordu. Sonunda tekrar uykuya daldım, rahatlatıcı bir uykuyu tercih ettim.

uykunun hiçliği, gerçekliğimin kabusuna.

İşte o zaman işler geri dönülmez bir şekilde değişti. Çizginin bulanıklaşmasına izin verdim. Bu tamamen benim hatamdı.

Başını bacaklarımın arasına koyarak beni uykumdan uyandırdı. Ne yaptığını anlamak için gözlerimi açmama gerek yoktu. Kaba ıslak dilinin içime kaydığını, büyük ellerinin kalçalarımda olduğunu hissettim. Sanki beni boşaltmak istiyormuş gibi yalayarak üzerimde çalışırken hareket etmedim. Klitorisimi emerken ona karşı sarsıldım ve başımı yana doğru salladım. Gözlerimi kapalı tuttum, uyanık olduğumu bilmesini istemiyordum. Uyuduğumu düşünürse belki sıkılır ve beni yalnız bırakırdı.

İyi hissettirdi. Onun bir canavar olmasına ve vücudumun ona karşılık vermemesi gerektiği gerçeğine rağmen, iyi hissettirdi. En kötü zamanlarda acı, en iyi zamanlarda da rahatsızlıkla geçen bir gecenin ardından, neredeyse cennet gibi hissettiriyordu. Islak dudaklarını iç baldırlarımın derisinde gezdirdi ve beni ısırmasını bekleyerek kaskatı kesildim. Ama ısırmadı. Yumuşak etimi emdi, sonra ağıma döndü ve dilini içime daldırdı. Sert nefes alıyordu,

İri elleri kalçalarımı açıyor, beni yutarken parmakları tenimi kazıyordu.

Gözlerimi kapalı tuttuğum sürece, etkilemiyormuş gibi davranabilirdim. Ben.

Dilini klitorisime doğru fiskeledi ve ben dişlerimi sıkarak yüksek sesle inliyordu. Algım, kıcımın hemen altındaki ete masaj yapan başparmağına odaklandı. Nasırlı parmağını her hareket ettirdiğinde, açıkta kalan tenimden bir ürperti geçiyordu. Muhtemelen bunu yaptığının farkında bile değildi.

Ama o beni mahvediyordu. Bunu bilmesine imkân yoktu. Uyluklarımın arkasındaki et her zaman son derece hassas olmuştur. Onun sivri Nefesler tenimi gıdıkladı ve vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu. Çektiğim çileden sonra vücudumda hâlâ erojen bir bölgenin var olması inanılmaz görünüyordu. Tüm cinsel duyguları kapatabilmeyi ve ona hiç karşılık vermemeyi diledim. O benim zevkimi hak etmiyordu ama vücudum işbirliği yapmıyordu.

Belki başka bir kadın benden daha güçlü olabilirdi.

Hâlâ beni yalıyordu, yumuşak, sonra sert, sonra sert diliyle tekrar yumuşak. Altımdaki çarşafa damladığımı hissedebiliyordum. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Kıçımın altındaki çarşafı yumrukladım. Bileklerimdeki bağlar beni çıldırtıyordu. Kendimi kurtarmak ve yüzünü benden uzaklaştırmak istedim. Odadan kaçmak istedim. Ağzı iyi hissettiriyordu ama bu zevk yeni bir tür işkenceydi.

Ağzını amımdan çekip dişlerini kalçamın arkasına geçirdiğinde sırtım kavislendi ve zevk ile hayal kırıklığı arasında bir ses olan tırtıklı bir inilti çıkardım. Bağlı ellerimin altındaki çarşafı pençeledim, beni gerçekliğe bağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı. Neredeyse boşalıyordum ve amım daha fazla ilgi için can atarak sıkıştı. Kontrolü kaybettiğim için hemen pişman oldum.

Saf, kan kırmızısı bir nefret dalgası beni vurdu. Bu şeytani orospu çocuğundan nefret ediyordum.

Sadece bedenimden istediği her şeyi almakla kalmamış, birdenbire zihnimle de oynamaya başlamıştı. Topuklarımı yatağa gömdüm, kararlıyım kendimi ona karşı çelikleştirmek için. Gözleri şimdi yüzümdeydi ve hiç görmediğim kadar vahşi görünüyorlardı. Düz ve duygusuz olmalarına alışkındım. Şimdi yeşil gözleri adeta dans ediyordu. Heyecanlı görünüyordu.

Kahretsin.

Başımı çevirdim ve gözlerimi karşı duvara diktim. Vücudumda süründüğünü, ıslak ve sıcak dilini kalçamın çıkıntısının üzerinde gezdirdiğini hissettim. Dişlerini karnımın alt kısmındaki yumuşak deriye geçirdiğinde sıçradım ama deriyi kıracak kadar sert kavramadı. Rahatlayarak göz kırptım, gözlerim hâlâ perdelerin çirkin kumaşındaydı. Onları inceledim, perdelerin kıvrımlarını ezberledim.

sarı çiçek yapraklarıyla zihnimi meşgul etmek istiyordum. Vücudumun, dilinin yavaşça izini süren hissine tepki vermesini engelleyecek herhangi bir şey

Korunmasız tenimde daireler çiziyor.

Ellerim o kadar sıkı kenetlenmişti ki tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. Nefesim kesilmişti ve soğuk terler dökülmeye başlamıştı.

Göğüs. Bir elini kalçama attı ve hesaplı bakışlarını üzerimde hissettim. Elini kalçamda gezdirdi ve tepkimi izledi. Ben de Yüzüm boştu. Yerini bulmaması için dua ediyordum. Ama o kadar şanslı olamayacaktım. Kıçımın altındaki hassas bölgeyi çimdikledi ve nefesim kesildi.

Kıkırdadı ve ben onun zaferi karşısında irkildim.

Bacağımı kaldırdı ve dizim göğsüme değdi. Sonra eli o noktaya geri döndü, ağzı önümde dolaşmaya devam ederken çimdikledi ve alay etti. Beynim kapanmanın eşiğine gelmişti. Gözlerim kapandı, arzu beni yavaşça boğuyordu, ama neler olduğunu fark ettiğimde onları açtım. Bana tokat atmasını ya da yumruk atmasını diledim. Ağzını göğsümün üzerine kapattı ve ciğerlerimdeki havanın donduğunu hissettim. Acıyı bekledim. Bunun için dua ettim.

Acı şehveti yok ederdi. Eğer kanımı dökerse, vücudum onun nasıl bir canavar olduğunu hatırlayacaktı. Acı siyah ve beyazdı. Bana yaptığı şey gri bir alanda var oluyordu ve bana hissettirdiklerinden nefret ediyordum. Yine de ağzı baştan çıkarmaya devam etti. Eli kalçamdan amıma doğru kayıyordu. Dili meme ucuma değerken klitorisimi tıngırdatmaya başladığında onu durdurmak için çaresizdim. Sert bir inilti dudaklarımın arasından zorla dışarı çıktı. Yine beni yok edebilecek bir orgazmın eşiğindeydim. Tam daha fazla dayanamayacağımı hissettiğim anda arkama uzandı ve ellerimi tutan kemeri çözdü.

Zihnim yeniden canlandı. Kollarım serbest kalır kalmaz mücadeleye etmeye başladım. Avuçlarımın topuklarını omuzlarına bastırdım ve onu sertçe ittim. Ağzı göğsümü serbest bıraktı, derisi buruşmuş ve ilgisinden dolayı şişmişti. Bir tavşan gibi kaçmaya çalıştım. Onu ittim topuğumla yatağa vurdum ve başlığa doğru kaydım. Yine de beni yakaladı ve tekrar altına çekti. Vücudu her zamanki gibi hareketsizdi ve ellerini yüzümün iki yanına koyarak beni hapsetti. Yüzü üzerimde geziniyordu, dudakları benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Seni boşaltacağım," dedi basitçe. Başımı hayır anlamında salladım, isyankârlığım için bir tokat yemeyi umuyordum. Bir kaşını kaldırdı ama tokat gelmedi. Başparmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve gözlerim ağzına kayarak beklemeye başladım. Yapacağı korkunç şeyi bekliyordum. Ereksiyonunu karnımda kızgın bir demir gibi hissedebiliyordum. "Daisy," dedi, o kadar alçak sesle ki sesinin bir şekilde zihnimde olup olmadığını merak ettim.

Başparmağını ve dilini ağzımın içine daldırırken gözlerimi kapattım. Öpücük dağınıktı, başparmağı ağzımın kenarına takılmış, ağzımı açık tutuyordu. Dilimi emerken bir damla tükürük kaçtı ve çenemden aşağı yuvarlandı. Altında kıvranıyordum, kalçalarım onun ağırlığı altında hafifçe kıpırdıyordu. Koca siki kalçama ağır geliyordu. İçimde haince bir his kabarıyordu, sanki boştum ve doldurulmaya ihtiyacım vardı. Ellerim derisi kaburgalarının üzerine gerilmişti, her iki yanında. Kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Boy aynasına baktım ve yansımamızı gördüm. Kalçama yasladığı büyük ereksiyonunu gördüm. Kendini üzerimde konumlandırırken derisinin altındaki kasların hareket ettiğini gördüm. Herhangi bir aşık gibi görünüyorduk ama öyle değildik. Gözlerimi aynaya kadar takip etti ve Düşük nefes.

"İzle beni," diye homurdandı. Diğer elini aramıza sokarak içime girmek için kendini ayarladı. Bir gece önce bana verdiği zararı neredeyse unutmuştum. Neredeyse. İçime girdiğinde gözlerim açıldı, boğazımdan bir inilti kaçtı. Aletin başının içimde kayboluşunu izledim ve kendimi durduramadım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, sanki cennette beni gözetken bir tanrı varmış gibi. Bütün vücudum kaskatı kesildi.

Ağzımdan ıslanan başparmağı alt dudağımda gezinirken "Şşşt," diye mırıldandı.

Çok nazik davranıyordu. Tuhaf bir şekilde nazik. Daha derine itti ve vücudum hiç direnç göstermedi. Acı gelmedi. En hafif tabiriyle rahatsız ediciydi. Vücudumun onun koca sikini her santimini yutmasını izledim. Bu manzara karşısında bir iniltiyi bastırırken havayı içime çektim. Çenemi parmaklarının arasına aldı ve gözlerimi tekrar ona çevirmeye zorladı.

"Birlikte iyi görünüyoruz bebeğim," dedi. "Değil mi?" Beni tekrar öpmek için başını eğdi ve ben geri çekilmedim. Ona izin verdim.

Benimle seks yapmasına izin verdim.

Artık kavga etmiyordum. Aslında, onunla birlikte hareket ettim. Kalçalarımı sallayarak sikiinin daha derinlere kaymasına izin verdim. Bana acı vermeyen yavaş, durgun bir ritim tutturdu. Tembel bir sevişmeydi, güneşli bir Cumartesi öğleden sonrası için mükemmeldi. Gerçekten bulmuş olsaydım umduğum türden bir sevişmeydi.

Bir gece önce tecavüze uğramak ve kaçırılmak yerine eve götürecekti biri.

Tamamen ve inkar edilemez bir şekilde sapkın olması çok kötü.

Aramızdaki sürtünme artmaya başladı ve bu çok yanlış ama çok iyi hissettirdi. Ellerimi kışına götürdüm, kalçalarını döndürürken oradaki sert kasların esnediğini hissettim. Ağzıyla alt dudağımı çekiştirerek etimi gerdi. Bu küçük hareket, onun üzerimdeki gücünün gerçekliğiyle birleşince içimde bir şehvet dalgası yarattı. Ben kalçalarımı onunkilere doğru sarsarken homurdandı, gözleri benimkilerdeydi.

"Seni hissetmeme izin ver bebeğim," diye fısıldadı, sonra acımasız ağız ve şeytani diliyle beni tekrar öptü. Bana tamamen ve bütünüyle sahipti. Ben onun esiriydim, seks bebeğiydim, kölesiydim. Ama o Cumartesi öğleden sonra beni yavaşça becerirken, dili benimkini okşarken, sanki benimle sevişiyormuş gibi hissediyordum. Ben aptal değilim, aşkın ne olduğunu biliyorum ve bu aşk değil.

Öyle *hissettim*.

Adımlarını hızlandırdı. İnemelerimiz kulaklarımda birbirine karıştı. Derim kemiklerimin üzerinde gerildi. Ayak parmaklarım kıvrıldı. Direnmeye çalıştım, gerçekten. Daha fazla savaşamayana kadar savaştım. Gerilim beni yok etmeye hazırdı. Ve yok etti de.

Düzensiz bir çığlıkla boşaldım, vücudum onun sikinin etrafında bir Yumruk.

Joan bana inanmıyor ama o an ona aşık olduğum andı. Yıllar sonra, yüzünü hala çok net bir şekilde hatırlayabiliyorum. Bana doğru bakıyordu, yatak odasındaki gözleri ağırlaşmıştı, ten rengi deri kemerim hala boynundaydı. İlk başta altımda kaskatı kesilmişti ama sonra tatlı vücudu yumuşadı. Bana sarıldı. Birbirimizi becerirken beni öptü. Ona orgazm yaşatmama izin verdi, amcığı sikimin etrafında bir mengene gibi kenetlendi.

Beni bu kadar etkileyeceğini tahmin etmemiştim.

Seksi severim, ne kadar sert olursa o kadar iyi. Bu bir sır değil. Her zaman arzuladım pisliği, ahlaksızlığı, kibar toplumun hoş karşılamadığı pisliği. Ama yine de derinlerde bir insanım. Diğer insanlara bağlanabiliyorum. Bir zamanlar arkadaşlar ve biraz da aile, beni önemseyen insanlar. En azından eskiden insanlarım vardı. Şimdi tek sahip olduğum o.

Seksten hoşlanan bir adam olabilirim, ama onu becermeyi *seviyorum*. Amını yalamayı seviyorum. Göğüslerini ısırmayı ve emmeyi seviyorum. Büyük kahverengi gözleriyle bana bakmasını seviyorum. Kokusunu seviyorum. Tadını seviyorum. Nefes alışını.

Vücudunun ve zihninin tüm gizemlerini seviyorum.

O Cumartesi öğleden sonra, ilk kez seviştiğimizde, boşalırken altımda titredi, kalçaları kalçalarımın sıkıca sarıldı. Sikim serbest kalmak için yalvarıyordu ama acele etmek istemiyordum. Dudakları şişmiş ve pembeleşmişti, onu tekrar öptüm, dillerimizin birbirine dolanması beni çılgına çevirdi. Birlikte dağınık olmamız hoşuma gidiyordu. Seks temiz değildi. Mükemmel değildi. Ham ve gerçektir.

İçine pompaladım, ne çok sert ne de çok yumuşaktı ve kreminin etrafımda fışkırdığını hissedebiliyordum. Ağzımın içine doğru inledi, elleri yanlarımda geziniyordu. Kollarımı geriye doğru salladım ve bileklerini yakaladım. Onu

Kollarını kaldırdı ve boynuma doladı. Hâlâ bana karşı koymuyordu. Yumuşak ve uysaldı ve etrafımda dolanırken hissettiklerini seviyordum. Göğüslerinin göğsüme çarpması ve sevişirken terimizin birbirine karışması hoşuma gidiyordu.

Ağzımı çenesinden aşağı sürükledim, tuzlu teninin tadı dilimdeydi. Sikimi içinde daha derinlere kaydardım, zevk o kadar yoğun ki neredeyse dayanamıyordum. Boğazında küçük inleme sesleri çıkarıyordu, sanki acı içindeydi. Hâlâ benimle olduğundan emin olmak için gözlerimi yüzüne diktim. Dudağını ısıırıyordu, gözleri donuklaşmıştı.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" Kalçalarımı yuvarlayarak ve duyum omurgamda gezinirken dişlerimi sıkarak sordum. Onun bedeninden istediğim kadar zevk alabilirdim ama onun zevki daha soyut bir şeydi. Onu incitmişim, bunu inkâr edemezdim. Onu yine incitecektim. Ama o da ona zevk vermeme izin verirdi. Ona zevk verebilecek tek erkek olmak istiyordum. Bakışlarını onun güzel yüzünde gezinirken içimdeki çirkin ve sert sahiplenme duygusu yeniden ortaya çıktı. "Hoşuna gittiğini söyle," diye fısıldadım, onun söylediğini duymaya ihtiyacım vardı.

Yanıt olarak inledi ve başını kaldırarak vücutlarımızın birleştiği, sikimin içine girip çıktığı yere baktı. Bakışlarını takip ettim ve dünyanın en seksi görüntüsüyle karşılaştım. Ürperdim, amının beni yutuşunu, beni yiyip bitirişini izledim. Başını geriye attı, gözleri

Sarkarak kapandı ve dudaklarını tekrar yakalayıp onu sert ve derin bir şekilde öptüm. Bana karşı titredi, kolları boynuma dolandı.

"Söyle," dedim usulca. "Bana ne kadar iyi hissettirdiğini söyle."

"Bu..." diye devam etti ve ben de elimi kalçasına götürdüm.

Daha önce bana gösterdiği hassas noktayı. Gözleri güzelce genişledi ve aklı etrafımda sıkıştı ve göğsümün içinde yanan bir sıcaklık hissettim.

Taşaklarım sıkılaştı. Aletim kabardı. Hazırdım, sadece onun sözlerine ihtiyacım vardı. "Siktir! Çok iyi hissettiriyor," diye bağırdı, başını yana attı, sözleri beni bir bıçak gibi kesti. Son bir kez daha içine girdim, vücudum sonunda pes etti.

Onun içinde patlarken ona aşık oldum. O

benimdi, ama ben de onundum.

Birbirimize aittik.

Daha sonra, terli ve nefes nefese çarşafların üzerinde birbirimize dolanmış bir şekilde yatarken, bana adımın ne olduğunu sordu.

"Elliot," dedim. Yalan söylemek aklıma gelmedi.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Cumartesi Pazar'a karıştı. O günler zihnimde bulanık, her ne sebeple olursa olsun, muhtemelen bastırma. Çok uyuduğumuzu hatırlıyorum, onun büyük bedeni benimkine sarılmıştı. O uyandığında, ben de uyanıyordum. Sevişmek istediğinde, sevişirdik. Acıktığında, yemek yerdik. İşemesi gerektiğinde, işerdik. Kalçamızdan bağlıydık.

Boynuma uzun bir eski sicim ipi doladı ama ellerimi tekrar bağlama zahmetine girmedim. İşine geldiğinde, boynumdaki Ev yapımı tasma, beni kendine doğru çekiyordu, bazen nazikçe, bazen kabaca. Göz açıp kapayınca kadar nazikten kabalığa geçebiliyordu ama işaretleri öğrenmeye başlamıştım. Göğsünde nefes alış veriş yavaşladıysa ve acımasız ağzı köşeye sıkıştıysa, genellikle kabalaşmak üzereydi. Bu ince bir değişimdi ama Pazar gecesi artık onunla uyum içindeydim. Ruh halini hissedebiliyordum.

Akşam yemeğinin ortasında, tasmam koluna dolanmış halde ayaklarının dibinde diz çökmüştüm. Bana biraz et yediriyordu, sanırım tavuktu, yağlı parmaklarını ağzıma daldırıyordu. Onu yaladığımı, gözlerimi onunkilere diktiğimi biliyorum. Bir okşamanın ne kadar çabuk tokatlamaya dönüşebileceğini biliyordum ama nispeten rahatlamıştım. Vücudum hâlâ ağrıyordu ama her zaman var olan zonklayıcı acıya alışmıştım. En azından iyileşiyordum. Bazen de bana kendimi unutturacak kadar iyi hissettiriyordu.

Onu bir tür rahat arkadaşlığa alıştırmıştım. Belki o da beni uyutmuştu ama onunla açıkça savaşmayı bırakmış olsam bile pes etmemiştim. Savaşmamak benim için her açıdan daha iyiydi. Olabilirdi. Eğer yapmazsam zevkli olurdu. Bazen beni boşaltmaya odaklanıyordu ve o da öğreniyordu. Neyi sevdiğimi. Bana nasıl dokunacağını, böylece inleyip ona karşı kıvranacağımı.

Varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyordum.

Elliot. Kelimenin beynimde yankılanmasına izin verdim ve kendime şeytanın bir adı olduğunu hatırlattım.

Ama parmaklarını emdikçe kaslarım daha da sıkılaşıyor ve omurgam dikleşiyordu. Kendimi yine kaçınılmaz olana bırakıyordum. Ellerimi itaatkâr bir şekilde kalçalarımın yanında yerde tuttum, bu pozisyon göğüslerimi hazırolda durmaya zorluyordu. Kolunu geri çekti, daha fazla

tabağındaki kemikten tavuk çıkardı. Eti dudaklarına götürdü ve yavaşça çiğnemeye başladı. Sertçe yutkunarak onu izledim. Bir tür baştan çıkarıcı dansa kapılmıştık. İkimiz de o iki gün içinde konuşmaktan çok sevişmiştik. Havada seks ve şiddet ağır basıyordu. Kaçınılmazdı. Etrafımdaydı ve beni boğmakla tehdit ediyordu.

İşaretleri neredeyse kaçıırıyordum. Ağzı tıkırdadı ve kendimi toparlamak için zar zor zamanım oldu. Aniden ayağa kalktı, masa titriyor, seramik tabak takırdıyordu. Tasma şok edici bir hızla boynuma dolandı. Ellerim hemen boynuma gitti ama ip çoktan derime batmaya başlamıştı. Bizi bir arada tutan ipi çekti ve ben öne doğru düştüm, hava akışım tamamen kesildi. Gözlerim şişerken boynumu tırmaladım. Kan kulaklarımda gümbürdüyordu. Sonunda, sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir şeyin ardından, bir elini boynuma doladı ve ayak parmaklarım halıya zar zor değene kadar beni yukarı kaldırdı. Sonra beni masanın üstüne, karnıma doğru fırlattı.

Derin bir nefes aldım ve bu nefes yaralı boğazımı bir bıçak gibi kesti. Öksürdüm, görüşüm karardı. Nasırlı parmak uçlarını omurgamdan aşağı, kıkımın yarığına doğru gezdirdi. Nefes nefese kaldım ama hareket etmedim. Ona karşı koymadım. Ellerini kıkımın kıvrımından kalçalarımın arkasına ve daha aşağıya doğru gezdirerek keşfetmeye devam etti. Sol ayağımı yerden kaldırdı ve kemere bir öpücük kondurdu.

Sırtımdan aşağı bir ürperti aktı.

Uzun ipi bileğime doladı, vücudumu eğdi ve başımı yukarı doğru kaldırmaya zorladı. Ayağımı ya da başımı bir santim düşürürsem kendimi yavaşça boğacaktım. Tırnaklarım yıpranmış masanın tahtasına batıyor, içimde panik yükseliyordu. Her nasılsa, annesinin ya da büyükannesinin Elliot'ın bir kızı bağlayıp Şükran Günü hindisi ya da Paskalya jambonu servis ettikleri resmi yemek masalarında ona tecavüz edeceğini hayal ettiklerini sanmıyorum.

Derin bir nefes aldım ve avuçlarımı serin, sert tahtaya bastırdım. Kendime olabildiğince rahatlamamı söyledim. Böylesi daha iyi olacaktı. Üzerime eğildi, bir eliyle kalçamı kavradı, diğer eliyle omzuma asıldı ve derinlere doğru itti. Onun için hazırdım ama yine de nefesimi kesti. Nazik sahtekâr gitmişti. Onun yerinde gerçek Elliot, Cuma gecesi tanıştığım canavar vardı. Girip çıkıyordu, istilacı siki duygusuz ve acımasızdı.

Kıkımı tokatladığında haykırdım, ses odanın içinde yankılandı. Boğazımın parçalandığını hissettim ve gözlerimden yaşlar boşandı. Kıvırdım

Böylece beni incittiğini görebilecekti. Acımı görmek hoşuna gidiyordu. Bu onu tahrik ediyordu. Gözlerimi kırıştırdım ve bir damlanın yanağımdan aşağı süzülmesine izin verdim. Keskin bir nefes aldı ve adımı hırlayarak söyledi. Yani, benim olduğunu düşündüğü ismi.

"O ağzını tekrar aç Daisy bebeğim. Benim için çığlık at," diye homurdandı, kasları gergindi, boynu sinirliydi. Kıçıma bir tokat daha attı ve günlerce elinin şeklindeki mor çürüğün üzerimde kalacağından emindim. Onu tırtıklı, boğuk bir çığlık ve birkaç gözyaşıyla ödüllendirdim ve boşaldı, vücudu beni doldururken sarsıldı.

Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve bir anda nefesimi bıraktım. Bana doğru eğildi, terden ıslanmış göğsü sırtıma bastırıyordu. Derin bir iç çekerek ipi ayağımdan çözdü ve bıraktı. Rahatlamış bir şekilde yanağımı masanın üstüne bastırdım, o da ağırlığını üzerime bıraktı. Yüzünü saçlarıma bastırdı ve eli benimkini bulup etrafına dolandı. Oturma odasına doğru baktım, siki hala içimde olmasına rağmen boşalmasının kalçalarımın altına sızdığını hissettim.

"Siktir," diye fısıldadı, nefesi tenimi gıdıklıyordu. Bir kaç Dakikalar geçti ve üzerimde uyuyup kalmadığını merak ettim. Gözlerimin oturma odasında gezinmesine izin verdim. Yatak odasında olduğu gibi, oda da orta yüzyıl mobilyalarıyla doluydu; alçak bir kanepe ve Naugahyde sandalyeler.

Lekeli ve solmuş yeşil tüylü halılar duvardan duvara uzanıyordu. Yeni bir düz ekran televizyon, eski bir zemin modelinin üzerine yerleştirilmişti. Onun ve benim Cuma gününden kalma kıyafetlerimiz hâlâ yerdeydi, benim kovboy çizimelerim ve onun çelik

Ayak parmakları zeminin ortasında yan yatmıştı. Kot pantolonu yanlarında parçalanmıştı ve ne gördüğümü yavaşça fark edene kadar birkaç dakika boyunca onlara baktım.

Kalbim göğsümde durdu.

Anahtarları kot pantolonunun cebindeydi.

Anahtarları.

Baş döndürücü bir çığlığın kaçmasını engellemek için dudağımı sertçe ısırdım. Bir şansım vardı. Küçük, olası olmayan bir şanstı ama bunu değerlendirecektim. Üzerime bir rahatlama dalgası çökerken gözlerimi kapattım. Çilem yakında bitebilirdi. Eğer akıllı olsaydım. Üstümde kıpırdandı ve nefesim kesildi. Dirseklerinin üzerinde doğrulup omzuma bir öpücük kondurdu.

"Hâlâ aç mısın bebeğim?" diye sordu, sesi uykuluydu. Başımı hayır anlamında salladım ve o da kendini üzerimden kaldırdı. İkimiz de onun

hâlâ sert olan siki gibi homurdandık.

Beni maruz bıraktığı yolculuktan sonra içimden kayarak çıktı. Yan döndüm ve gizlice ona baktım. Benimle hiç ilgilenmiyordu. mucizevi bir keşif. Bana bakıyordu, gözleri açıkta kalan bedenimi tarıyordu. Orada hareketsiz ve sessiz bir şekilde yatıyor, damarlarımda dolaşan heyecanlı kana dikkat çekmemeye çalışıyordum.

"Kıpırdama," dedi, sonra döndü ve mutfığa doğru yürüdü. Yine de tasmayı bırakmadı, ip aramızda uzanıyor, bizi uzayda birbirine bağlıyordu. Elinde ıslak bir kâğıt havluyla döndü ve bacaklarımdan arasını usulca silerek beni temizledi. Onu izledim, serin ıslak havlu kızarmış etimi yatıştırıyordu. Yumuşak dokunuşu karşısında titreme ve iç çekme isteğime direndim. Onun tarafından kandırılmamıştım ama ilgilenilmek iyi hissettiriyordu.

Elini tasmaya doladı ve bu kez beni nazıkçe yanına çağırdı. Doğrulduğum ve zonklayan popomu serin ahşabın üzerinde kaydardım.

Masaya. Yaklaştı, alnını alnıma dayadı ve gözlerimin içine baktı. Yalan söylemeyeceğim - bakışlarında yanan yoğunluk beni korkuttu. Mavi Denizkızı'nda vücudunu ilk kez benimkine bastırduğunda yüzünde beliren o düz, etkilenmemiş ifade çoktan gitmişti. Sanki bir ömür boyu önce, ama sadece günler olmuştu. O zamanlar ben sadece bir amaç için bir araçtım, can sıkıcı bir kaşıntıyı kaşımanın bir yoluydum. Şimdi gözlerinde hafif bir Manik bir ışık vardı ve çılgın beyninde dönüp duran düşünceleri neredeyse duyabiliyordum.

Beni sonsuza dek elinde tutmak istedi. *Onun* olduğumu düşünüyordu.

Ancak benim onun özel hayvanı olmaya hiç niyetim yoktu. Başımı milyonlarca kez okşayabilirdi, ama sadece bir kez şaklatması yeterdi ve ben ölmüş olurum. Beni öldürmesi an meselesiydi. Muhtemelen nasıl olacağını da biliyordum - küçük bir şey yüzünden öfkeden deliye dönecekti ya da içinden bir dürtü gelecekti ve beni boğacaktı.

hayatımı söndürdü. Çıplak elleriyle öldürebilecek ve bunun için iki kez düşünmeyecek bir tipti. Belki benim için bir iki damla gözyaşı dökerdi ama bundan şüpheliyim. Sonra da arka bahçeye, Fluffy'nin yanına gömülürdüm.

Bunun olmasına asla izin veremezdim.

Şansımı denemek zorundaydım.

Elini elime aldım ve parmaklarımı onunkilerin arasında kaydardım. Sanki ona kendi irademle dokunmama şaşırılmış gibi keskin bir nefesle tısladı.

"Televizyon izleyebilir miyiz?" Sanki konuşmaya korkuyormuşum gibi usulca sordum.

Hemen şüphelendi. "Neden?"

Masumca omuz silktim. Sanki neyin peşinde olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi çenesini oynattı.

"Öp beni," diye talep etti. Titrek bir nefes aldım ve sevdiğini bildiğim gibi kollarımı boynuna doğru kaydırdım. Kollarımı boynuna dolayana kadar biraz sarkmalarına izin verdim.

Kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. "Daha sıkı," diye fısıldadı. Dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar kollarımı sıkarak ona itaat ettim. Dilimi çıkarıp dudaklarına değdirdim. "Öp beni," diye homurdandı ve şansımı zorladığımı biliyordum. Parmak uçlarımda ayağa kalktım ve dudaklarımın onunkilere değmesine izin verdim. Zar zor. Onu daha fazlası için yalvarır halde bırakmak istiyordum.

Planım işe yaradı. Ellerini kıçıma indirdi ve beni göğsüne doğru çekti. Beni kanepeye taşıdı ve üzerine oturmaya zorladı. Aleti aramızda kıpırdanmaya başlamıştı bile. Bu gece benimle işi bitmemişti ama ben buna güveniyordum. Onu öyle bir sikkeliydim ki, kaçmama yetecek kadar uzun süre bayıltmalıyım. Baştan çıkarma benim görevimdi, eğer kabul edersem ve inanın bana, kabul ettim.

Tasmamı çekerek yüzümü bir kez daha ona yaklaştırdı. Alt dudağımı emdi ve ben inledim. Beni bu hale getiren şey neydi? Kalçalarım mı sıkıştı? Benim hangi düğmelerime basacağını bilmesinden nefret ediyordum. İki gün sonra, ayak tabanlarımdan ağzımın çatısına kadar vücudumun her santimini keşfetmişti. Her erkek gibi o da göğüslerimi, kıçımı ve amımı seviyordu ama normalden daha sahipleniciydi. Tenimin hiçbir parçasını görmezden gelmemişti. Her yerimi yalayıp emmiş, her yerimi kendine mal etmişti.

Dizlerimin üzerinde doğruldum ve kendimi doğrudan ereksiyonunun üzerinde yeniden konumlandırımdım. Sonra onu kendime çektim ve öptüm. Dilimi dudaklarının arasına daldırdım ve dilimle onu becerdim. Kalçalarımın arkasındaki, kıçımın hemen altındaki sihirli noktalara masaj yaptı ve ben de ona doğru inledim. Birlikte hareket ediyor, ağızlarımız ve ellerimizle birbirimizi tahrik ediyorduk. Herhangi bir utanç ya da mahcubiyet hissetmek istemediğim için beynimi kapattım. Hayatta kalmak için sevişiyordum ve bunun hakkını verecektim.

Bir elimi aramıza soktum ve avucumu kaygan tepesinde gezdirerek onu okşamaya başladım. Ellerini sırtımda gezdirerek dokunuşuma karşılık verdi. Onun dokunuşuna doğru eğildim, meme uçlarım sertleşti. Taş gibi

olduğunda

sertçe, vücudundan aşağı kaydım ve onu yavaşça ağzıma aldım. Davrandım İlk başta emin değildim, yavaş yalıyordum ve çok sert ya da derin emmiyordum. Çok hevesli davranarak şüphe uyandırmak istemiyordum. Kalçalarını oynattı ve ben daha fazlasını istediğini biliyordum. Dilimde tuzlu bir tadı vardı ve gözlerimi kapatıp dilimi onun uzunluğunda gezdirdim.

"Em beni bebeğim," dedi, sesi boğuk ve gergindi.

Başımı eğip onu daha derine çektim. Başımı tutmasını ve kendini boğazımdan aşağı itmesini bekledim ama yapmadı. Bunun yerine parmakları saçlarımda gezindi, yumuşakça, beni izleyebilmek için saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Ödül olarak onu ağzımdan çıkardım ve yumuşak derisini dudaklarımın arasına alarak taşaklarına odaklandım. Dilimle taşaklarını okşarken bir yandan da elimle demir gibi sertleşmiş sikini okşuyordum. Acı dolu sesler çıkarıyordu ama ben onu şehvetten çıldırtmak için devam ettim.

"Siktir," diye fısıldadı, parmakları saçlarımda dolaşıyordu. "Bana bak, bebeğim." Onu görmezden geldim, beni kavrayışı sıkılaştıkça yumuşak, hassas derimi emdim. Sınırın ötesine geçtiğini biliyordum. "Kahretsin, bana bak!" dedi, sesi gerilmişti.

Hava almak için ayağa kalktığımda dudaklarım arı sokmuş ve şişmiş gibi hissediyordum. Gözlerimi yüzüne diktim, midemde heyecana benzer bir şey çırpınıyordu. Gözleri yine o manik ışıkla parlıyordu. Ereksiyonu karnıyla aynı hızdaydı ve neredeyse uyarılmışlığıyla zonkluyordu. O hazırды. Beni istediğini biliyordum.

Her zaman beni isterdi.

Tasmayı eline doladı, gergin bir şekilde çekti ve ben de zamanın geldiğini anladım. Yavaşça ayağa kalktım, sıkı tasmanın izin verdiği ölçüde onunla aramda biraz mesafe bıraktım. Sert nefes alıyordu, göğsü kabarıyordu. Serbest elini kaldırdı ve dizimden iç uyluğuma doğru beni okşadı. Elini hissettiğimde Onun dokunuşuyla tüylerim diken diken oldu. Beni tamamen emri altına almış olsa bile, onu şehvetten çıldırtma yeteneğimin güçlü olduğunu hissediyordum.

"Benim için damlamanı istiyorum," diye tıslayarak parmaklarını içime kaydırdı. Başparmağı klitorisimi bulurken kalçalarımı ona doğru yuvarladım. Masadaki seks yüzünden hâlâ ıslaktım ama bu yeterli değildi. Dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi.

Dudaklarını bana dayamasını istediğimi fark ettim.

"Oramı yala," dedim, sesim amaçladığımdan daha güçlüydü.

Gözleri karardı ve hemen kendime lanet ettim, tutuşumu mahvettiğinden korktum.

onun üzerindeydi. Bu onun seçimi olmalıydı. Her şey onunla ilgiliydi. Eğer istediğimi elde edeceksem, onun zevki her şeyden önemliydi.

"Gel buraya," dedi ve beni kendine çekti, parmaklarını gömdü. içimde. Nefesim kesildi ve meme uçlarım bu his karşısında acıyla sertleşti. Onun içine düştüm ve beni yakaladı, kollarını kalçalarımın doladı ve yüzünü karnıma bastırdı. Öne doğru eğilip ağzını amıma gömerken ellerimi omuzlarına dayadım. Gözlerimi sıkarak kapattım ve çılgılık atmamak için dudaklarımı sertçe ısırdım. Nasıl öğrenmişti nasıl yapıldığını merak ettim. Beni yalayıp emmeyi ve boşalmayı istememi sağlamayı nasıl öğrenmişti? Vücudumu kendi iradesine boyun eğdirmesi hiç adil değildi. Beni yine hazırlıksız yakaladı, dizimi kabaca omzuna kaldırdı. Tekrar öne doğru düştüm, saçlarım sırtının derisine değerken o da dizimi Elleri kalçalarımın, dili içime girip dudakları beni emerken beni sabitliyordu. Çenemi göğsüme düşürdüm, tutunmaya çalışırken saçlarım yüzümde sallanıyordu. Şeytani diliyle klitorisime saldırırken ağzımın açık kaldığını hissedebiliyordum.

Siktir, iyi geldi.

Aynı zamanda iğrenç, kirli ve yasadışı hissettiriyordu. Boğazımda çılgılık atma dürtüsü kabardı ama atmadım.

"Elliot, bu çok iyi hissettiriyor," diye ısırdım. Zihnimi boşluğa zorlayarak kalçalarımı yüzüne bastırdım. Parmakları içime girdi, derimi morarttı ama umurumda değildi. Tutarsız bir şeyler homurdandı, ağzı bana karşı titreşiyordu. Sonra beni tekrar kucağına çektiğinde dünya kendi ekseninde dönmeye başladı. Bir elini saçlarımın arasından geçirdi ve Kalçalarını sabırsızlıkla sallarken yüzünü. Kendimi yukarı kaldırdım, kaygan açıklığıma bastırırken horozunu yumrukladım. İkimiz de şehvet dolu bir telaş içinde çırpınıyorduk. Kolları beni sarmaladı, ben kendimi ona bırakırken beni kendine çekti.

O içeri girerken başımı arkaya attım, vücudum ilk başta izinsiz giriş protestosunu etti, ama sonra her zaman olduğu gibi ona uyacak şekilde gerildi. Dizlerimin üzerinde doğruldum, ne kadar hızlı ve ne kadar derine girdiğini kontrol ettim. Onun üstündeyken çok farklı hissediyordum. Sanki kontrol gerçekten bendeydi. Yüzünü boynuma gömdü, derimi hafifçe emdi ve ısırdı. Dişlerimi siktim.

Göğüs uçlarım onun göğsüne her değdiğinde derimin altında kıvılcımlar çakıyordu.

"Adımı tekrar söyle bebeğim," dedi dudakları tenimde gezinirken.
"Tanrım, bir daha söyle."

"Elliot," diye fısıldadım, heceleri kilometrelerce uzatarak.

"*Evet*," diye tısladı, kalçalarımı onunkilere doğru salladığımda, vücudum onun etrafında tereyağı gibi eriyordu. "Bana büyük sikimi sevdiğini söyle," dedi, kirli sakalı hassas köprücük kemiğimi tırmıklıyordu. Tüm vücudum hassaslaşmıştı ve karıncalanıyordu. Ağzımdaki hissini, tadını hatırlayarak kalınca yutkundum.

"Büyük aletini seviyorum," dedim, kelimeler dudaklarımdan geçerken bile bunu kastetmediğimi kendime hatırlattım. Derimin altındaki çelişkili duyguları silkeleyip attım, onlardan kurtulmak istiyordum. Sadece onun milyonlarca parçaya ayrılmasını istiyordum. Tüm öfkesini ve çılgınlığını bana akıtmasını istiyordum. Özgür olmak istiyorsam güçlü olmalıydım. Güçlü olmalı ve kendimi kurtarmalıydım, çünkü bunu benim için başka kimse yapamazdı.

Onu becerirken gözlerinin içine baktım, aramızda yeniden bir şeylerin değiştiğini hissettim. Vücudumu ona karşı kullanırken gözleri parlıyor, dudakları aralanıyordu. Onu sevdiğimi düşünmesini istedim. Asla gitmeyeceğimi düşünmesini istiyordum. Sahte bir güvenlik duygusuna kapılmasını istedim. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çektim. Ellerini kıcıma indirdi ve tekrar tekrar içime girerken beni tuttu. İnlemeleri kulaklarımı dolduruyordu ve tüm benliğimle onun boşalmasını istiyordum. Eğer beni de yanında götürürse, öyle olsun. Onunla birlikte hareket ettim, bir şeytan çıkarma ayini gibi zevkini içinden çektim. O dudaklarını ve dişlerini boğazımda gezdirirken benim orgazmım da yavaş yavaş filizlendi. Kontrolümü kaybettiğimde başımı geriye attım ama kendimi suçlu hissetmeme izin vermedim. O gece, daha iyi bir yarın için bir şansım olacaksa, ikincil hasar olmaya razıyım.

Yedinci Bölüm

İçime sertçe boşaldı, klitorisimi ovuşturduktan saniyeler sonra tekrar patladım, hayatım buna bağlıymış gibi ona karşı sürtündüm. Titreyerek, derimin altında parıldayan manik bir hisle ona doğru yığıldım ve o da beni göğsüne yaslayarak kanepede usulca yanıma yatırdı.

Gözlerimi kapattım ve o derin, sekse doymuş bir uykuya dalarken nefesimi düzene sokmaya zorladım. Kalbim üç kat hızlı atıyordu ama elimi göğsüme bastırarak yavaşlamasını diledim. Kalbimin atışını hissetmesini istemiyordum. Ne kadar gergin ve korkmuş hissettiğimi belli etmek istemedim.

Saatler geçti, televizyon oturma odasını titrek mavi bir ışıltıyla yıkıyordu. Kanepede yanımda yatıyordu, göğsünü sırtıma dayamıştı, kolunu kalçama atmış, bacağını da benimkinin üzerine atmıştı. Terliyor ve titriyordum ama ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Nefes alış veriş uzun süredir sabitti. Hafifçe horluyordu ve umarım benim istediğim kadar derin uyuyordur. Sarhoş olmaması çok kötü, o zaman dünya için ölmüş olurdu.

Dudağımı ısırarak kanepenin kenarına doğru yaklaştım. Sonra donup kaldım, ondan bir tepki bekledim. Hiçbir şey olmadı. Tekrar kenara bir santim daha yaklaştım. Bir iç çekti ama uyanmadı. Bir bacağımı kanepenin üzerinden geçirdim ve ayağımı yere koydum. Kalbim boğazımdaydı ama kıpırdamadı. Sonunda ağır bacaklarının altından kaydım ve kendimi sessizce yumuşak halının üzerine bıraktım. Kanepenin iskeleti basınçla hafifçe inledi ve ben yine donakaldım, ses süper bedenimde cehennem kadar yüksekti hassas kulaklar. Tam bir dakika boyunca orada oturdum, o kadar korkmuştum ki hareket edemedim. Sonra kıkımın üzerinde kot pantolonuna doğru kaymak için kendimi zorladım.

Tasma boynuma doğru gerildi ve hâlâ ona bağlı olduğumu fark ettim. İpi eline dolamıştı. Parmaklarım boğazımdaki düğümü buldu. Muhtemelen okulda öğrendiği karmaşık bir düğümdü.

donanma ya da izci çocuk ya da başka bir şey. *Kahretsin*. Göğsümde paniğin yükseldiğini hissettim. Kendime sakın olmamı söyleyerek düğüm üzerinde çalışmaya başladım. Tırnaklarım yırtık pırtık ve kırık ama yine de iyi tutmam için yeterli uzunluktaydılar. Saatler gibi gelen birkaç dakikanın ardından düğümün küçük kısmı kurtuldu. Büyük kısmı daha kolaydı ve ip kucağıma düştüğünde neredeyse inanamıyordum.

Dudağımı kemirerek, kot pantolonuna ulaşana kadar kığımın üzerinde geri kaydım. Anahtarların şingirtısının onu uyandırmasını istemediğim için kotu bir top haline getirirken gözlerimi ondan ayırmadım. Birkaç adım ötede gömleğini buldum ve botlarımla birlikte onu da aldım. Gözlerimi ondan ayırmadan mutfağa doğru ilerledim. Çıplak vücudu ışıktaki solgun görünüyordu, uyuduğu için gerilmişti. Ama uyku onu daha az tehlikeli yapmıyordu.

O bir ejderhaydı ve uyandırılırsa ölümcül olacağını biliyordum.

Mutfağa ulaştığımda kendimi yavaşça, sessizce ayağa kaldırdım. Siyah gömleğini başımın üzerinden geçirerek kapıya doğru geri gittim. Onun gibi kokuyordu ama bunu görmezden geldim. Kapıya doğru döndüm ve neredeyse bir adım atacaktım. Kollarımı tam zamanında sıktım ve kendimi zorlukla engelledim.

botları ve kot pantolonu yere düşüyordu. Elliot'ın kedisi mutfağın köşesinde oturmuş, gümüş rengi gözleriyle bana bakıyordu. Küçük pisliği boğmak isteyerek bir nefes çektim. Kedi neredeyse her şeyi mahvetmişti.

Yırtık kot pantolonunun içindeki anahtarların sesini bastırarak cebinden çıkardım. Şansıma, yanında yarısı hiçbir şeyin kilidini açmayan milyonlarca anahtar taşıyan tiplerden biri değildi. Kamyoneti için iki anahtarı ve ev anahtarına benzeyen üç anahtarı vardı. İlkinin denedim, sürgünün içine kaydardım, parmaklarım o kadar titriyordu ki beni duyabilirdi. Kilit açılmadı. Hayal kırıklığına karşı kendimi çelikleştirerek bir sonraki anahtarla tekrar denedim.

Kilidin tıkırtıyla açılması o güne kadar duyduğum en tatlı sestiydi. Rahat bir nefes aldım ve ucuz topuzun üzerindeki kilide geçtim. Basit bir çevirme kilidiydi ve birkaç dakika içinde ahşap kapıyı kırarak açtım ve karanlık garaja girdim. Kapıyı tamamen kapatarak gürültü çıkarma riskini almak istemediğim için arkamdan hafifçe çektim. Botlarımı teker teker giyerken kelekler içime saldırdı.

Sadece bir şansım vardı. Muhtemelen sadece iki dakikalık bir avantajım olacağını biliyordum. Titreyen elimi kaldırdım ve garaj kapısı açıcısının üzerinde gezdirdim. Bastığım anda mekanizmanın gümbürtüsünü ve gıcirtısını duyacağını biliyordum. Uyanacaktı ve ben de daha önce hiç koşmadığım kadar koşmak zorunda kalacaktım. Başka bir seçenek yoktu.

Derin bir nefes aldım. Hiç olmadığım kadar hazırımdım. Parmağımı düğmeye bastırdım.

Karanlık yolda ilerlerken hava serindi. Sokağın ortasından aşağı doğru koşarken botlarım kaldırımı dövüyor, saçlarım arkamda uçuşuyordu. Sokağı evler süslüyordu ve birkaç verandanın ışığı yanıyordu ama ben durmadım. Sadece oradan uzaklaşmak, ondan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum. Fazla zamanım olmadığını biliyordum.

Sokağın sonuna geldiğimde yavaşladım ve hangi yöne gideceğime karar verdim. Orada

Yolda hiç araba yoktu ve ben de sola dönerek geldiğimizi varsaydığım yoldan geri koşmaya başladım. Nerede olduğumdan tam olarak emin değildim.

Austin'in dış mahallelerindeydi. Beni o kadar uzağa götürmemişti. Kaldırım boyunca koştum, sokak lambalarının parıltısına dalıp çıktım. Bir arabanın geçmesi için dua ettim ama kimse gelmedi. Birkaç blok daha koştuktan sonra nefesimi toparlamak için yavaşladım ve arkama baktım. Orada kimse yoktu.

Garaj kapısının açılmasının onu uyandırıp uyandırmadığını merak ettim. Kulağıma o kadar yüksek bir ses geldi ki, bütün mahallenin duymuş olabileceğini düşündüm. Korkuyu üzerimden attım ve kendime devam etmem gerektiğini söyledim. Onun için endişelenemezdim. Bildiğim kadarıyla o hâlâ uyuyordu.

kanepeye oturdum. Saçlarımı terli ensemden çektim ve başımın üstünde bir düğüm haline getirdim. Tam olarak ne yapacağımı bilmiyordum. Nerede olduğumu ya da eve gitmemin ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Tek bildiğim özgür olduğumdu.

İşte o anda çantamın Mavi Denizkızı'nda olduğunu hatırladım. Cep telefonum, anahtarlarım ya da cüzdanım yoktu. Ben de Eve döndüğümde daireme nasıl gireceğimi bilmiyordum. İstesem de ağlayacak zamanım yoktu. Sadece yürümeye devam etmek zorundaydım.

Onu arkamda hissettiğimde yaklaşık bir mil uzaktaydım. Omurgamda bir ürperti hissetmem dışında bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Midem bulandı ve kendimi omzumun üzerinden bakmaya zorladım. Arkama baktığımda onu gördüm. Yalınayaktı, kot pantolon giymişti ve caddenin ortasından aşağı doğru koşuyordu. Korku zamanı dondurdu ve onu bir lise futbol yıldızı olarak, gol için koşarken ve kalabalığın hayranlığının tadını çıkarırken garip bir şekilde hayal ettim. Burası Teksas'tı; her çocuk bir dönem futbol oynardı. Onda da buna uygun bir vücut vardı, bu kesindi.

Korkudan felç olduğunuzda aklınızdan geçen düşünceler çok tuhaf.

Dudaklarımdan kaçan ve sessiz, karanlık manzarada yankılanan bir çığlıkla havalandım. Sol tarafımdaki mısır tarlasına doğru koştum, kuru saplar yüzüme çarptı. Gözyaşlarımı yanaklarımda hissettim ama onları silme zahmetine girmedim. İki kez tökezledim; ikisinde de ayağa kalktım ve devam ettim.

dizlerimdeki çürükler ve avuç içlerimdeki sıyrıklar. Hangi yöne gittiğimi bilmiyordum, sadece sağa, sonra sola ve sonra tekrar sağa saparak ilerlemeye devam ettim.

Boğazım düğümlendiğinde ve zorlukla nefes alabildiğimde yavaşlayarak durdum ve dinlemeye çalıştım. Benim için geldiğini biliyordum ama umudum vardı. Uzun sapların arasında beni bulamayacağını umuyordum.

Kaçmak için tek şansımdı. Beni bulursa bir daha asla özgür olamayacağıma tamamen inanmıştım. Sessiz olmaya ve nefesimi tutmaya çalıştım ama nefesim hıçkırıklar halinde ciğerlerimden zorla çıkıyordu. Hiperventilasyon geçiriyordum ve sakinleşemiyordum.

Elliot benim için gelirken olmaz.

Bir çıt sesi duyularımı alarma geçirdi. Bir şangırtı daha ve gözlerimi etrafımda gezdirerek onu aramaya başladım. Koşmak için döndüm ve kendimi doğruca onun kollarına attım. Beni kendine doğru çekerken çığlık attım, çıplak göğsü terden kayganlaşmıştı. Ona karşı savaştım, elimi sallayarak

Aşağı inerken kollarımı ve tekmelerimi kullanıyordum ama sırtım yere değdiğinde nefesim kesilmişti. Üstümde çok ağırdı ve zorlukla nefes alabiliyordum.

"Seni yakaladım bebeğim," dedi, sesi kulağıma sertçe geliyordu. "Seni yakaladım amına koyayım," diye tekrarladı inanamıyormuş gibi. Öfkesini duyabiliyordum.

Parmakları boynuma kenetlendi ve sıktı. Gözlerimin yuvalarından fırladığını hissettim, ellerim onun çıplak kollarını tırmalıyor ve kan çekiyordu. "Beni terk edebileceğini mi sanıyorsun?" diye homurdandı, göğsündeki kaslar gerilmişti.

"Gitmene gerek yok."

İnledim, ölüm korkusu o kadar aşikârdı ki dilimde tadını alabiliyordum. Beni öldüreceğini biliyordum ama bunu ne kadar çabuk yapacağını farkında değildim. Vücudum durmadığı için çırpınmaya devam ettim ama etin ete çarptığını hissetmiyordum. Bedenimin üzerinde süzülüyormuşum ve Elliot'ın beni öldürmesini izliyormuşum gibi hissediyordum. Ay ışığı altında tenimiz bembeyaz parlıyordu ve mısır sapları kaçacak yer bırakmayacak şekilde etrafımızı sarmıştı. Klostrofobik

ve dehşet vericiydi.

"Sen benimsin," diye homurdandı Elliot, sesi çıldırmış gibiydi. Sonunda kendini kaybettiğini fark ettim. "Sen benimsin ve gitmene asla izin vermeyeceğim. *Asla*."

Demek istediğini vurgulamak için sertçe sıktı ve görüşüm karardı. Kulaklarımdaki çınlama sustu ve saatler gibi gelen bir süre boyunca ne duyabildim ne de görebildim. Ölüyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sonra boynumu bıraktı ve bir anda bedenime geri döndüm, o gece yediğim azıcık yemeği acı içinde kusuyordum. Üzerimde geziniyor, elleri vücudumun her yerinde dolaşıyor, sanki tek parça olup olmadığını kontrol ediyordu. Uzun bir süre kendimi kontrol edemedim, ne kadar sürdüğünden emin değilim. Sadece bir topun içine kıvrılıp nefes almaya çalışabildim.

Çenemi avucunun içine aldı, yüzümü kabaca eğdi ve beni ona bakmaya zorladı. Gözyaşlarım görüşümü bulandırıyor ve yüzünü görmemi zorlaştırıyordu ama sanki beni öldürmeye çalışmamış gibi gözyaşlarımı usulca sildi.

"Bunu planlıyordun, değil mi?" diye sordu, sesi alçaktı. "Hepsi yalandı, değil mi?" Konuşamadığım için ona cevap vermedim. Sessizliğim onu kızdırdı ve beni kabaca sırt üstü yere fırlattı. Acı içinde inleyerek ona doğru eğildim. Kendini bacaklarımin arasına doğru itti.

Kalçalarını benimkilere dayadı ve bana kontrolün onda olduğunu hatırlattı. "Cevap ver!" diye homurdandı, yüzünü o kadar alçalttı ki burnu benimkine değdi.

"Hayır," diye fısıldıyorum, sesim kısık ve bozuk.

"Aynen öyle," diye karşılık verdi. "Hoşuna gittiğini biliyorum. Bunu hissettim." Dudaklarını yanağımda gezdirdi ve ürperdim, derimin altında öfke ve nefret kaynıyordu. "Vücudun bana yalan söylemez, sen söylesen bile," dedi.

"Öyle mi?"

"*Hayır*," dişlerimi sıkarak kelimeyi zorla söyledim. Duymak istediği her şeyi söylemek istiyordum. Benimle mutlu olmasını, yaşamama izin verecek kadar mutlu olmasını istiyordum. Hızlı bir ölümün, geleceğin getireceklerine tercih edilebileceğini bilmiyordum.

Pek çok şey bilmiyordum. Yine de hızla öğreniyordum.

Sadistçe bir kahkaha atarak topal bedenimi kaldırdı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni omzuna attı. Karşı koymadım; bedenim zayıftı ve ruhum kırılmıştı. Tek şansım vardı ve onu da kaçırmıştım. Yenilmiştim ve ikimiz de bunu biliyorduk. Beni kırmıştı, tıpkı kıracağını bildiği gibi. Beni karanlık sokaktan aşağı taşıdı ve her şey sessizdi.

Bayılmış olmalıyım, çünkü uyandığımda garajdaydım ve hava ağır ve sıcaktı. Ellerim başımın üstünde bağlıydı ve

bileklerim ağrıyordu. Hâlâ botlarım ve onun gömleği üzerimdeydi, yavaş yavaş kendime geldiğimde fark ettim. Derim karnıma doğru gerilmişti ve omuzlarımın gerginlikten gerildiğini hissedebiliyordum. Beni bir *pinyata* gibi asmıştı, bileklerim tavandaki bir kirişin üzerine atılmış bir iple bağlıydı. Beni o kadar yükseğe asmıştı ki ayak parmaklarım betona zar zor değiyordu. Parmak uçlarımda durmak zorunda kaldım, baldır kaslarım protesto çığlıkları atıyordu.

Elinin açıkta kalan kıcımın kıvrımlarında gezindiğini hissettiğimde tüm vücudum kaskatı kesildi. Arkamdaydı ama ona bakmak için başımı çeviremiyordum. Onun yerine tavandaki kirişe, ahşabın üzerine sıkıca çekilmiş ipe baktım. Sertçe çektiğimde gıcırdadığını duyabiliyordum, bileklerim ve omuzlarım acı içinde haykırıyordu.

"Bırak beni," diye boğuldum. "Elliot, lütfen." Tavuğumun piştiğini biliyordum ama yine de vazgeçemiyordum. Derinlerinde bir yerde benim için yumuşak bir noktası olduğuna inanmak zorundaydım. Beni tarlada öldürebilirdi ama yapmadı. Muhtemelen bana biraz daha işkence etmek istediğini düşündüm, ama yine aptalca bir umut besledim.

"Henüz anlamadın." Elini gömleğimin altından kalçama ve karnıma doğru çekti. "Bu bana ait," diye mırıldandı iki parmağını göbek deliğimin yanından geçirip bana dokunmadan hemen önce dururken Hain bedenimin arzuladığı yere. Bana işkence ediyordu. "Bu bacaklar bana ait," dedi ve bir dizini bacaklarımın arasına sokup onları iterek açtı. Dudağımı sertçe ısırdım, yine dikiş yerimden çekiliyormuş gibi hissediyordum. Bu konuda iyiydi, beni kırılma noktama kadar geriyor ve sonra geriyordu.

Biraz daha.

"Bu güzel memeler," diye fısıldadı ve etrafıma uzanıp kollarını ince kumaşın arasından meme uçlarıma değdirdiğinde nefesim kesildi. Üzerimdeki gömleği, yani kendi gömleğini yırtıp açtı. Düğmeler bir o yana bir bu yana savruldu, yere çarpıp karanlıkta kayboldu. "Benim." Avucunu zonklayan boynuma doğru uzattı, parmakları sadece alay ediyordu acıyan deriyi. "Soluduğun oksijen bile bana ait."

İnledim, sesim durgun havada yüksek çıkıyordu. Gerçek bir şeytan gibi kıkırdadı ve benden uzaklaştı. Kıyafetlerinin hışırtısını duydum ve kot pantolonunu çıkardığını anladım. Onları yere bıraktı ve ben de gözlerimi tekrar ışığa diktim. Ne olacağını biliyordum ya da ben öyle sanıyordum. Benim için ne hazırladıysa hayatta kalabileceğimi biliyordum.

Ben de öyle düşündüm.

Şeytani elini kalçalarımın arasına kaydırđı ve ben sıçradım. Alnımda boncuk boncuk ter vardı ve kalbim hızla çarpıyordu. Ellerinin üzerimdeki hissine alışkın olmam gerektiğini biliyordum ama değildim. Mısır tarlası yüzünden tepeden tırnağına sıyrılmıştım. Boğazım acıyla morarmıştı. Ama bana dokunduğunda amım hâlâ kasılıyordu.

Sonra parmağını popomun çatlağından yukarı çekti ve gözlerim büyüdü. Ne yapacağını hemen anladım ve korku beni tam içimden vurdu.

"Her parçanın benim olmasını istiyorum," diye fısıldadı ve ben başımı salladım.

"*Lütfe* Elliot," dedim sıkılmış, gıcırdayan dişlerimin arasından.

"Hiç başka bir erkekle birlikte oldun mu?" diye sordu, parmağını yavaşça içime sokarak darlığını ona uyacak şekilde gerdi.

"Hayır," diye fısıldadım, bana merhamet edeceğini umuyordum. Yine, merhamet edeceğine neden hâlâ inandığımı bilmiyorum.

Benden kurtuldu ve beni öldürmüş olmasını dileyerek yutkundum. Beni çoktan parçalara ayırmış ve mahvetmişti. Zaten çoğumu ve daha fazlasını almıştı. Ve şimdi daha fazlasını istiyordu. Bana tamamen sahip olana kadar asla durmayacaktı. Her damla kanıma. Her orgazm. Her nefes alışım, her çığlığım ve her inleyişim. Hepsini istiyordu.

Orada durup almasına izin vermekten başka çarem yoktu.

Parmağını geri getirdiğinde soğuk bir ıslaklık hissettim. Gözlerim yaşardı ama o beni kayganlaştıırıp günahkâr arzusuna hazırlarken düşmelerine izin vermedim. Sabrı tükenene kadar her zamanki gibi nazikti. Elini saçlarımın arasına sokup başımı geriye doğru çekti ve sert aletini bana doğru yaklaştırdı. Gözyaşları o zaman dökülmeye başladı. Bilinmeyen acıdan dehşete düşmüştüm. Ne kadar korkmuş olsam da hala hazırlıksızdım.

İçime girerken siki kaygandı, başı beni iyice geriyordu. Acı beynimde kırmızı bir çizgi gibiydi. Çığlık attım, sesim kesildikten sonra bile ağzım açıktı. Boğazım koparılmış gibi hissediyordum ve o içimde daha derinlere dalarken bile artık çığlık atamıyordum. Vücudum onun saldırısına karşı koydu ama o daha güçlüydü. Kalçamı kaldırdı ve kolunu etrafıma doladı, başka bir açı buldu ve tam boyunu içime soktu.

Boğazımdan boğuk, yaralı bir ses çıktı ama çığlık gelmiyordu. Gözyaşlarım da hızla kurudu. Yüzüm sessiz bir şekilde donmuş gibiydi.

İçime girerken çığlık atıyordu, ilk başta yavaştı ama hızlanıyordu. Alçak inlemeleri kulaklarımda yankılanıyor, sesler her geçen saniye daha da vahşileşiyordu.

Acı beni kızgın bir damga gibi yaktı. Beni dağlıyordu, fark ettim, üzerimde asla unutamayacağım bir iz bırakıyordu. Elini saçlarımda sıkıttı, dişleri boynumu çiziyor ve kulak mememi ısırıyordu. Diğer eli önümde geziniyor, meme uçlarımı sıkıyor ve beni kıvrandırıyor. Bağlarıma karşı kıvranıyordum. Zihnim bozuk bir plak gibi teklemeye başladı ve onu kaybettiğimi biliyordum. Her itiş vücuduma bir elektrik şoku gibi geliyordu. Sanki delirirken şok tedavisi görüyor gibiydim. Neredeyse gülmek istiyordum.

"Sen bu dünyaya benim için geldin," dedi kabaca kulağıma. "Doğduğun andan itibaren bana aitsin." Geri çekildi ve sonra yavaşça tekrar derinlere daldı. Vücudum onun girişini kabul etti, etrafında gerildi. Beni tamamen doldurduğunda gözlerim büyüdü. Bana hissettirdiklerini daha önce hiç hissetmemiştim -hayal bile edemezdim. Çaresiz, kullanılmış, kırılmış, yok edilmiş hissediyordum. Kalçalarını her sallayışında ve her itişinde beni içten içe yok ediyordu. Sanki onun vücudu benimkiyle birleşmişti, sanki artık tek bir kişi değildim. Kendini içime, köklerime kadar zorla sokmuştu.

Dokunulmadık bir parçamı bırakmamıştı.

Ona inanmaya başlamıştım. Bunu bana tekrar tekrar söylüyordu. Karanlık sıcakta zihnim yavaş yavaş tüm gerçeklik duygusunu kaybediyor ve inkâr etmek gittikçe zorlaşıyordu.

İstesem de istemesem de onun oluyordum.

Bir şekilde, onun gittiğini hissettim. Nasıl oldu bilmiyorum ama uykunun derinliklerinde onu arıyordum ve bulamıyordum. Uyandığımda ve o orada olmadığında, öfkeyi tarif etmek zordu. İçimde kabardı, sıcak, siyah ve kaynıyordu. Durdurulamaz bir dalga gibi içimden akıp gitti. Ne yaptığını anlamam iki saniye sürdü. Onun için hazırladığım ip tasma yere bırakılmıştı. Küçük sevimli botları gitmişti ve ev durgun ve sessizdi.

Beni sevdiği gibi becerdi ve sonra beni terk etti.

Neredeyse onu boğarak öldüreceğimi itiraf ediyorum. Ellerimi boynuna doladığımda sağlıklı düşünemiyordum. Öfke beni ele geçirmişti. Ve dürüst olmam gerekirse, korkuyordum. Gecenin bir yarısı sokakta koşarak onu ararken dehşete düşmüştüm. Onu bir daha asla göremeyeceğim için dehşete düşmüştüm.

Ama kader benim yanımdaydı.

Elleri başının üzerinde bağlı ve ayağında sevimli küçük botlarıyla o güne kadar gördüğüm en güzel şeydi. Üzerinde benim gömleğim vardı ve onu bana ait bir şeyle kaplı görmek omurgamdan aşağıya dikenli ve sıcak elektrik kıvılcımları gönderdi. Uzun bir süre ona baktım ve nasıl kaçtığı için onu cezalandıracaktı. Morarmış ve kanlar içindeydi ama gözleri hâlâ hayat doluydu. Hâlâ benimle dövüşmek istiyordu.

Bu yönünü sevdim.

Ona benimle savaşılabileceğini ama her zaman kazanacağımı göstermem gerektiğini biliyordum. Ona gerçekten bana ait olduğunu göstermeliydim, her şekilde. Onu tamamen ve inkar edilemez bir şekilde kendime mal etmek istiyordum.

Ne yapmak istediğimi çok iyi biliyordum.

Korkmuştu. Havada terinin ve uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordum. Yüzümü boynuna gömdüm ve bir keş gibi kokusunu içime çektim. Eğer dikkatli olmazsam, kendimi tamamen onun içinde kaybedecektim. Kendimi onun ne kadar iyi hissettiğine, tadının ve kokusunun ne kadar güzel olduğuna kaptırmamak neredeyse imkânsızdı. İki gün sonra, onsuz olmak istemiyordum. O kız benim her şeyimdi. Bunu o zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum.

Onu tamamen ve tamamen sıkımsıttım.

Hiç tereddüt etmeden kendimi onun içine gömdüm, kendimi zorladım. Güzel kışının her santimimi yutmasını izledim. Vermek zorunda olduğum her şeyi aldı, vücudu etrafımda şekillendi, sıkı duvarları ölecekmişim gibi hissedene kadar sikimi sıktı ve ezdi.

Cennet gibi hissediyordu.

Beni terk etmesine izin vereceğimi nasıl düşündü?

Hayatta olmaz. Hiçbir şekilde ondan vazgeçmeyeceğim.

Kıçı da en az amı kadar güzeldi ve onu sert ve hızlı bir şekilde becerdim. Hak ettiği gibi. İkimizin de hak ettiği gibi. Her santimimi içine sokup kalçalarımı döndürdüğümde yine çığlık attı. Ağzıyla değil. Zihniyle. Sanki yüksek sesle çığlık atmış gibi kulaklarımda duydum. Hepsini içime aldım.

Onun acısını, arzusunu ve ihtiyacını içimde hissediyordum ve buna dayanamıyordum. Aletim patladı ve bir hayvan gibi hırladım, onu göğsüme sarıldım ve yüzümü saçlarına bastırdım. Boğuk bir inilti çıkardı ve bir kez daha içine pompaladım, sıkı vücudunun beni tamamen sağmasına izin verdim. Onu sürdüm

Orgazm dalgası, dişlerimin kenarı ve kaslarım gergin ve kıyıya ulaşana kadar duramadım.

Ben titreyip sarsıldıkça o da gevşedi ve çenesini göğsüne indirdi. Sonunda gözlerini görmek isteyerek kendimi yavaşça ondan ayırdım. Beni bıraktığında inledim, onun sıkı sıcaklığını hemen özledim. Nefes alış verişi ağır ve derindi, benimkiyle eşleşiyordu. Bana bakmadı ama ne düşündüğünü duyabiliyordum. Seks iyiden de öteydi, hayat değiştiriciydi. Hayat değiştiren. Boşalmam kalçalarından aşağı damlarken, hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordu. Benim olduğunu biliyordu. Başka seçeneği yoktu. Alternatifi yoktu.

Onunla yüzleşmek için adım attım ama bana bakmadı. Terli saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için elimi kaldırdığımda titriyordu. Hâlâ korkuyordu ama benden değil. Aramızdaki bağdan korkuyordu. Ne kadar yakın olduğumuzdan korkuyordu. Ellerimi kaburgalarında gezdirdim, dokunuşumla ciğerlerinin genişlediğini hissettim. Kalbinin kendi göğsümde olduğu gibi çarptığını da hissedebiliyordum. Onu öpmek için başımı eğdim ve ağzımı onunkinin üzerine zorladım. Geri çekilmeye çalıştı ama buna izin vermedim. Hayır, artık beni reddedemezdi. Sevdiğini bildiğim gibi alt dudağını emdim ve tekrar ürperdi, Yumuşak teninde tüyleri diken diken oldu.

Ellerimi kaldırarak bağlarını hızla çözdüm. Bana doğru sarktı, bacakları büküldü ve kolları omuzlarıma dolandı. Onu yavaşça soğuk beton zemine indirdim ve kendime doğru çektim. Vücudumu sardım Onun etrafında, ona daha yakın ihtiyaç duyuyor. Olabildiğince yakın. Onu yerde kendime doğru çektim, kalçalarını etrafıma doladım ve o bana karşı koymadı. Başını geriye attı ve gözleri donuk ve karanlıktı, bana boş boş bakıyordu. Bildiğimi bilmesini isteyerek yanağını okşadım.

Onun ne hissettiğini çok iyi biliyordum, çünkü ben de hissediyordum. "Seni seviyorum," diye fısıldadım kulağına.

Sekizinci Bölüm

Acı.

Acı benim gerçekliğimdi. Baştan ayağa ağrı. Vücudumun her yeri ağrıyordu. Elliot o sabah beni asarken, "Seni cezalandırmalıyım," dedi.

Bileklerimi tekrar tuttum. "Yoksa nasıl öğreneceksin?" İpi sıkıca çekerken irkildim ama gevşetmedi. "Sen akıllısın, öğreneceksin." Gözlerimin içine bakarak dizlerinin üzerine çöktü ve işe gitmeden önce klitorisimi yalayarak bana onu hatırlamam için ürpertici bir orgazm yaşattı. Sonra şeytani bir gülümsemeyle kamyonetine bindi ve garajdan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Beni yapayalnız bıraktı.

Bir insan *piñata*.

Günün sıcaklığı karanlık garaja sızdı ve ter omurgamın kıvrımlarından aşağı damladı. Ayak parmaklarımı kaydırarak bileklerimdeki baskıyı hafifletmeye çalıştım ama ayak bileklerim de aynı derecede ağrıyordu. Sağ ayağımın parmakları uyuşmuştu. Öğle yemeğinde döneceğine söz vermişti ama zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Kaç saat geçtiğini ya da daha ne kadar acı çekmem gerektiğini bilmiyordum.

Acaba o işiyle uğraşırken benim çaresizce asılı kaldığımı mı düşünüyordu? Savunmasız, kesime giden bir kuzu gibi. Onu beklediğim düşüncesi muhtemelen bütün gün onu zorlamıştı, eve gelip beni hak ettiğim gibi becermek için can atıyordu. Gözlerim başımın içinde yuvarlandı, bilinçsizlik beni çağırıyordu. Nefes almak zordu. Hava her geçen an daha da yoğunlaşıyordu. Kollarımı kaldırdığımda ciğerlerime hava girmesini sağlamak zordu. Katolik okulu günlerimden rastgele bir gerçeği hatırladım. İsa çarmıha gerildiğinde, onu öldüren kan kaybı değildi.

Boğuldu.

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı ve etrafımdaki boş alanda yankılandı. Yaşamama izin vermişti ama ben yine de ölüyordum. Belki eve geldiğinde ben ölmüş olurum ve o da en sevdiği oyuncağı gittiği için şok içinde dizlerinin üzerine çökerdi. Ona inat olsun diye bile ölmek istemediğimi fark ettiğimde gülümsemem soldu.

Her şeye rağmen hâlâ yaşamak istiyordum. İnsanlar kesinlikle bir şeylerin ters gittiğini fark etmişti. Yakında birileri beni arayacaktı.

Eşim

işçiler, arkadaşlarım, ailem. Annem beni günde onlarca kez arıyordu, yani bir şeylerin ters gittiğini kesinlikle biliyordu.

Başımı geriye atarak bileklerimi bağlayan düğümlere baktım. İzcilik yapmış olmalı diye düşündüm. Ya o ya da donanma. Düğümleri karmaşık ve çözmesi zordu. Parmaklarım kaba halata zar zor sürtünüyordu, bu yüzden onları çözmeye çalışmak bile boş bir hayaldi.

İstesem bile çılgılık atamazdım. Önlem olarak ağzımı bantladı. Piç kurusu çabuk öğreniyordu. Beni kilit altında tutacaktı. Onun güvenini tekrar kazanabilmem için çok uzun zaman geçmesi gerekecekti, tabii kazanabilirsem. Benim için ne planladığını merak ediyordum. Muhtemelen şu anda beni hapsedmek için yeni yollar düşünüyordu.

Çalışkan bir tipe benziyordu.

Baş dönmesi, mide bulantısı ve acı dalgası üzerime çökerken gözlerimi kapattım. Midem boştu, neyse ki kusamıyordum. Kendi kusmuğumda boğulmak istemediğim kesindi. Dizlerim büküldü ve ip eklemlerimi sertçe çekerken dişlerimi sıktım. Halat benim ağırlığımla gerildikçe kirişe çarparak gıcırdıyordu. Cesur Yürek filmindeki adam gibi çekilip dörde bölünüyormuşum gibi hissettim. Acı bembeyazdı ve görüşüm karardı. İp tekrar gıcırdadı ve düştüğümü hissettim. İlk başta baygınlık geçirdiğimi düşündüm... ama sonra

Dizler beton zemine sertçe çarptı.

Çılgılık attım, sesim bant tarafından boğuldu ve uzun bir süre boyunca tek yapabildiğim nemli betonun üzerine uzanıp şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırmak oldu. Uyuşmuş parmaklarıma kan hücum etti, iğneler ve karıncalanmalar beni acı dolu sersemliğimden uyandırdı. Ayağa kalktım, ne olduğunu anladığımda beynim dönmeye başladı.

Eski ip zayıflamış ve benim ağırlığım altında kopmuştu.

Artık özgürdüm.

İçimde histeri kabardı, hafif ve baş döndürücü. Ellerimi kucağıma çektim ve düğümlere baktım. Tıpkı tasmayı çözdüğüm gibi onları da çözebileceğimi biliyordum. Ama zamana ihtiyacım vardı.

Çok fazla sahip olmadığım tek şey zamandı.

Gözlerimi kapının altındaki ışık kıvrımına diktim. Az miktardaki ışıktan güneşin konumunu anlayamıyordum. Geri geleceğini biliyordum, sadece ne zaman geleceğini bilmiyordum. Mücadele ederek ayağa kalktım. Kalçalarım, dizlerim ve omuzlarım itiraz ederken inleyerek yavaşça mutfak kapısına giden ahşap merdivenlere doğru yürüdüm. Kapı kolunu denedim ama kilitliydi.

Şeytani piç.

Garaja göz gezdirirken köşedeki alet kutusunu fark ettim. Orada ipi kesebilecek bir şey olmalıydı. Koli bandını ağzımdan söktüm ve derin bir nefes aldım. Umut geri dönmüştü, hayattaydı ve tekmeliyordu.

Bir şansım daha vardı ve bu sefer bunu mahvetmeyecektim.

Aptalın tekiydim. Artık bunu biliyorum. Onu asla yalnız bırakmamalıydım. O gün evde kalsaydım, her şey farklı olurdu. Her şey istediğim gibi olacaktı.

Bilmem gerekirdi.

İstediyimi asla elde edemiyorum.

Öğle yemeği için eve gidiyordum ve nalbur dükkanının önünden geçiyordum. Beynimde ilginç bir düşünce belirdi ve U dönüşü yapıp geri döndüm. Metrelerce yeni parlak ip aldım. Onu bağladığım ipin daha fazla dayanamayacağını biliyordum. Eskiymiş, büyükbabamın çiftlik işçiliği günlerinden kalmaydı ama elimdeki tek şeydi.

Ayrıca, sert sicimin onun yumuşak tenine sarılmış halini çok sevmiştim.

Koridorlarda yürürken gülümsememe engel olamıyordum, kafamda fikirler uçuşuyordu. Belki garaj bizim küçük oyun alanımız olabilirdi. Ona verebileceğim hediyeleri, inşa edebileceğim her şeyi düşündüm. Cezası istediğim kadar uzun sürebilirdi.

Yine, kendi güç duyguma, kendi tam hakimiyet hissime o kadar odaklanmıştım ki, onun için endişelenmeyi düşünmedim. Zaten bir kez kaçmıştı ama onu yakalayıp cezalandırmıştım. Bunu bir daha asla denemeyeceğine ikna olmuştum. Ben onun kralıydım, o da benim kraliçem. *Ben* onu orada istediğim sürece, ait olduğu yerde, benim yanımda olacaktı.

Siktiğimin salağı.

Sokağımın köşesini döndüğümde, onun gitmiş olduğunu gördüm.

Garaj kapısı gülen bir ağız gibi açılmış, benimle alay ediyordu. İçimdeki kara öfke yeniden kabardı. Direksiyonu kırarak çıkmaz sokağın etrafından dolaştım ve caddeye geri döndüm. Çok uzaklaşmış olamaz, dedim kendi kendime. I

onu bulacaktım, tıpkı önceki gece olduğu gibi. Onu avlayacak ve geri getirecektim. Onu gördüğümde ne yapacağımı bilmiyordum.

Bildiğim tek şey güzel olmayacağıydı.

Belediye otobüsü beni Mavi Denizkızı'nın köşesinde indirdi. Şoför bana baktı, bakışlarında acıma ve şüphe vardı. Başıma kötü bir şey geldiğini biliyordu ama bir sorun olmadığına inanmak istiyordu. Eğer bana inanırsa, bu diğer tarafa bakabileceği anlamına geliyordu. Bu demek oluyordu ki Elliot'ın gömleğinin kollarını bileklerimdeki morlukların üzerine indirdim. Yakasını açtım ve boynumdaki izleri gizlemek için saçlarımı omuzlarıma topladım. Elliot'ın garajında eski bir kot pantolon buldum. Üzerime büyük gelmişti ama temizdi. Çok fazla bakılmadan beni eve götürebilirlerdi.

Berbat göründüğümü biliyordum ama şüphe uyandırmak istemiyordum. Sadece eve gitmek istiyordum.

Otobüs kükreyerek hareket etti ve ben kollarımı karnıma doladım. I Denizkızı'na dönme ihtimali midemi bulandırıyor ama başka seçeneğim yoktu. Boş otoparkı geçtim, yeni açıldıklarını biliyordum. Chelsea'nin barın arkasında olmasını umuyordum, çünkü beni tanıyordu ve yalanıma inanacaktı. İnanmasa bile, çok fazla soru soramadan gitmiş olurum.

Kapıyı açtım ve değişen ışığa hemen gözlerimi kıstım. Dışarıda güneş parlaktı ama bar bir mağara kadar karanlıktı. Neyse ki karanlık ışıktaki daha az boktan görünecektim. Saçımı düzelttim, elimi Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, mümkün olduğunca soğukkanlı görünmeye çalışıyordu.

Chelsea barın arkasındaydı, neyse ki benim için.

"Hemen geliyorum, tatlım." Bana bir bakış fırlattı, sonra iki kez baktı, gözlerinin arkasında tanıma ışığı yandı. "Jo?"

"Hey," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. Boğazımı temizledim ve nefes borumdan aşağıya doğru yayılan acıyı görmezden geldim.

"Tanrım! Sana ne oldu böyle?" Peri gibi sarışın barın etrafından dolanıp bana doğru koştu.

"Cumartesi günü bir bisiklet kazası geçirdim," dedim, prova ettiğim hikâyeye dudaklarımdan kolaylıkla döküldü. "Bir kamyon beni yoldan çıkardı."

"Bir içki ister misin? İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi, gözleri kocaman açılmıştı.

"Sanırım Cuma günü çantamı barın arkasında unuttum," dedim, titrek bir nefes alarak arkadaki karanlık koridora bir bakış attım. Görebiliyordum Elliot'ın iri cüssesi gölgelerin arasında beni bekliyordu. Orada olmadığını biliyordum ama çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum.

"Oh! Evet, orada bir çanta gördüm. Senin olduğunu bilseydim, onu sana getirirdim." Chelsea bana baktı, yüzünde bir çatıklık vardı. Bana inanıp inanmadığını bilmiyordum. Önemsemediğim tek şey oradan çıkmaktı.

"Evde değildim. Bir arkadaşımın evindeydim," dedim zorlukla, bedenim iznim olmadan titriyordu. "Ama teşekkürler."

"Endişelenme," dedi ve barın üzerine eğilip etrafı karıştırmaya başladı. Saatler gibi gelen bir sürenin sonunda muzaffer bir gülümsemeyle çantamı kaldırdı. "İşte bu, değil mi?"

"Evet, işte bu," dedim ve kanarya sarısı tasarım çantaya uzandım. Annemin doğum günüm için aldığı pahalı bir hediye idi. Deri çantayı bir çapa gibi göğsüme bastırdım. O anda beni ayakta tutan tek şeydi.

"Demek bu arkadaşın erkek, öyle mi?" Chelsea gözlerinde muzip bir parıltıyla sordu. Kendimi gülümsemeye ve başımı sallamaya zorladım. "Seni bir daha gördüğümde detayları öğrenmek istiyorum." Neon boyalı bir tırnağını bana doğrulttu ve muhtemelen onu bir daha asla görmeyeceğimi bilerek tekrar başımı salladım.

"Tamam, teşekkürler Chels," dedim robot gibi, çıkmak için döndüm ve koridora tekrar bakmamaya çalıştım.

"Görüşürüz Jo," diye seslendi Chelsea ve ben aceleyle çıkarken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Polisi aramayacağını umuyordum ama arasa bile onlar gelmeden çoktan gitmiş olacağımı biliyordum.

O anda adalet umurumda bile değildi. Elliot'ın sikini duvara çivilemek umurumda bile değildi. Sadece beni bulamayacağı uzaklara kaçmak istedim. Muhtemelen şu anda dışarıda beni arıyordu. Eğer bu sefer beni bulursa, beni öldüreceğini biliyordum. Önce benimle oynar, kanımı akıtır ve çılgılık attırırdı.

Bunun olmasına asla izin veremezdim.

Austin'den defolup gidecek ve asla arkama bakmayacaktım.

Körlemesine sürdüm, onu bulamadığım her dakika beynimde gürültüyle akıp geçiyordu. Ne kadar uzun sürerse, onu bulma olasılığım o kadar azalıyordu. Bunu biliyordum ama yine de inkâr ediyordum. Panik, öfkemle yer değiştirmişti. Boş bir eve dönmekle karşı karşıya kaldığımda, hiç bu kadar korku hissetmemiştim.

Bana daha önce bir kız için bu kadar kafamın karışıp karışmayacağını sorsaydınız, yüzünüze gülerdim. Başıma geleceklerden haberim yoktu.

Kendimi Mavi Denizkızı'nın otoparkında buldum ve ilk tanıştığımız yere geri döndüm. İçeri girdiğimde neredeyse onun kokusunu alabiliyordum.

Kapıyı açtım ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Gözlerimi açtığımda, onun orada olmasını, kısa eteği ve küçük sevimli çizmeleriyle barda durmasını bekliyordum. Ama orada değildi.

Gün ortasıydı ve bar boştu. Sarışın barmen yüzünde bir gülümsemeyle bana baktı.

"Bir içki ister misin koca adam?" diye sordu, gözleri parlıyordu. Güzeldi ama benim Daisy'mle kıyaslanamazdı. Benim kızım her şeyimdi. Tek gördüğüm oydu. Aptal ben, hâlâ onu bulma şansım olduğunu düşünüyordum. Barmene başımı salladım ve barın ucuna oturdum, gözlerim kapıya kaydı, sanki sevgilim içeri girecekmiş gibi.

Sarışın yanıma yaklaşırken parmaklarımı meşe levhaya vurdum. "Viski. Sek olsun," diye homurdandım, nezaketle uğraşmadan. Başını salladı, gülümsemesi biraz soldu, sanki patlamak üzere olan bir barut fıçısı gibi olduğumu hissetmiş gibiydi. İçkiyi doldurdu ve bana uzattı, sonra da masaya doğru ilerledi. mesafesini koruyordu. Onu suçlamadım. Pek de iyi bir arkadaş sayılmazdım.

Bardağı avuçlarımın arasında yuvarladım, kehribar rengi sıvıya bakarak bir plan oluşturmaya çalıştım. Denizkızı'na yakın oturuyordu, o kadarını biliyordum. Onu kaçırdığımda eve doğru yürüdüğünü düşündüm. Onu hissedebiliyordum. Çok yakındaydı. Onu duvara yasladığım arka taraftaki karanlık koridora bir göz attım. Nefesini neredeyse yüzümde hissedebiliyordum.

dudaklarıma yapıştı. Neredeyse bir zombi gibi ayağa kalktım ve arka koridora doğru yürüdüm.

Karanlık onun sesiyle beni çağırıyordu. Kulağıma fısıldadığını duyabiliyordum. Elimi duvardaki ahşap kaplamaların üzerinde gezdirirken

iniltisini duyabiliyordum. Alnımı serin tahtaya bastırdım ve kendime onu bulacağımı söyledim. Onu bulacak ve ona acı çektirecektim. Beni soktuğu boktan durum.

O zaman beni sevmesini sağlayacaktım.

İçeri girdiğimde kadınlar tuvaleti boştu ve tek pencereden gelen ışıkla doluydu. Lavaboya gittim, gözlerim arıyordu. Bulana kadar ne aradığımı bilmiyordum. Uzun siyah bir saç, kıvrılmış aşağıdaki karo zeminde. Bu onundu ve benim için bir kanıttı. Yaşadığımız şeyin gerçek olduğunun kanıtı. Gerçekleşmişti.

Vazgeçmeye hazır değildim.

Bundan vazgeçmeye hazır olacağımı hiç sanmıyorum.

İçkime döndüğümde iki polis barın yanında duruyordu. Meksikalı olan bana doğru baktı, sonra bakışlarını tekrar sarışın barmene çevirdi. Tabureme oturdum, gözlerim içkimdeydi ama kulaklarım açıktı. İçimden bir ses polislerin Daisy ile bir şekilde ilgisi olduğunu söylüyordu.

"Joan'u en son ne zaman gördün?" "Jo'yu mu?

Birkaç saat önce," dedi sarışın.

"Annesi bütün hafta sonu ona ulaşamadığını söyledi. Kayıp ihbarında bulunmuş."

"Çantasını burada, tezgahın altında bırakmış. Muhtemelen içinde telefonu vardı," diye devam etti sarışın. "Bütün hafta sonu bir arkadaşıyla birlikte olduğunu söyledi."

Polislerden biri "Bu arkadaşın bir adı var mı?" diye sordu. Yerimi değiştirdim

karşı koyamayarak gözlerini değiş tokuşu izlemeye dikti. İri yapılı olan bara doğru eğildi, gözleri sarışının memelerindeydi.

"Bilmiyorum. Bundan bahsetmedi," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Ama bir erkekti."

Crewcut alaycı bir ifadeyle, "Tek yazdığı bu," dedi ve Meksikalı ortağına baktı. Meksikalı bana doğru bir bakış fırlattı ve ben de gözlerimi kaçırmaya zahmet etmedim.

Sarışın sakızını çitlatarak, "Gerçekten çok hırpalanmıştı," dedi.

"Dayak yemiş gibi görünüyordu. Bisiklet kazası geçirdiğini söyledi."

İçimden bir tanıma ürpertisi geçti. Benim kız hakkında konuştuklarını fark ettim. Şoku yüzüme yansıtmamaya çalıştım ama ne kadar başarılı olduğumu bilmiyorum.

"Hmm," diye mırıldandı Meksikalı polis, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

"Gidip onu kontrol edecek misin?" Sarışın sanki duymamı istemiyormuş gibi sesini alçaltarak sordu.

"Evine uğradık ama orada değildi," dedi Meksikalı. "Eğer ondan bir daha haber alırsan, bize haber ver." Gözlerini benden ayırdı ve kartını barın öbür ucuna uzattı. Sarışın kartı aldı ve başıyla onayladı.

"Utanma artık," dedi Crewcut, hâlâ bakarak. Arkamı döndüm ve yeni bilgiyi sindirmeye çalışarak viskimi geri attım. Gözlerim barın arkasındaki dev aynada kendime takıldı. Perili görünüyordum. Derimin altındaki öfkeyi görebiliyordum, karanlık bir hastalık gibi. Polislerin arkamdan çıkışını izledim, kapıyı açtıklarında parlak güneş ışığı odayı kesiyordu. Kapı arkalarından kapanırken cüzdanımı çıkardım ve meşe barın üzerine birkaç banknot attım.

İşte o zaman resimleri fark ettim.

Polaroidler aynanın alt kısmına bantlanmıştı. Orada Üzerinde siyah kalemle 'Chels' yazan sarışın barmenin resimleri. Diğer barmenlerin de resimleri vardı, birkaçını tanıdım. Ayağa kalktım ve yaklaştım.

"Aptal polisler," diye mırıldandı sarışın. Sonra barın etrafından dolaşp kapıya yöneldi ve polislerin gidişini izledi. "Kız umurlarında bile değil."

Resimden resme baktım, gözlerim her yüzü taradı. Orada olacağını biliyordum ve sonunda onu bulduğumdan emindim. Aynanın sağ alt köşesine bantlanmış bir resimde kızım bana gülümsüyordu, parlak gözleri parlıyordu ve saçları yüzünün etrafında siyahtı. Kolunu sarışına dolamıştı ve kafasında kırmızı şeytan boynuzları vardı. Resmin altında siyah bir yazıyla 'Jo ve Chels, Cadılar Bayramı' yazıyordu.

Bana yalan

söylemişti. Adı

Joan'dı.

Sanki bulutlar açıldı ve yağmur tam kafama yağdı. Hiç düşünmeden bara atladım ve aynadaki resmi kaptım.

"Hey!" diye bağırdı barmen arkamdan. "Ne yapıyorsun?" "Bir hatıra alıyorum," diye mırıldandım, resmi sırtıma sıkıştırarak Cep.

Dokuzuncu Bölüm

İki yıl.

İki uzun yıl.

Elliot'ı iki yıldır kanlı canlı görmemiştim, ama gittiğim her yerde gözümün önüne geliyordu. Bakkala gittiğimde sokağın sonunda oyalanıyordu. Kahve dükkanında köşede oturuyordu. Geceleri pencerenin altındaki gölgelerdeydi. Her zaman oradaydı, her zaman bilinçaltımın kıyısındaydı.

Kaçtığım gün Austin'den ayrıldım, kıyafetlerimi topladım ve diğer her şeyi bıraktım. Çantalarımı arabama attım ve bir saat içinde gitmişim. Ailemin Dallas'taki güvenli evine çekildim ve Austin hakkında hiç konuşmadım.

Hiç.

Ailemin kapısına geldiğimde, berbat bir haldeydim ve tabii ki sorular sormuşlardı. Onlara bir bisiklet kazası geçirdiğimi söyledim ve sonra üst kattaki çocukluk odama çıkıp bir hafta boyunca uyudum. Sonunda kış uykumdan çıktığımda vücudum iyileşmişti ve Elliot'la hiç tanışmamış gibi hayatıma devam ettim. Liseye birlikte gittiğim bir çocukla yeniden tanıştım ve çıkmaya başladık. İşler çabucak ciddileşti ve nişanlandığımızı biliyordum. Bir süreliğine, tekrar tamamen normalmişim gibi hissettim. Ama değildim. Bir daha asla olamayacaktım.

Bir yıl olaysız geçti ve kendimi biraz rahat bıraktım. Kendime, ne kadar çok zaman geçerse beni bulma ihtimalinin o kadar azalacağını söyledim. Ne yazık ki, *onu* bulma ihtiyacı beynimi kemirmeye başlamıştı. Gecenin bir yarısı, onun tam olarak nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmek için çılgınca bir dürtü duyuyordum. Zihnimde, yolun üzerinden geçtim

Austin haritasında evinin tam olarak nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Nedense belediye otobüsüne bindiğim anda tüm yön duygumu kaybettim. Sonra başka bir otobüse aktarıldım ve harap olmuş beynim buna ayak uyduramadı.

O zamanlar nerede yaşadığını bilmek umurumda değildi. Sadece kaçmak istiyordum.

Ben de çok şüpheli görünmesin diye birkaç ayda bir Austin'e gitmeye başladım. Etrafta dolaşıp onun alt bölümünü bulmaya çalışıyordum. Saatlerce dolaşıp aradım ama asla bulamadım. En iyisi buydu.

başarısız bir denemeden sonra bir gece kendime söyledim. Elliot'ı bulmayı takıntı haline getirdiğimi biliyordum. Bunun sağlıksız olduğunu biliyordum.

Ama duramadım.

Austin'e bir sonraki gidişimde inşaat alanlarını aramaya başladım. Bir tane bulduğumda, caddenin karşısına park ediyor ve her yüzü inceliyordum. Tozlu kasketli her iri yarı adamı ezberliyor, onu arıyordum. I İnşaatta çalıştığını biliyordum, ya da en azından beni kaçırdığında öyleydi. Beni garajında asılı bıraktığı gün, işe giderken elinde bir baret vardı. İsmi dışında onun hakkında bildiğim tek şey buydu.

Onu bulduğumda ne yapacaktım? Hiçbir fikrim yoktu. Plan iyi düşünülmemişti. Bu sadece benim bir *şeyler* yapma yöntemimdi. Kimse bana ne olduğunu bilmiyordu. Kimse Elliot'ın bana yaptıklarının yanına kâr kaldığını bilmiyordu. Bundan kurtulmasını istemiyordum. Acı çekmesini istiyordum.

Çılgıncaydı ve bunu biliyordum. Ama kendimi durduramadım. İşte o zaman ikinci hatamı yaptım.

Parlak ve güneşli bir Nisan gününde, sonunda onu buldum. Yıllarca onu her yerde gördükten sonra, birdenbire tam karşımdaydı. Sokağın karşısındaydı ama yine de rahat edemeyeceğim kadar yakındı. Vücudum sıkıştı

Parmaklarım direksiyonu eklemlerim bembeyaz olana kadar kavradı. Uzun bir süre hareket edemedim. Sadece onu izleyebildim.

Hala aynı görünüyordu. Hala aynı *şekilde hareket ediyordu*. O da aynı Her zamanki gibi tehlikeli, vücudu hatırladığım kadar ölümcüldü. Yüzü hâlâ yontulmuş ve yakışıklıydı ama maskesi parlaklığını biraz kaybetmişti. Artık normal, sıradan bir Joe gibi görünmüyordu. Derisinin altında gizlenen karanlık ve çarpık bir şey vardı, dışarı çıkmak için can atıyordu. Diğer

Erkekler mesafelerini korudu ve o da onlardan uzak durdu. Gülümsemedi ve şaka yapmadı.

Saatli bomba gibi görünüyordu.

Arabayla gitmeliydim. En başından orada hiç bulunmamalıydim. Ama hareket etmedim. Oturan bir ördek gibi orada öylece oturdum. En az bir saat boyunca onu izledim, ta ki beyaz tişörtü tozdan kahverengiye boyanmış bir halde oradan uzaklaşana kadar. Sokağın karşısından bana doğru yöneldi.

kaslarım canlandı. Arabayı çalıştırdım ve kaldırımdan uzaklaştım. Ayağım ağırdı ve yanından hızla geçerken pedala bastım. O da

Geçmeme izin vermek için caddenin ortasında durdu ve pencereden dışarı, güneş ışığında parlayan beyaz gömleğine bakmaktan kendimi alamadım.

Sonra hızlıca sağa döndüm ve mümkün olduğunca uzağa gitmek için olabildiğince hızlı sürdüm. Dallas'a doğru otoyola geri döndüğümde alnımda ter lekeleri vardı ve kalbim hızla çarpıyordu. Beni görmediğinden emindim. Görmüş olsa bile, çok uzakta ve dokunulmaz olacaktım. Araba yolculuğu boyunca kendime asla Austin'e dönmeyeceğimi söyledim. Kendime her şeyin bittiğini ve takıntı yapmayı bırakmam gerektiğini söyledim. Kendime her şeyin yoluna gireceğini ve iyi olacağımı söyledim.

Geriye dönüp baktığımda, Austin'deki o güneşli bahar gününden sonra yaşanan her şey tamamen benim hatamdı.

İtiraf edebilirim, aptallık ettim.

O günkü aptallığım yüzünden ellerimde hep kan olacak. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bunca yıldan sonra, sonunda temizlenmeye çalışmaktan vazgeçtim.

Ucuz atlattığımı düşünerek olaysız bir şekilde Austin'e döndüm.

Yaklaşık üç hafta sonrasına kadar ne kadar sıçtığımı fark etmemiştim.

Annemle babamın BMW'si yavaşça araba yolundan aşağı inerken verandada durup el sallayarak vedalaşırken içimi bir huzursuzluk dalgasının kapladığını hissettim. Kapı arkalarından otomatik olarak kapandı ve elimi yanıma bıraktım, gülümsemem soldu. Gökyüzü bulutsuz ve güneşliydi. Gün güzel ve sıcaktı. Kendimi huzurlu ve rahatlamış hissetmeliydim. Ailem hafta sonu için bir yerlere gidecekti, ben de nişanlımı romantik bir randevu için davet ettim. Trace geleceği için heyecanlı hissetmeliydim. Onun için büyük bir gece planlamıştım. Hazırlamam gereken üç çeşit yemek ve giymem gereken güzel bir güneş elbisesi vardı. Yüzüme makyaj yapacak ve saçımı toplayacaktım. Onun için çok güzel görünecektim. Gülümseyecek, gülecek ve onun nişanlısı olacaktım. Normal olacaktım.

Normal olmak çok yorucuydu.

Verandada olması gerekenden daha uzun süre durdum ve bakımlı yeşil çimlerimizin genişliğine baktım. Evimiz bir dönümlük bir arazinin üzerindeydi.

Eski bir zengin mahallesinde bir çıkmaz sokağın sonundaydı. Yolun karşısındaki komşularımızın malikanelerini görebiliyordum, sıra dışı bir şey yoktu.

Sokakta araba yoktu. Neden bilmediğim bir şekilde, bir parmak ucu gibi omurgamdan aşağıya doğru bir beklenti ürpertisi hissettim. Dilimi ağzımın damağında gezdirerek gözlerimi bir kez daha mükemmel çimenlerin üzerinde gezdirdim, sonra kendimi eve geri dönmeye zorladım. Kapıyı arkamdan kilitledim ve her zaman yaptığım gibi alarm kodunu girdim.

Annemin profesyonelce tasarlanmış mutfağında, bütün bir tavuğu kızartma tepsisine yerleştirdim, içini limon dilimleri, kekik ve sarımsak dişleriyle doldurdum. Fırını 350 dereceye ayarladım ve duş almak için üst kata çıktı. Ev her zamankinden daha sessiz ve hareketsizdi. I

Koridorda donup kaldım, kulaklarım diken diken oldu. Bir süre evin içindeki havayı dinledikten sonra yatak odama geçtim. Bunun gibi birçok ritüelim vardı. Sık sık durur ve dinlerdim. Pencerelerden dışarı bakar, davetsiz misafir arardım. Geceleri uyumadan önce her zaman dolabımı ve yatağımın altını kontrol ederdim. Çok saçmaydı ama hayat böyleydi.

Yatak odamda soyundum ve ardından en-suite banyoma girdim. Cam duş kapısını açtım ve suyu açtım, elimi spreyin altına tutup ısınmasını beklerken hiçbir şeye bakmadım. Duşa girmeden önce koridora dönüp etrafı dinledim; hâlâ sessizdi. Pişmekte olan limon ve sarımsak kokusu evin içine sızmaya başlamıştı bile. Hâlâ yalnız olduğumdan emin olarak banyoya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Duşa girmeden önce taktığım sürgünün yanı sıra kapı kolundaki kilide de hafifçe vurdum.

Sıcak su sıkı kaslarımın üzerinde gezinirken iç çektim. Başımı geriye eğip omuz hizasındaki kalın saçlarımı ıslattım ve gözlerimi kapattım. Dallas'a döndükten uzun bir süre sonra saçlarımı toplamayı bırakmışım. İlk başta hepsini kestirmiş ve pixie kestirmiştim. Annem saçlarımın bu kadar kısa olmasından nefret ediyordu ve bana hiç huzur vermiyordu, bu yüzden sonunda omuz hizasında bir saçta karar kıldım. Yine de bir erkeğin ellerini sokabileceği kadar uzundu, bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Hayat böyleydi.

Zihnimin sürüklenmesine izin verdim. Ellerimi vücudumda gezdirdim, düz karnımı ve göğüslerimin ağırlığını hissettim. Yıllar içinde kilo vermişim.

Çektiğim çileden beri, ama garip bir şekilde göğüslerim küçülmemişti. Başparmaklarımı meme uçlarımın üzerinde gezdirdim ve sertleştiler. Hassas tomurcukları çimdikledim ve kendime bu gece Trace için 'açık' olmam gerektiğini söyledim. Her şeyim vardı

Nişanlıyla sevişmekten zevk alan normal, cinsel bir kadın olma niyetindeydim. Daha önce de seks yapmıştık elbette ama bu gece gerçekten

tadını çıkar. Bunu hak etmişim. Kendimi bencil hissediyordum. Trace'e çok şey vermişim.

ve karşılığında ben de orgazm olmak istedim. Ayrıca kendimi ona gerçekten yakın hissetmek istiyordum. Bir erkeğe sarılabilmek ve Elliot'ı düşünmemek istiyordum.

Elliot.

Elim göğsümde dondu kaldı. Zalim ağzının görüntüsü beynimde parladı. Terden sıırıslıklam olmuş tişörtü ve kot pantolonuyla caddenin karşısında yürürken nasıl görüldüğünü düşündüm. Bahse girerim hâlâ aynı kokuyordur. Eminim hâlâ aynı şekilde sevişiyordur. Acaba benden sonra kaç kız olmuştur? Tanıdık bir suçluluk dalgası üzerime çöktü. Öne çıkacak kadar güçlü olsaydım, aptallık edip kaçmasaydım, belki de daha fazla kızın karanlık bir barda Elliot'la tanışmasını engelleyebilirdim. Yapabilirdim.

onu durdurabilirdim. Onu kilitleyip anahtarı atabilirdim. Başımı sallayarak saçımı şampuanlamaya başladım. Suçluluk duygusu işe yaramazdı. Kimseye faydası olmazdı. Bana da bir faydası olmayacağı kesindi. Pişmanlık ve utanç yeterince yaşadığım o işe yaramaz duygulardan ikisiydi. Elliot'ı düşünmek kalbimi çarptırıyor ve kanımı akıtıyordu. Yıllar geçmişti ama onun anısı hiç solmamıştı. Sadece yaşlandıkça daha da güçlenmişti. Onu görmek sadece ateşi körüklemişti. Ondan ne kadar kurtulmak istesem de, üzerimde inkâr edilemez bir etkisi vardı. Onu asla unutamadım ve asla da unutamayacağımı biliyordum.

Sabunlu su vücudumdan aşağı, hassas göğüslerimin üzerinden ve kalçalarımın altına aktı, ama bu hissi görmezden geldim ve duşumu çabucak bitirdim. Sabırsızca kurulandım, kendimi buharlı banyodan kurtardım ve dolabıma yöneldim. Trace için Beverly Hills'teki şık bir butikten postayla sipariş ettiğim beyaz pamuklu sundress'i çıkardım. Beni içinde sütyensiz görünce çıldıracaktı. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Kafadan kontak olabilirdim ama en azından hâlâ deniyordum.

Trace'in bana evlenme teklif ettiği anı düşündüm. Pazar günü kiliseden sonraydı. Tüm aile annemin Dallas'taki en sevdiği restoran olan Cafe Pacific'te brunch'a gitmiştik ve Trace herkesin önünde dizlerinin üzerine çökmüştü. Yüzümün grotesk bir hisle nasıl donduğunu hatırlıyorum. herkesin gözlerini üzerimde hissettiğimde gülümsediğimi hatırlıyorum. Çılgılık atıp yemek odasından kaçmak istediğimi hatırlıyorum. Ama kaçmadım. Evet dedim.

Elbiseyi yatağın üzerine yerleştirirken havlumu yere bıraktım. Elbisemin yanındaki yatağa sırt üstü uzandım, gözlerimi kapattım ve Trace'i

hayal ettim. Uzun boylu ve sırık gibiydi, omuzları genişti. Vücudu

Lisede yıllarca atletizm yaptığı için oldukça formdaydı ve neredeyse altı yıldır okulda olmamamıza rağmen antrenmanlarına devam ediyordu. Çilek sarısı saçları ve düz beyaz dişleri vardı. Çekici biriydi.

Herkesin standartlarına göre. Kararlı bir şekilde, onun alametifarikası olan ekose düğmeli ceketini çıkardığımı ve ellerimi pürüzsüz sırtında gezdirdiğimi hayal ettim. Onu öptüğümü ve beni kendine çekmesine izin verdiğimi hayal ettim. Gerçek hayatta bana dokunduğunda nazik, yumuşak ve saygılıydı. Ama bu sefer, zihnimde, nazik değildi. Bacaklarımın arasına girdiğini ve beni ittiğini hayal ettim.

onun büyük, şeytani siki içimde.

Sorun şuydu ki, Trace'i hayal etmeyi bırakmıştım. Elliot onun yerini almıştı.

Manik gözleri benimkileri delip geçiyordu. Kaba elleri kalçalarımı daha da açmaya zorluyordu. Sırtımı kamburlaştırıp kendimi kurtarmaya çalıştım ama özgürlük imkânsızdı. Çoktan içime girmiş, sert vücudu benimkiyle tamamen kaynaşmıştı. Eskiden beni nasıl öptüğünü, nasıl tattığını ve emdiğini hatırladım. Bittiğinde kendimden nefret edeceğimi biliyordum ama umurumda değildi. Beni sertçe becerirken dilini ağzıma dayadığını, ağzımı yağmaladığını hayal ettim.

Saniyeler içinde cehennem gibi islanmıştım. O kadar tahrik olmuşum ki kendimi biraz çılgın gibi hissediyordum. Birdenbire, istediğim tek şey serbest bırakıldığımı hissetmekti ve bu çok yakındı. Oraya nasıl ulaştığım umurumda değildi. Çekingenliğimin canı cehenneme. Suçluluk duygumun canı cehenneme. Elliot'ın beni istila ettiğini, bedenimi kendi zevki için kullandığını hayal ettim. Klitorisimi ovuşturup meme uçlarımı cımbızlarken, tüm vücudum gerginlikle gerilirken yeniden onun kölesi olmuşum. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve topuklarımı yorganıma gömdüm. Sonunda, daha fazla dayanamadığımda, elinin boğazıma dolandığını ve beni becerirken boğduğunu hayal ettim. Kendi elime karşı direndim, boşalırken boğazımın arkasında bir inilti dolaşıyordu.

Elliot! Siktir, siktir, siktir! Gözlerim kafamın içinde geriye doğru yuvarlanırken zihnim çılgınlık attı, boğuk bir homurtu çıkarmama izin verdiğim tek sestti. Bedenim kasıldı, zevkin artçı şokları içimde cızırdadı. Tükendiğimde başımı geriye attım, gevşemiştım ve maraton koşmuş gibi nefes alıyordum. Nefeslerim normale döndüğünde gözlerimi açtım ve dinledim. Hiçbir şey değişmemişti. Hava eskisi gibi durgun ve sessizdi. Evde hâlâ yalnızdım. Doğrudum, vücudum hâlâ orgazmdan dolayı karıncalanıyordu ve hemen aklımdan çıkardım. Elliot'ın yüzü aklımda ve adı dudaklarımdayken boşalmıştım ama kendime bunun hiçbir anlamı

olmadığını söyledim. Kapattım

Zihnimi bastırdım ve öyle ya da böyle bir şey hissetmeyi reddettim. Ne kadar az hissedersen o kadar iyi olacaktı. Önemli olan cinsel bir ruh hali içinde olmamdı, nasıl bu hale geldiğim değil.

Trace saat 19:00 sularında, yakıcı Teksas güneşi gökyüzünde alçalmaya başladığında kapının zilini çaldı. Antredeki antika aynada kendimi kontrol ettim ve yüzüme kocaman bir gülümseme yapıştırdım. Zahmetsizce çekici görünüyordum, sanki makyaj yapmak ve saçımı kıvrırmak için bir saat harcamamıştım. Ayaklarım

Ayak tırnaklarım çıplaktı ve annemin onaylayacağı bir pembe renge boyanmıştı. Taze yüzlü masum bir kıza benziyordum, başına kötü bir şey gelmemiş bir kıza. Kapıyı açtığımda, Trace'in yüzü basit, saf bir mutlulukla aydınlandı, gözleri gülümsememden elbisenin içinde şımarık ve iyi sergilenen göğüslerime kaydı.

"Lanet olsun, Jo. Bir erkeği nasıl hoş karşılayacağını biliyorsun," dedi, sesi sıcak ve pürüzsüzdü. Tanıdıklık ve rahatlık omurgamda dalgalandı ve bir öpücük için yanağımı eğerek öne doğru adım attım. Kollarını bana doladı ve beklediğim gibi yanağımdan öptü. Ama sonra beni şaşırttı, dudaklarını ağzıma götürdü ve beni ciddiymiş gibi öptü. Kendimi Kolları beni kendine çekerken ellerim boynunda dolaştı. İçimden baş döndürücü bir his geçti. Bu normaldi. Nişanlınızla öpüşmek normaldi. Nişanlınız sizi öperken karıncalanma hissi normaldi. Parmak uçlarımda yükseldim, onu yaladım ve dilini ağzıma aldım. Bana karşı sarsıldı, tutkuma şaşırmıştı. Geri çekildi ve ağırlaşmış gözlerle bana baktı. Titrek bir nefes verdi ve güldü. "Bebeğim, ben de seni özledim." Ben de onunla birlikte güldüm ve bir adım geri çekildim.

"İştahını getirsen iyi olur," dedim, sesim anormal derecede neşeliydi. Trace'le konuşurken hep annem gibi konuşurdum, sanki erkeğim geldiğine göre hiçbir sorun yokmuş gibi. Küçük Güneyli kadın tavrını çok iyi biliyordu ve ben de en iyisinden öğrenmişim. Ona el sallayarak içeri girdim ve kapıyı kapattım, kendimi tekrar çimenlere bakmamaya zorladım. Orada hiçbir şey yoktu, dedim kendi kendime. Alarm kodunu tekrar girdim ve Trace'i mutfağa kadar takip ettim.

Günüyle ilgili konuşmasını dinledim, uygun zamanlarda güldüm ve cevap verdim. Tavuğu soğuması için tezgâhın üzerine koydum. Annemin bana öğrettiği gibi, nemi içinde tutmak için alüminyum folyo. Salata için domatesleri ve havuçları doğradım, yüzümde şaşkın bir gülümseme vardı. I

limonlu salata sosunu ırdı ve kuşu kesmesi için kasap bıçağını ona verdi.

Evcilik oynayan iki ocuk gibiydik, fark ettim.

O kadar evcildi ki, çoktan evlenmiş bile olabilirdik. Keşke çoktan evlenmiş olsaydık. O zaman her şey biterdi. Düşünü planlamakla meşgulmuşüm gibi görünmesi için tezgâhın kenarına birkaç gelin dergisi koymuştum. Gerçekte, planlamayı annem üstlenmişti. Ben neredeyse hiç dahil olmamıştım. Çiçekleri o seçti ve beni pasta tadımlarına ve provalara sürükledi. Ben üzerime düşeni yaptım, geldim, gülümsedim ve heyecanlıymış gibi davrandım. Dürüst olmak gerekirse düşünün geride kalması için sabırsızlanıyordum.

Tavuk göğsünün gevrek derisini oyarken onu izledim ve dudaklarımın aşağı doğru kıvrıldığını hissettim. Yanlış yapıyordu, her şeyi berbat ediyordu.

mükemmel pişmiş et. Kendimi kaşlarımı atarken yakaladım ve arkamı döndüm. Buzdolabına gittim ve babamın light biralarından birini onun için çıkardım. Üstünü açtım ve uzun bir bardağa döktüm, az köpüklüydü.

"Şekerim, neden gidip masaya oturmuyorsun, ben de sana Tabak," dedim parlak bir sesle ve buzlu bardağı uzattım. Bıçağı tezgâhın üzerine koydu, yanağıma iffetli bir öpücük kondurdu ve akşam yemeğine hazırlık olarak masanın üzerinde mumlar yaktığım verandaya ıktı. Tabakları hazırlamak için acele etmedim, mükemmel et ve sebze porsiyonlarını ölçtüm. Onun için bir göğüs ve bir but, benim için de derisiz bir göğsün yarısı. Annem bir hafta önce bana kilo almamam gerektiğini, aksi takdirde gelinliğime sığamayacağımı hatırlatmıştı. Kulağı acımasızca geliyordu ama gerçekte iştahım zaten çoğunlukla yok gibiydi. Sadece yaşamak için yemem gerektiği için yiyordum, istediğim için değil.

Dediğim gibi, görünüşümü koruma konusunda eski bir profesyoneldim.

Yemeğimizi arka bahçedeki olimpik havuzun yanında yedik, her sabah burada kulaç atıyordum, gün batımı randevumuz için mükemmel bir romantik fon oluşturunuyordu. Yemekler bittiğinde ve bulaşıklar temizlendiğinde, ben beyaz şarabımı yudumladım ve o da arkadaşça bir sessizlik içinde birasını içti.

"Tatlı için hazır mısın?" İnkâr edilemez bir tatlı düşkünlüğü olduğunu bildiğimden sordum. Şapşalca gülümsedi ve başını salladı. Bir dilim pasta onu ocuk gibi heyecanlandırabilirdi. Ayağı kalktım ve mutfağı giderken bir elimi saçlarında gezdirdim. Hareketlerime devam ettim. Mutluluk içinde aşık olan bir kadın rolünü oynuyordum. Bazen bir robota dönüşüp dönüşmediğimi merak ediyordum.

önceden programlanmış bir dizi hareketi zahmetli bir duygu olmadan gerçekleştirir.

Sessizlik kodumu korumak son derece önemliydi. Bu yüzden Ne kadar normal davranırsam ailem o kadar az soru soruyordu. Dallas'a döndüğüm gün, bitkin ve boş gözlerle, gözlerinde endişeyle bana baktılar. Cevap istiyorlardı. Onlara bisiklet kazasıyla ilgili hikayeyi anlattım ama bana gerçekten inanıp inanmadıklarından asla emin olamadım. Kendi adıma çok çalıştıktan sonra, normal Jo olmaya geri dönmüştüm. Güzel, yumuşak huylu Jo, gençken bir cehennem kaçkını olmuştu ama şimdi iyi bir Güneyli kız gibi yirmi dört yaşında evleniyordu. Bunu çocuklar, bir ipotek, bir köpek ve kiliseden sonra büyükanne ve büyükbabalarla Pazar brunchları takip edecekti.

Herkes heyecanlanırdı.

Sırrım güvende olacaktı.

Büyük bıçağı tezgâhın üzerindeki kasaptan aldım ve o sabah aldığım limonlu keke döndüm, nişanım için büyük bir dilim kesmeye hazırlandım. Bıçakla kekin sırlı kremasını daha yarmamıştım ki kapı çaldı. Kim olduğunu merak ederek kaşlarımı çatmıştım. Gecenin o saatinde genellikle sadece karşıdaki Bay Evans ziyaret eder ve köpeğin dışarı çıktığını haber verirdi. Bayan Evans'ın havuzumuzda yüzmeyi ve babamın mükemmel zümrüt yeşili çimlerine işemeyi seven bir chihuahua'sı vardı. Adı Lulu'ydu. Onu kulaklarının arkasından kaşımayı ve serbestçe dolaşmasına izin vermeyi severdim. O küçük bir kaçış sanatçısıydı ve ben buna saygı duyardım.

Bugün bile bıçağı neden tezgâhın üzerine koymadığımı bilmiyorum. Onun yerine, kapıya kadar yanımda taşıdım. Yana doğru eğildim ve kapının yan panellerinden verandada duran figürü seçmeye çalıştım. Karanlık, uzun boylu bir figürdü ve kalbim göğsümde sıkıştı. İçimde bir huzursuzluk dalgası dalgalandı ve olduğum yerde donup kaldım.

fuayenin ortasında. Alarm kontrol paneline baktım ve hala aktif olduğunu rahatlayarak fark ettim. Verandada her kim varsa, pencerelerin dalgalı camından benim bulanık bir versiyonumu görebileceğini biliyordum. O her kimse, sadece birkaç adım ötede, fuayede durduğumu biliyordu.

Bir el cama bastırdığında sıçradım. Siyah eldivenli bir eldi, büyük ve tehditkârdı. Boğazım sıkıldı ve geri çekildim. *Hayır. Hayır, olamaz* diye düşündüm. Gözlerimi kırıştırdım, bir şeyler görüp görmediğimi merak ediyordum. Daha önceki mastürbasyon seansımın bana musallat olup olmadığını merak edecek kadar aptaldım. Gerçekte, çok daha aptalca bir şey yapmıştım. I

Austin'e yaptığım yolculuğu düşündüm. Arabayla yanından geçerken bana bakan Elliot'ı düşündüm.

Beni gördüğünü hemen anladım.

Aptalın tekiydim.

Eldivenli el parmağını cama vurdu ve ben de dönüp mutfağa kaçtım, kendimi lavaboya attım ve üstündeki pencereden dışarı bakmaya zorladım. Çimenlik gölgeler içindeydi, sadece birkaç çevre ışıyla aydınlanıyordu. Siyahlı adamın arka tarafa doğru koştuğunu gördüm ve elimde olmadan çığlık attım. Beni duymuş olmalıydı, çünkü çitlere tırmanıp kendini aşağı atmadan hemen önce başını bana çevirdi.

Mutfaktaki Fransız kapılarına koştum, onları sürgüleyerek kapattım, gözlerim karanlık çimenliğin kenarlarını taradı. Ancak o zaman Trace'i hatırladım. Hâlâ verandadaki masada oturuyordu. Gözlerim onunkileri buldu ve bana şaşkın şaşkın bakıyordu. Ağzımı bir balık gibi açıp kapadım, aslında kendi kendime kapıları açıp onu içeri alıp almamayı tartışıyordum. Ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum. Görünüşe göre fazla değilmiş. Bir ses Trace'in dikkatini benden uzaklaştırdı ve sonra aniden ayağa kalktı, o kadar aniden ki sandalyeyi altından düşürdü. Teslim olur gibi ellerini yüzünün iki yanına kaldırdı.

Kahretsin.

Kendimi yutkunmaya ve derin bir nefes almaya zorladım. Kendime yaptığım tüm planları, böyle bir durumdan kurtulmak için planladığım tüm yolları hatırlamamı söyledim. Ön kapıdan kaçmak. Alarmı çalıştır. Orospu çocuğuyla dövüş.

Ona zarar

ver.

Öldür

onu.

Bıçağın elimde olduğunu fark ettim ve bıçağı daha sıkı kavradım. Trace geri çekiliyordu ve siyahlı adam görüş alanıma girdi. Elinde gümüş bir silah vardı ve nişanlımın üzerine doğrultulmuştu. Trace bana bakmadı, belki de dikkatleri üzerime çekmemeye çalışıyordu ama ben siyahlı adamın ne istediğini zaten biliyordum.

O beni istedi.

İki yıl sonra, sonunda benim için gelmişti.

Joan Martina Vasquez.

Tam adı bu.

Çok güzel. Ailesinin arka bahçesindeki havuzun kenarında dururken, beyaz elbisesi içinde, omuzları ve bacakları çıplak bir şekilde bakışlarıma maruz kaldığı kadar güzeldi. Elbiseyi sadece benim için giydiğini biliyordum, sanki onun için geldiğimi hissediyordu. Düğün günündeki bir gelin gibi saf ve temiz görünüyordu. Gözleri

Geniş ve vahşiydi, gür siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Birkaç dakika önce çığlık attığını duymuştum ve bu ses içimde bir özlem duygusu uyandırmıştı. O sesi özlemiştim.

Onunla ilgili her şeyi özlemiştim.

İki yıl sevdiğin kadından ayrı kalmak için uzun bir süreydi. Çok uzun. Motorlu Taşıtlar Dairesi'ndeki arkadaşım Mark'a benim için plakayı araştırmasını söyledim.

İnşaat alanını gözetleyen siyah saçlı bir kadın gördüğümde içimde bir beklenti dalgası oluştu. Beni arayan benim kız olmalıydı. Ve yeterince eminim. Siyah BMW, Martin Vasquez adına kayıtlıydı. 2567 Magnolia Lane, Dallas Texas. İnternette bir saat geçirince Bay Vasquez'in Joan adında 24 yaşında bir kızı olduğunu öğrendim. Joan Vasquez Austin'deki Teksas Üniversitesi'nden mezun olmuş ve işletme diploması almıştı. Joan Vasquez'in aktif olmayan bir MySpace hesabı vardı.

meraklı gözlere karşı çelikle kaplamaya zahmet etmemişti. Bir internet araştırmasının ortaya çıkarabileceği şeyler inanılmaz.

Joan ve Elliot.

İsimlerimizi bir araya getirince normal bir ilişki içinde olan iki normal insan gibi göründük. *Joan ve Elliot sokağın aşağısında oturuyorlar. Joan ve Elliot bu akşam yemeğe geliyorlar. Joan ve Elliot daha sonra sevişecekler.*

Kulağa hoş geliyordu.

Önce halletmem gereken bazı şeyler vardı. Özellikle de önümde duran orospu çocuğuyla. Uzun boyluydu ama benden gençti ve gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Joan'a bakmak istiyordu ama yüzünü bana çevirdi. Joan'ımı sevdiğini söyleyebilirdim. Masaya doğru baktım. Mumlar titriyordu ve kenarında pembe ruj izleri olan bir kadeh şarabın yarısı boştu. Görünüşe göre romantik bir akşam yemeğini bölmüştüm. Muhtemelen daha sonra benim kadınımın şansının yaver gideceğini düşünmüştü. Ne kadar da yanılmıştı.

Şansı tükenmişti.

Silahımı sabit bir şekilde ona doğrultarak arka cebime uzandım ve kelepçelerimi buldum. İnternette almıştım ama iyilerdi. Kalın metal ve polis onaylı. Onları havaya fırlattım ve o da yakaladı. Bir sporcunun reflekslerine sahipti ve Joan'ın onda ne görmesi gerektiğini hissederek başımı eğdim. Çok zeki görünmüyordu ama bağırıyor ve korkak gibi davranmıyordu. Sessizdi, güçlü kalmaya çalışıyordu. Joan'ın yararına.

Daha ne kadar sessiz kalacağını merak ediyordum.

"Giy şunları," dedim, avluda arkasındaki destek direğini işaret ederek. "Kendini buna kilitle."

"Dinle dostum, ne istiyorsan bana söyle. Senin için getirebilirim," diye pazarlık etmeye başladı, geri geri sütuna doğru adım atarak. "Cüzdanım arka cebimde. Senin için alabilirim."

"Kelepçeleri tak," diye tekrarladım, sabırsızlanmaya başlamıştım. Joan hâlâ mutfakta duruyordu, vücudu kapıya dayanmıştı, sanki bu dayanıksız bariyerin beni ondan uzak tutacağını düşünüyordu. Yüzünde boş bir ifadeyle erkek arkadaşını ve beni izliyordu. Gözleri benim bakışlarımı takip ederek ona kaydı.

"Lütfen," dedi ve ben onun bir sorun olmaya başlayacağını biliyordum. "Lütfen, ona zarar verme."

"Kim o?" Sesimi nötr tutarak sordum.

"Nişanlım. Gelecek ay evleniyoruz," dedi, kelepçeler hâlâ bir bileğinden sallanıyordu.

Yanlış cevap.

Joan'a keskin bir bakış attım ve gözleri büyüdü. Öfkemi görebiliyor, patlamak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Parmağımı ona doğrulttum, aramızdaki boşluğu aşarak onu suçladım. Bu ne cüret? Kendisine ait olan bir yüzük varken nasıl olur da başka bir orospu çocuğunun yüzüğünü parmağına takar?

Ben mi? Ne yaptığımı anlayamadan bir adım öne çıktım ve kolumu savurarak silahla kafasına sert bir darbe indirdim. Yere düşmedi ama geriye doğru savrulurken yüzünden kanlar akıyordu.

Tekrar savurdum, bu sefer çenesini yakaladım. Dizlerinin üzerine düştü. Taş döşeli avluya çıktım ve yüzüne bir yumruk atarak burnunu kırdım. Kemiğin çıtırtısını ve acı dolu homurtusunu duydum ve bu beni tatmin etti. Elbette onu tamamen suçlamıyordum ama yine de içimde bir nefret ateşi parlıyordu.

Bu *çocuk* kadınıma dokunuyor, onu beceriyor, sikini bana ait olan amcığa sokuyordu.

Joan tekrar çığlık atarak avucunu kapının cam bölmesine vurdu. Bu ses beni daha da sinirlendirdi. Eğildim, adamın elini tuttum. Ellerini kabaca. Sabırsızdım ve onu kolları direğe dolanmış ve kelepçeler önde olacak şekilde direğe kilitlerken pek de nazık değildim. Yüzü artık kan içindeydi ama olduğundan daha kötü görünüyordu.

"Ne istiyorsun? Sadece cüzdanımı al," dedi, sesi gergindi. Ne istediğimi hem o hem de ben biliyorduk ama nişanlısının bundan hoşlanmayacağından emindim. Bir adım geri çekildim ve silahı kotuma geri soktum. Vakit gelmişti.

İki yıldır beklediğim an sonunda gerçekleşiyordu. Dışarı çık Joanie, diye düşündüm.

Benim için gel.

Onuncu Bölüm

Alnımı sıcak cam bölmeye bastırdım, tamamen Ne yapacağımı bilemiyordum. Trace'in benim boktan durumuma karışmış olmasından dolayı kendimi çok kötü hissediyordum. Benim yüzümden kan kaybediyor ve acı çekiyordu. Elliot'ın beni bulması tamamen benim hatamdı. Çok büyük, aptalca bir hata yapmıştım ve bedelini ödemek zorunda kalacağımı biliyordum. Ama dehşete düşmüştüm. Öfkesi havada hissediliyordu. Onu takip eden yoğun şiddet ve seks havasını unutmuştum. Bir bulut gibi. Aramızda ağır bir yük vardı ve teslim olursam bana ne olacağını çok iyi biliyordum.

Düşünmeden kapıdan uzaklaşırken bedenim benim yerime karar verdi. Kaçmaktan başka çarem yoktu. Elliot başını eğerek eve doğru adım attı, ne yapacağımı sezmişti. Döndüm ve koşmaya başladım, çıplak ayaklarım mutfaktaki mermer fayanslara çarpıyordu. Mutfığa açılan Fransız kapıları kırılıp açıldığında büyük bir gürültü duydum. Kalbim boğazıma düğümlemiş olsa da arkama bakmadım. Onu arkamda hissedebiliyordum. Çok yakınımıdaydı. Bana ulaşip kalın kolunu belime dolayarak beni ayağa fırlatmadan önce oturma odasını yaralamıştım.

Annemin pahalı çizgili Dhurrie halısının üzerine acı dolu bir yığın halinde düştük ve bıçak elimden sekerek odanın diğer ucuna gitti. Bunun onu tahrik ettiğini bilmeme rağmen yine çılgılık attım. Sessiz kalabilmeyi diledim ama ağzım işbirliği yapmadı. Hala manik gözleri ve acımasız ağzı dışında her şeyi gizleyen bir kar maskesiyle kaplı olan omuzlarını ve yüzünü, bileklerimi yere indirene kadar yumrukladım. Kalçalarımı salladım, bacaklarımı ileri geri atarak onu itmeye çalıştım. Ama her zamanki gibi faydasızdı. Çok büyük, çok güçlü ve çok ısrarcıydı.

"Joan," diye fısıldadı, kelimeyi uzatarak. Altında hareketsiz kaldım, kalbim durdu. Elbette adımı biliyordu. Nerede yaşadığımı biliyorsa, gerçek adımı da biliyordu, ama bunu onun dudaklarından duymak yine de bir şoktu. Ona karşı son savunma hattım da yok olmuştu. Artık nereye gidersem gideyim beni bulabilirdi.

"Çekil üstümden," diye homurdandım, korkumu sahte bir kabadayılığın altına saklayarak.

"Bebeğim," diye fısıldadı, deri kaplı elini ıslak yanağımda gezdirirken gözlerimden yaşlar süzüldüğünü fark ettim. "Özledim sen."

"Beni rahat bırak," diye tısladım, kalçalarımı tekrar sallayarak.

"Jo! Jo!" Trace'in avluda çığlık attığını duyabiliyordum. "Ona dokunma! Jo!"

"Onu seviyor musun?" Elliot çenemi sıkıca kavrayarak sordu.

"Elliot, bırak beni," dedim, bir şekilde durumuma yardımcı olacağını umarak onun adını kullanarak. Dudaklarının şeytani bir gülümsemeye kıvrıldığını gördüm.

"Onu sevip sevmediğini sordum," diye tekrarladı, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı. Ağzımı sıkıca kapattım. Hiçbir cevabın onu tatmin etmeyeceğini biliyordum. Eğer evet dersem, Trace'i öldürecek. Hayır dersem, yine de onunla birlikte olduğum için beni cezalandıracaktı. Gerçekten, beni cezalandırmamasının hiçbir yolu yoktu.

"Jo!" Trace uludu.

"Siktir," dedi Elliot, elini saçlarımın arasına soktu ve beni de kendisiyle birlikte sürükleyerek ayağa kalktı. Acıya karşı dişlerimi sıktım, bunun kesinlikle gelecek olanın sadece bir ipucu olduğunu biliyordum. "Çenesini kapatmalı bebeğim. Ona çenesini kapatmasını söyle."

"Şeker?" Titreyerek seslendim. Elliot'ın kulağımın dibinde keskin bir nefes aldığını duydum. Trace'e 'Şeker' dememden hoşlanmıyordu ama ben de onun gerçek adını kullanmak istemiyordum. Elliot'ın bize karşı kullanmak için daha fazla cephaneye ihtiyacı yoktu. Belki de ama Trace hala masumdu. "Jo?!"

"Bebeğim, ben iyiyim. Sadece sessiz ol, tamam mı?"

"Dokunma ona, seni orospu çocuğu!" Trace bağırdı. "Eğer ona dokunursan, seni öldürürüm!"

"Sessiz ol!" Geri çağırdım. "Lütfen."

Trace cevap vermedi ve ben de rahat bir nefes aldım.

"Aferin oğlum," dedi Elliot, nefesi kulağımı gıdıklayarak. "Joanie, seninle ne yapacağım ben?"

"Beni nasıl buldun?" Dikkatini dağıtmaya, oyalamaya, herhangi bir şey yapmaya çalışarak sordum.

"Beni ilk sen buldun." Elleri elbisemin korsajında geziniyordu. "Beni arıyordun."

"Öyleydin," diye itiraf ettim, eldivenli elini elbisemin üst kısmından içeri kaydırıp sağ göğsümü avuçlarken zorlukla yutkundum. Çıplaktı, onun için olgunlaşmıştı

kopardı. Sütyen giymeme kararımdan hemen pişman oldum, ancak sütyen onu durdurmazdı. Sadece onu yavaşlatırdı.

"Neden?"

"Bilmiyorum." Gözlerimi kesip ona baktım; ağır ağır nefes alıyordu, yüzü hâlâ maskeyle gizliydi.

"Beni neden terk ettin?" İçeri girdi, burnu yanağımı okşadı. Parmakları göğüs ucumu acıtmadan ama kabaca okşadı. Vücudum ona tepki vermeye başladı, kalbim göğsümde hızlandı ve amım sıkıştı. Çoktan ıslanmışım ve bunun bir lanet mi yoksa bir lütuf mu olduğunu bilmiyordum. Yakında öğreneceğime dair bir his vardı içimde. Siyah kot pantolonunun üzerinden kalçama bastırıldığı ereksiyonunu hissedebiliyordum. Ona cevap vermedim. "Sensiz deliriyordum," diye fısıldadı.

"Sen zaten deliydin," dedim kendime engel olamayarak. Kıkırdadı, sesi omurgamdan aşağı bir anı ürpertisi gönderdi.

"Buna itiraz edemem." Başını eğip boynuma sokuldu, dişleri tenimde geziniyordu.

"Başka kızlar da var mıydı?" Ben sordum. Suçluluk duygusu beni yiyip bitirmişti.

Austin'den kaçtığımdan beri, başka kızları avladığından endişeleniyordum. Bilmem gerekiyordu.

"Kıskandın mı?" diye sordu, eli göğsümü öyle aniden terk etti ki neredeyse inleyecektim. Çenemi kavradı ve ağzımı kendi ağzına doğru yönlendirdi.

"Başka birine zarar verdin mi?" Nefes nefese ama bilmek isteyerek sordum. "Hayır, senin gibisini görmedim" dedi ve beni öptü. Ona doğru ittim omuz, kısa bir an için geri çekiliyor.

"Seni pislik," diye fısıldadım ve gözyaşlarımın acısını hissettim. Bu işleri tekrar başladı. Bu sefer cevap vermeyen oydu, sadece karanlık, manik gözleriyle bana bakıyordu.

"Ben yapmadım," dedi sonunda, dudaklarını dudaklarıma değdirerek.

"Sen bir yalancısın," dedim dilini ağzıma sokmadan önce, tıpkı eskiden beni öptüğü gibi. Sanki beni fethediyordu. Bana işkence ediyordu. Çenemi aşağı çekerek ağzımı onun için daha geniş açtı. Ağzını benimkinin üzerine eğdi, içeri soktu ve emdi. Boşta kalan elini belime dolayarak beni kendisine doğru çevirdi. Ağzımı taciz ederken göğüslerim onun sert göğsüne bastırıldı, dudaklarımı onun gücüyle zedeledi. Vücudu beni çevreledi ve anılar zihnimde kabardı. Yaptığı tüm o korkunç şeyler. Beni kullandığı tüm yollar. Beni sıkıdığı yollar

Sanki hak etmiş gibi beni orgazm ediyordu. Parmakları kıcıma saplandı, elbisemin içinden beni kavradı ve ben ona doğru kıvrıldım. Beni ne kadar çok istediğini biliyordum. Beni alt edeceğini biliyordum. Savaşmanın faydasız olduğunu biliyordum.

Ondan nefret ediyordum.

Elliot, tüm kalbimle nefret ettiğim adam, beni tüm kalbiyle seviyormuş gibi öptü.

Garip bir ikilemdi. Kollarım iki yanımda gevşek bir şekilde duruyordu ama meme uçlarım elbisemden dışarı çıkmış, onun dikkatini çekiyordu. Zihnim kanlı cinayet çılgınlıkları atıyordu ama bedenim yumuşuyor, ona hazırlanıyordu.

İzinsiz giriş. Sanki hiç zaman geçmemişti ve Austin'e, karanlık ve gizemli evine geri dönmüştük.

Savaşmak zorundaydım yoksa bir kez daha oraya dönecektim ve bu sefer kaçma umudum olmayacaktı.

"Jo..." Trace'in sesi eterden süzülürken yüzümü Elliot'inkinden ayırdım. "Jo, konuş benimle. Bana iyi olduğunu söyle." Sesi o kadar korkmuş geliyordu ki, kalbimden geriye kalanlar onun için kırıldı. İçinde bulunduğumuz tehlikeyi bilmiyordu. Ne kadar berbat durumda olduğumu bilmiyordu. Asla iyi olamayacağımı bilmiyordu.

"Ben iyiyim bebeğim," dedim ve Elliot'ın dudaklarındaki hafif kıpırtıyı kaçırmadım.

Ne olacağını biliyordum ve kendimi darbeye hazırladım. Elinin tersiyle vurduğu tokatla yere yuvarlandım ve sertçe kalçamın üzerine düştüm. Bir anda ayağa kalktım ve kıcımı bıçağın üzerine kaydırarak sapını kavradım.

"Onunla konuşma!" Elliot bağırdı ve ben gözümü kııptım. İlk kez sesini yükselttiğini duyuyordum. Yüzüm zonkluyordu ama acının dikkatimi dağıtmasına izin vermedim.

"Onu seviyorum," dedim düşüncesizce, onu incitmeyi çok istiyordum. Yumruklarını iki yanında sıktı, tüm vücudu gerildi. "Onu seviyorum," diye tekrarladım, sesim kulaklarıma ölü gibi geliyordu. "O iyi bir adam." Elliot'ın gözleri çılgın bir ışıkla parladı ve sözlerimin bir bıçak gibi saplandığını biliyordum kalbine dalmak. Bu yüzden kendimi durduramadım. Ona zarar vermekten mutluydum. Sadistçe bir neşe içimde yükseliyor, zihnimi uyuşturan korkuyu bir kenara itiyordu.

"O beni seviyor. Bana iyi davranıyor. Benimle seviştiğinde kendimi iyi hissetmemi sağlıyor."

"Sana kendini iyi hissettiriyorum," Elliot'ın sesi tekrar alçaldı, çenesi sıkıca kenetlendi. "Eskiden sana nasıl hissettirdiğimi hatırlıyorsun." Baktı

Sanki her an patlayacakmış gibiydi. Silahı ancak arkasına uzanıp çıkardığında ve bana doğrulttuğunda hatırladım. Silahının namlusuna baktım ve ilk kez korku hissetmedim. En azından pek bir şey hissetmedim.

"Senden nefret ediyorum," dediğimi duydum. "Seni terk ettim çünkü senden nefret ediyorum. Bana her dokunduğunda derimi soyup yakmak istiyorum."

"Yalan söylüyorsun lan!" diye bağırdı, o kadar yaklaştı ki silah neredeyse alnıma dayanacaktı.

"Beynimi patlat. Kanımı sıçrat. Öldür beni," diye alay ettim. "Sana dokunmaktansa ölmeyi tercih ederim." Dudakları düz bir çizgiye dönüştü. Eli titrerken metalin hafif takırtısını duyabiliyordum, parmağı tetikte bekliyordu.

"Beni sevmiyorsun. Benim senden nefret ettiğim kadar sen de benden nefret ediyorsun," diyorum usulca. "Aksi takdirde sen de giderdin. Beni terk eder ve bir daha asla geri dönmezdin." Aramızdaki hava çok yoğundu. Saniyeler geçtikçe nefes alamıyordum. Tetiği çekeceğinden emindim. Ama çekmedi. Bir nefes verdi ve silahın yanına düşmesine izin verdi. Sonra önümde çömeldi, gözleri benimkilerle aynı hizadaydı.

"Yapamam," dedi basitçe, alnımdaki bir tutam saçı süpürmek için elini kaldırdı. Gözleri kara bir ateşle parlıyordu ve ben de bu işin o kadar kolay olmayacağını biliyordum.

Ters psikoloji ya da kafaya sıkılan bir kurşun kadar basit.

"Siktir git," dedim ama fısıltıyla çıkmıştı, kastettiğim gibi öfkeli bir öpücük değildi.

"Yapacaksın," dedi göz kırparak, dudakları şeytani bir şekilde kıvrılmıştı. Parmaklarım bıçağın sapına dolandı ve kendimi onu bıçaklamak için hazırlamaya çalıştım. Hareketim emin ve güçlü olmalıydı, aksi takdirde istediğim kadar derine daldıramazdım. Eğer yapmazsam, onu tek bir darbeyle öldüremezdim ve bu tek bir darbe olmak zorundaydı. Sadece tek bir şansım olduğunu biliyordum.

"Jo!" Trace çığlık attı ve ben nefes nefese kaldım, ses konsantrasyonumu bozdu. "Jo!" Elliot dişlerini sıkarak aniden ayağa kalkınca sıçradım. Silahın horozunu kaldırdı ve tekrar gözlerime baktı.

"Kıpırdama," dedi ve mutfaktan geçerek verandaya doğru yürüdü. Bir anda ayağa kalktım, bıçak elimdeydi. Ben geçene kadar

Trace'in üzerinde duruyordu, silahını kaldırmış, ateş etmeye hazırlanıyordu. Düşünmedim, sadece ona doğru koştum, bunun gücü göğsümdeki tüm havayı dışarı çıkardı.

Havuzda sert bir sıçramayla indik. Çarpma, kafama aldığım bir darbe gibiydi. Suyu yuttum, dibe batarken kulaklarım çınılıyordu. Üstümde Elliot'ın karanlık formunu görebiliyordum, suyun içinde kıvranıyor, bacaklarını tekmeliyordu. Silah bir rüya gibi ağır çekimde başımın yanından geçip gitti. Vücudum hava almak için mücadele etmesine rağmen yüzmedim. Parmaklarım suyu kavradı, gözlerim şişti. Ölmek istemiyordum ama hayatımın geri kalanında ne olacağını da bilmek istemiyordum. Boğulurken ağzım bir açılıp bir kapanıyordu. Boğazım sıkıştı ve kulaklarımdaki çınlama sustu, su tüm sesleri bastırdı. Görüşüm karardı ve gözlerimi kapattım.

Elveda, zalim dünya.

Çok acımasız.

Ellerinin bileğime dolandığını ve beni yukarı doğru çektiğini hissettim. Karşı koydum ama o beni bırakmadı ve çok geçmeden tekrar suyun üstüne çıktım, nefes nefese kalmıştım, öksürüyordum ve boğuluyordum. Saçlarım yüzüme yapışmıştı ve havuzdan sert taşın üzerine çekilirken göremiyordum. Güçlü kollar beni kendine doğru çekti, burnum çam ve klor kokan ıslak kumaşa bastırdı. Birinin adımı bağırdığını duyabiliyordum ve Trace'i hatırladım. Bana ihtiyacı vardı. Kurtulana kadar ittim ve mücadele ettim, sonra kalın yeşil çimlerin üzerine süründüm, görüşüm bulanıktı ve uzuvlarım titriyordu. Elbisem bacaklarıma dolanmıştı. Islak ayaklarım çimenlerde kayıyor ve patinaj yapıyordu ama ne kadar denesem de ayakta duramıyordum.

Kalçalarımı kavradı ve beni altına doğru itti. "Hayır!"

Çığlık attım. "Hayır!"

"Joan!" diye tısladı kulağıma. Mücadele etmeyi bırakmadım. Onu itmeye devam ettim, ona tekme atarken dizlerim çimlere gömülüyordu. Histerik bir haldeydim, vücudum artık boğulmadığının farkında değildi. Beni sırt üstü yatırdı ve vücudumu kendi vücuduyla örttü. Kar maskesini çıkardı ve bir kenara fırlattı. Yüzü benimkinin üzerinde duruyordu, o lanet olası güzel yüzü. Bu kadar yakışıklı olmasından nefret ediyordum.

Lanet bir psikopat olması çok kötü.

Sırtımı eğdim, parmaklarım yere pençe atarken bile histeri bir sis gibi kayboldu. Islak elini göğüslerimin vadisinde gezdirdi ve kalbimin avucunun altında attığını hissetti. Ben de onunkini hissedebiliyordum, giysilerinin ve teninin içinden nabız gibi atıyordu. Sonra beni tekrar öptü ve ben de topuklarımı çimlere vurarak ona doğru bastırdım. Homurdandı ve elini

Elleriyle sıırsıklam olmuş eteğimi yukarı itti. pckler arasında nefes nefese kaldım ve sonra dili tekrar içime kaydı, su damlaları yüzünden benimkine damlıyordu.

"Sakin ona dokunma!" Trace yine bağırıyordu, sesi çimenlikte yankılanıyordu. "Jo! Tanrım, Jo!" Hissettiği çaresizliği duyabiliyordum. Benimki kadar somuttu. Çıplak bacaklarım Elliot için açıktı; elbisem belime dolanmıştı. Pantolonunun düğmelerini açmak için beni serbest bırakarak ayağa kalktı. Karnımın zerine yuvarlandım ve ellerim ve dizlerim. Tenim ot ve toprak parçalarıyla kaplıydı ve ıslak saçlarım yüzüme yapışmıştı. Gece bir an için ölüm sessizliğine büründü, ne cırcır böcekleri, ne Trace, ne de başka bir şey. Tek duyabildiğim, kulaklarımda boğuklaşan kendi sert nefes alışımdı.

Elliot bir kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti. l motor becerilerim devreye girmeden önce bana doğru eğilmeye başlamıştı bile. Kabaca içime kaydı ve boğazımdan çirkin, tırtıklı bir ses ıktı. Tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi vahşı, kırık bir sestir. Aleti beni gerdi ama acıtmadı. İlk başta kendini derine zorlamadı. İçime birkaç santim daha girerken başımı arkaya attım, gözlerim gökyüzüne bakıyordu.

Bunun tekrar olduğuna inanamıyordum.

"Siktir," diye fısıldadı, alnını kürek kemiklerimin arasındaki vadiye indirerek.

"Seni asla affetmeyeceğim," diye fısıldadım, bedenim onu kabul edip daha derinlere çekerken bile. Bana karşı hareket etmeye başladı, içeri ve dışarı kayıyordu. Elbisemin nn çekerek göğüslerimi serbest bıraktı. Sert eldivenleriyle onları yoğurdu, dudakları sırtımın ıslak tenine bastırđı. Boğuk bir çığlık duydum ve bunun ben olduğumu, o yaralı hayvana dnştğm anladım. Beni göğsüne bastırđı, dizleri iki yanımda duruyordu ve kalçalarını kııma dayayarak sertçe büktü. Sonra tekrar, tekrar ve tekrar yaptı, ben saymayı unutana kadar. Homurdanmalarımız birbirine karışmaya, her hamlede bir olmaya başladı.

Aynı anda hem iğrenç, hem kirli, hem yanlış, hem iyi, hem kötü hissettiriyordu. Aleti çok sert ve büyüktü ve her itiş beni üzerinden atlamak istemediğim bir uçurumun kenarına yaklaştırıyordu. Elliot'ın siki iimdeyken boşalmak istemiyordum, bir daha asla. O pi bunu hak etmiyordu.

"Siktir, bebeğim, siktir," diye yumuşak bir sesle tenime karşı mırıldandı.

Ellerini kalçalarıma koyup beni sıkıca tuttu ve o kadar sert itti ki

ığlık atmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Yine de keskin bir çığlık kaçtı. Dikkatini dağıtmak için kalçalarımı oynattım ama bu küçük hareketten aldığım zevk gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden oldu. Amım onun etrafında sıkıştı ve bir hırıltıyla içime doğru sarsıldı.

"Al onu, Joanie. Al şunu," diye boğuk bir sesle bağırdı. Sonra hiç beklemediğim bir anda kalçamın arkasındaki noktayı imdikleterek bana tekrar çığlık attırdı. "Unutmadım," diye hırladı. "Teninin her santimi bana ait. Her santimi. İn." Son iki kelimeyi vurgulamak için sertçe itti ve dirseklerimin üzerine düştüm, alnım çimlere sürtündü. "O orospu çocuğunun hiç şansı yoktu."

Trace'e bakma isteğime direnerek gözlerimi sıkıca kapattım. Başka bir adam gözlerinin önünde bana tecavüz ederken yüzündeki ifadeyi görmek istemiyordum. Trace'i sevemesem de onun iyi bir adam olduğunu biliyordum. Beni seviyordu. Beni korumak istiyordu. Beni asla kızmış iki hayvanmışız gibi yerde, pislik içinde becermezdi.

Elliot bir hırıltıyla içimden çekildi ve ben boşluğa bakarak inledim. Sonra beni sırtüstü çevirip hiç tereddüt etmeden bacaklarımın arasına yeniden yerleştiğinde dünya dönmeye başladı. Tekrar içeri itti, gözleri benimkilerdeydi. Dirseklerinin üzerinde dengede durarak beni içine hapsetti. İçime girdi, kalalarımız sert bir ritimle birbirine çarpıyordu.

"Seni seviyorum," diye nefes aldı, kollarını bana doladı ve sarıldı. Beni sıkıca ona yasladı. "Beni bir daha terk etmene asla izin vermeyeceğim." Sözleri içimde bir sızı yarattı ve kollarımın açılmasına izin verdim, her ne kadar onu tutup sarılmak için can atsam da. Tutunmak bana bir nebze de olsa denge sağlayabilirdi. Bu haliyle onun merhametine kalmıştım. O da beni acımasızca becerdi. Benim İçime girip çıktıkça hain bedenim onun etrafında fişkırıyordu. Vücutlarımız birlikte yıkıcı bir ritim buldu. Alt dudağımı dişleriyle çekip ağzına aldığında, vücudum pes etti. İçimden bir orgazm fırladı, yoğunluğu acı vericiydi. Sıkışıp onu derinlere çekerken siki içimde o kadar iyi hissettiriyordu ki. Boğazımdan bir çığlık daha koptu ve sessiz geceyi deldi. Sonra onu pyordum, doruk noktam boyunca beni becerirken dilini emiyordum.

Ağzıma karşı bir hırıltıyla boşaldı, boynundaki damarlar şıştı ve gözleri kapandı. İçime fişkırdığını, beni sıcak menisiyle doldurduğunu hissettim. Başımı yana attım, vücudumun yumuşak çimlere yığıldığını hissettim. O da beni takip etti, vücudu benimkinin üzerinde ağırlaşmıştı. Bedenlerimiz seğirdi

Orgazmın şoku hâlâ üzerimden geçiyordu. Önce o toparlandı, yerden kalkıp çömeldi. O çekilirken ben hareket etmedim. Şok içinde öylece uzandım. Karanlık gökyüzü üzerimde esniyordu ve ben sadece yok olmayı diledim. Hafif bir esinti olup uçup gitmeyi diledim ama her zamanki gibi istediğimi elde edemedim. Elliot ayağa kalktı, karanlık ve büyüktü, pantolonunun fermuarını çekerken üzerimde yükseliyordu.

"Seni öldüreceğim," diyen Trace'in sesi kulaklarımda yankılandı ve bir an için benimle konuştuğunu sandım. Başımı çevirdim ve görüşümü netleştirmek için gözlerimi kııptım. Trace'in yüzü kıpkırmızıydı, yanakları gözyaşlarıyla lekelenmişti. Bilekleri kan içindeydi, kelepçenin metali derisini kesiyordu. "Ben gidiyorum Seni geberteceğim, orospu çocuğu!" diye bağırdı kısık sesle.

Elliot yavaşça ona doğru yürüdü, yerden bir şey almak için belinden eğildi. Gözlerimi kısarak ne olduğunu görmeye çalıştım. Bıçak olduğunu fark ettiğimde nefesim boğazımda düğümlendi. Onu yakaladığımda düşürmüştüm. Kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerine zorlayarak otların arasında sürünmeye başladım.

"Elliot!" Çığlık attım ama sanki ağzım pamukla doluydu.

Omzunun üzerinden bana baktı ve Trace'i göğsünden bıçaklamadan hemen önce yüzündeki şeytani gülümsemeyi gördüm.

"Hayır!" Feryat ettiğimi duydum, ses boğazımı parçaladı. Ayağa kalkmak için mücadele ettim, bacağım neredeyse beni bıraktığında neredeyse tekrar yuvarlanıyordum. Bileğim acı içinde bağıırırken, verandadaki iki adama doğru topallayarak yürümeye başladım. O zaman bilmiyordum ama Elliot'ı havuza ittiğimde kırmıştım. Kılcal bir kırıktı ama yine de çok acı veriyordu. Ayrıca istediğim kadar hızlı hareket edemiyordum. Önümdeki manzara, şu filmlerden biri gibiydi. Koşmaya çalıştığınız ama salyangoz hızında ilerlediğiniz kâbuslar. Elliot'ın Trace'i ağır çekimde tekrar tekrar bıçakladığını görebiliyordum. Trace bir bez bebek gibi yere yığıldı, kanı taş avluya kalın bir şekilde yayıldı.

Elliot bana döndü, kaygan kırmızı ellerini kaplamıştı ve bıçağı tutmamı beklemiyordu. Tahta sapı avucumda hissettim ve kendime doğru çektim. Parmakları kaygandı, tutuşunu kaybetti. Ağır çekimde onu bıçakladığımı gördüm, bıçak gömleğinin siyahında kayboluyordu. Yandan bir yaraydı, tercih ettiğim gibi göğsünün ortasından değil ama hiç yoktan iyiydi. Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı, sanki bir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuştu.

Bıçağın yere düşmesine izin vererek geri adım attım. Yeni elbisem birdenbire pembeye boyandı. Ellerimi uzattığımda Elliot'ın kanıyla kıpkırmızı olmuşlardı, kendimi tutamadım. Zihnim hafıflemişti, sanki kendi üzerimde süzölüyordum. Artık hiçbir şey ciddi görünmüyordu. Hiçbir şey gerçek değildi.

Ellerime bakarken kendimi durduramadım. Güldüm.

Sikeyim.

Bıçağın içime kayışını izlerken, neredeyse inanmıyordum. Ama sonra beyaz elektrik acısı geldi ve inandım. Hayatımın aşkı beni bıçakladı, sonra da buna güldü.

Joan başını geriye attı, kahkahalar ağzından fıskırdı. Çok güzel bir sestı. Yıllar önce bardaki o ilk geceden beri onun kahkahasını duymadığımı sarsılarak fark ettim. Çok güzel bir sestı ve hayatımın geri kalanı boyunca tekrar tekrar duymayı hayal ettim. Ona olan sevgim içime işledi ve onu her zamankinden daha çok sevdim, kanım kaynakarken bile gömleğimin önünden aşağı sızdı. Sonunda durduğunda gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu ve sonra gözlerimin içine baktı.

"Ölecek misin?" dedi.

Elimi yan tarafıma bastırarak, "Kesinlikle hayır," dedim. Sadece bir sıyrık olduğuna emindim. Bıçak o kadar derine inmemişti. Ona yaklaştım ve sanki ona vuracaktım gibi benden uzaklaştı. Onun yerine boştaki elimle elbisesini yukarı çektim ve askılarını omuzlarına doğru kaydırdım. Saçları ıslaktı ve kıvrılmaya başlamıştı, rimeli yanaklarına bulaşmıştı ve boynunda kan vardı ama mükemmel görünüyordu. Bana baktı, kahverengi gözleri garip bir şekilde uzaktı, sanki beni gerçekten göremiyor gibiydi. Şokta olduğunu fark ettim. "Hadi," dedim. "Gitmemiz gerek."

"Hayır," diye başını salladı, kaşlarını çatı. Sabırsızlıkla kolundan tuttum ve kadınıma dokunmaya cüret eden adamın cesedinin üzerinden geçtim. Onu yanıma çektim, acı yanıma doğru yayılıyordu. Ayağı takıldı ve bana doğru düştü ve mutfak adasına çarptık. Canım o kadar çok yanmıştı ki neredeyse onu tersleyecektim ama yapmadım. Eğer onunla evleneceksem kendimi dizginlemeyi öğrenmem gerekecekti. Gerçek erkekler kadınlara vurmazdı, hatırlıyorum.

Annem bana, babam onu dövdükten sonra yüzüne bir torba donmuş bezelye koyduğunu söylüyordu. Artık o adam olmak istemiyordum, Joan için değil.

Daha fazlasını hak ediyordu.

"Elliot," dedi küçük bir sesle.

"Ne oldu bebeğim?" Sıkılmış dişlerimin arasından sordum.

Onu oturma odasına doğru sürüklerken "Seninle gelmek istemiyorum," dedi, halının üzerine kan damlıyordu.

"Çok kötü oldu." Durdum, onu göğsüme çektim ve kanlı ellerimi yüzünün iki yanına koydum. O her şeydi. Onu tekrar becermek her şeyi yeniden anlamlandırmıştı. O diğer puştla evlenmeyi kabul etmiş olabilirdi ama o benim için yaratılmıştı. Vücudu benimkine mükemmel uyuyordu. Hayatımın en iyi seksiydi. Bana sarılma şekli ve Beni öptü ve benimle dövüştü. Buna ihtiyacım vardı. Onu arzuluyordum. Artık ona tekrar sahip olduğuma göre, ondan vazgeçmemin imkanı yoktu. Önce ben ölürdüm.

Ve eğer ölürsem, o da benimle gelecekti.

Aramızdaki şey, o fark etse de etmese de, ölüm bizi ayırana kadardı.

"Siktir git. Hayır," dedi, bana bakarak, bu sefer gözleri daha sertti.

Ona vurmamı sağlamaya çalışıyordu ama ben yemi yutmayacaktım.

"Başka seçeneğin yok," dedim. "Buraya senin için geldim ve buradan sensiz ayrılıyorum."

Bir adım geri attı ve kaçmak üzere olduğunu anladım. Ona bu şansı vermedim. Bir kolumu beline doladım ve onu kucağıma aldım, ancak bu hareket içimi yakıp kavuran bir acıya neden oldu. Onu evden dışarı çıkarırken bunu görmezden gelmeyi seçtim. Tekmeledi, çığlık attı ve kıvrandı ama kaslarımı kilitledim ve kıpırdamadım. Çığlıkları çıkmaz sokakta yankılandı ama komşular yolun yeterince dışında oturuyordu, o yüzden fazla endişelenmedim. Onu kiraladığım arabanın yolcu koltuğuna attım ve Dallas'ın dışına doğru yola çıktık.

On Birinci Bölüm

Elliot'ın yanındaki koltuğa yığılmıştım, tüm mücadelem resmen bitmişti. Şok h a f i f l e m i ş t i ama içimde hâlâ ölü gibi hissediyordum. Adrenalinim yavaş yavaş boşalmış ve beni gevşek bırakmıştı. Vücudum ağrıyordu, üşüyordum, kulağıma su kaçmıştı ve üzerimi kaplayan klor ve kurumuş kan beni kaşındırıyordu. Onun da daha iyi hissetmediğini söyleyebilirim.

Koltuğunda kaskatı kesilmiş, elini böğrüne bastırmıştı. O söylemişti Bıçak yarasının kötü olmadığını söyledi ama ben ona inanmadım. Kan kaybından ölmeye ne kadar yakın olduğunu merak ettim. Hava karanlık olduğu ve üzerinde siyah giysiler olduğu için ne kadar kanadığını anlayamadım. Umurumda da değildi.

Eğer ölseydi, gözyaşı dökmezdim.

"Neredeyse vardık," diye mırıldandı ve otoyoldan isimsiz bir çıkışa saptık. Çıkışı işaretleyen bir numara yoktu. Benzin yoktu.

Göz alabildiğince istasyon, Wal-Mart ya da McDonalds vardı.

Taşradaydık. Karanlık ve dolambaçlı bir yolda ilerliyorduk, Teksas ufku etrafımızda dümdüz uzanıyordu. Birkaç dönüş yaptı ve ben onları takip etmeye çalıştım, ama zihnim lapa gibiydi. Hafızam bok gibiydi. O gece çok şey yaşamıştım. Düşüncelerim Trace'e geri döndü. Hayatta olup olmadığını merak ettim. Acaba ölmüş müydü ve bu huzur içinde olduğu anlamına mı geliyordu?

Annesi harap olacaktı.

Hoş bir kadındı, kısa boylu ve tombuldu, yüzünde her zaman bir gülümseme vardı. İyi bir Teksaslı olan Trace annesini severdi ve o da onu severdi. Kesik kesik bir nefes aldım. Onun için kederlenemeyecek kadar boştum ama başkalarının onun yasını tutacağını biliyordum. Başına gelenleri hak etmemişti. Tek suçu beni sevmekti.

Benim suçum çok daha kötüydü.

Bir psikopatı kapıma kadar getirmiştim, kelimenin tam anlamıyla. Aptallığım için kendimi asla affetmeyecektim, özellikle de Trace ölürse. Elliot sonunda beni öldürdüğünde, bunu hak ettiğimi bilerek ölecektim.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yolculuktan sonra, boktan bir motelin çukurlu otoparkına girdik.

Odalar doğrudan otoparka açılıyordu. Tamamen kalitesizdi. Üzerimizdeki neon tabela arabayı sarı ışıkla aydınlatıyordu ve ben köşeden Elliot'ı izliyordum

gözümün önünde. Yüzü acı ve yorgunluktan sertleşmişti ve ellerini sıkıyordu.

5A etiketli odanın dışındaki park yerine manevra yaparken direksiyonu çevirdi.

"Sorun yok," dedi arabayı kapatırken. "Çılgılık yok. Hayır drama." Sessiz kaldım ve dümdüz önüme baktım. "Benimle taşak geçme. Bu gece kavga etmeyeceğiz."

"Kavgamız asla bitmeyecek," dedim. Bana bakmak için koltuğunda döndü, yüzü acıdan sertleşmişti.

"Sanırım ödeştik," dedi, kaygan koyu kanla kaplı elini kaldırarak. Ona cevap vermedim, sadece emniyet kemerimi çözdüm ve arabanın kapısını açtım. "Kaçmayı aklından bile geçirme," dedi dişlerini sıkarak.

Nereye kaçayım? Etrafıma bakınarak düşündüm. Arabadan kayarak çıktım ve hemen acı içinde bağırdım. Bileğime baskı uyguladığımda keskin, kıymık gibi bir acı bacağıma vurdu. Arabanın kapısına yaslandım ve ayağımı yerden kaldırarak inceledim. Yeterince şişmişti.

"Yaralandın mı?" diye sordu kendi kapısını açarken.

"Sanki umurunda da," diye mırıldandım, kapıyı kapatırken yana doğru topallayarak yürüdüm. Koşmak buraya kadarmış. Kesinlikle hiçbir şeyim yoktu; ne para, ne kimlik, ne iç çamaşırı, ne de ayakkabı. Sadece kan lekeli bir elbise ve sakat bir bacak. Otoparkın etrafına bakındım. Park yerinde bir araba, eski bir Ford kamyonet ve iki motosiklet daha vardı. Girişin yanındaki küçük ofisin ışığı yanıyordu ama orada herhangi bir yardım bulunacağından şüpheliydim. Taşranın derinliklerinde, insanlar beladan kaçınmak için başka yöne bakma eğilimindeydi. Ayrıca ben yarı Meksikalıyım. O bölgelerde kimsenin bana yardım etmek için kendi yolundan çıkmak isteyeceğinden şüpheliydim.

Bir elimi arabanın üzerinde tutarak topallaya topallaya arabanın önüne doğru yürüdüm.

Bir ayağını yere attı ama daha fazla hareket etmedi.

"Joanie," diye homurdandı ve ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. "Buraya gel." Yavaşça sürücü tarafına doğru ilerledim. Bu açıdan bakınca koltuğunun ıslak kanla lekelenmiş olduğunu görebiliyordum.

"Tanrım," diye fısıldadım. "Hastaneye gitmen gerek." "Beni iyileştirdiğinizde iyi olacağım."

"Ben mi?" dedim, sesim bir oktav yükselmişti. Ona yardım edeceğimi düşünüyorsa gerçekten delirmiş olmalıydı.

"Yardım et bebeğim," diye mırıldandı, diğer bacağını asfalta bırakmak için yavaşça döndü. Boğuk bir nefes verdi ve içinden bir acı dalgası geçerken gözlerini kapattı.

"Bileğim berbat durumda," dedim.

"Sadece bana yardım et!" diye homurdandı ve ben de bir kolumu kaydırmasına izin verdim.

omuzlarımda. Yavaşça ayağa kalkmasına yardım ederken destek almak için arabaya yaslandım. Anahtarı bana uzattı ve sonunda pis otel odasına girdik. Ben tek ayağımın üzerinde zıplarken ve o kendisinden yarım ayak kısa bir kıza yaslanmışken çok güzel görünüyor olmalıydık. Odaya girdikten sonra denge için elimi duvarda gezdirdim ve onu banyoya götürdüm. Neyse ki banyo girişin hemen içindeydi ve Odanın diğer ucuna. Başka türlü nasıl başarırdık bilmiyordum.

Işığı yaktım ve bir patates çuvalı gibi küvetin kenarına düştü. Neredeyse beni de beraberinde götürüyordu ama lavabonun kenarına tutunmayı başardım, bu da düşmemi engelledi.

"*Siktir!*" diye tısladı, sonunda hasara iyice bakabildi. Gömleğini başının üzerine çekmeye çalıştı ama başaramadı. Denge için kalçamı lavaboya yaslayarak ona yardım ettim. Islak siyah gömleğini yere bıraktım ve sonunda neden olduğum yaraya iyice bakabildim. Yara sol tarafında koyu renkli bir kesikti. Korkunç görünüyordu. Pıhtılaşmış kan her tarafına ve koluna bulaşmıştı. Uzanıp raftan yırtık pırtık beyaz havlulardan birini aldı ve yanına bastırdı. "Kahretsin, bebeğim. Yaralanmışsın. Bana iyi geliyor," dedi gözlerini kısarak. "Şu bileğe bir bakayım."

Bacağımı kaldırdım ve topuğumu klozet kapağının üzerine koydum.

Işıktaki da oldukça kötü görünüyordu. Çürük, kızgın kırmızı ve normal boyutunun iki katına kadar şişmişti. "Kahretsin," diye fısıldadım. Böyle bir yaralanma tüm kaçma şansını ortadan kaldırırdı, en azından birkaç gün, hatta bir hafta ya da daha fazla.

"Biz bir çift değil miyiz," dedi Teksaslı bir tını ile. Bir elini kaldırdı ve bir zamanlar yeni olan, şimdi lekeli ve kirli elbisemin eteğini parmakladı. Geriye sıçradım, ayağımı yere indirdim ve onun elinden kurtuldum.

"Yardım et bana soyun," dedi.

"Hayatta olmaz," diye cevap verdim başımı sallayarak.

"Temizlenmem gerek," dedi dişlerini sıkarak. "Hayır."

"Benimle dövüşmeyi bırak!" diye hırladı.

"Ben senin karın değilim, kız arkadaşın değilim, kölen de değilim," dedim. "Senin için bir bok yapmıyorum."

Böğründe delik olan bir adam için şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde küvetin kenarından fırladı. Beni banyonun duvarına doğru fırlattı, eli boğazımdaydı.

"Yetkinin kimde olduğuna dair bir konuşma daha mı yapmamız gerekiyor?" diye homurdandı ama ben sinmedim. Gözlerinin içine baktım ve ona

Artık onun kontrolünde olmadığımı biliyordu. Ayaklarının üzerinde sallandı ve bir anlığına gözlerini kapattı, acısının geçmesine izin verdi ve ben de düşünmeden hareket ederek parmağımı böğrüne sapladım. Acı dolu bir uluma sesi çıkardı ve elini sertçe boğazıma kapatıp havamı tamamen keserken bayılacağımı sandım. Parmaklarım bileğinin etrafında uçuşarak onu yerinden çıkarmaya çalışıyordu. Sonra bir şekilde kendimizi yerde bulduk, ben onun üzerine yayılmıştım ve onun gözleri donuk ve odaklanmamış bir şekilde tavana bakıyordu.

Bir an için öldüğünü sandım.

Sonra keskin bir nefes aldı ve ben hayal kırıklığımı yuttum. Üzerinden kalktım ve kötü yarasına baktım. Yaradan taze kan fışkırıyordu ve hiç düşünmeden yerden havluyu alıp yanına bastırdım.

"Bu çok acıttı Joanie," diye fısıldadı, yüzü solgundu.

"Sanırım ölüyorsun," diye cevap verdim.

"Eğer ölürsem, seni de yanımda götürürüm," dedi gözlerini kapatıp gülümseyerek. Kapıya baktım, kaçıp gidebileceğimi biliyordum. Arabayı alıp medeniyete geri dönebilirdim, arkama bakmadan. Sonra sağ bileğime soğuk bir metal kelepçe takıldı. Kelepçelerden birini bileğime, diğerini de onunkine taktığında ne olduğunu anlamaya fırsatım olmadı.

Orospu çocuğu.

Bir süre sonra, yatakta onun yanında uyanık bir şekilde yatıyor ve nefes alış verişini dinliyordum. Oda karanlıktı ve saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Ağır perdeler pencerelerin üzerine çekilmişti ve bizi tamamen koruyordu.

dışarıdan gelen her türlü ışıktan. Duş aldıktan sonra ikimiz de çıplaktık. Oda sıcaktı, eski bir vantilatör üzerimizde sıcak havayı döndürüyordu.

Onu yıkadıktan sonra, otel odasının çekmecesinde bulduğumuz eski bir küçük iğne ve iplik setiyle dikiş attım. Yara çok uzun değildi, bu yüzden sadece on dikiş gerekti. İğneyi derisine batırdığımda birkaç kez suratıma vuracakmış gibi göründü ama şaşırtıcı bir şekilde vurmadı. İşim bittiğinde yatağa yığıldı ve bayıldı, kelepçelerle hala bana bağlıydı. İğneyle kilidi açmaya çalıştım ama sadece iğnenin kırılğan metalini kırmayı başardım. Kelepçeleri inceledim ve sert görünüyorlardı. Kesinlikle polis yapımı. Kurtulmak imkânsızdı. Sonra gözlerimi çıplak vücudunun üzerinde gezdirdim. Yarası kıpkırmızıydı ve teni solgundu. Çok kan kaybetmişti, ne kadar kaybettiğini bilmiyordum ama kesinlikle zayıflamıştı. Yakında yemeğe ve suya ihtiyacı olacaktı.

Benim de yemeğe ihtiyacım vardı. Şaşırtıcı bir şekilde, o akşam yemek yemiş olmama rağmen gerçekten açtım. Genelde hiç iştahım olmaz ve farkına varmadan öğün atlardım. Guruldarken karnıma bir yumruk bastırdım. Göğsü her nefeste inip kalkıyordu, vücudu hâlâ iki yıl önceki kadar mükemmel ve formdaydı. Bileğimi düzeltirken acı içinde irkildim. Fazladan bir yastıkla desteklemiştim ama şişlik daha da kötüleşmişti.

Yatağın yanındaki komodinin üzerinde bir döner telefon vardı ama arama zahmetine girmemiştim. Kurtarılmak istemiyordum. Televizyonu açarsam, haberlerde muhtemelen haneye tecavüzde öldürülen ve nişanlısı kaçırılan bir adamın hikâyesinin yayınlanacağını biliyordum. Trace'in bulunacağından emindim; Elliot beni dışarı çıkardığında ön kapıyı açık bırakmış ve evin alarmini tetiklemiştim. Polis bir saat içinde orada olacaktı. Tüm kanıtları bulacaklardı -kan, parmak izleri, havuzun dibindeki silah, çimenlerin ortasına atılmış külotum. Güvenlik kamerasının görüntülerini izleyeceklerdi.

evin önünde. Siyahlar giymiş bir adam tarafından sürüklendiğimi göreceklerdi.

Asla

bulunamayabilirdim.

Ortadan

kaybolabilirdim.

İşte böyle, Joan Vasquez artık olamazdı.

Elliot'tan olabildiğince çabuk ayrılacaktım ama eve geri dönmeyecektim. Orada bir daha asla yüzümü gösteremezdim, artık biliyorlardı.

Her şeyi. Hasarlı mal olduğumu biliyorlardı. Maskaralık bitmişti. Eski kimliğimi ve onun yaşadığı tüm pislikleri gömmek istiyordum. Yeni bir hayata başlayabilirdim.

yeni bir hayat, yeni bir insan olarak. Başına hiç kötü bir şey gelmemiş yeni bir insan. Tanıştığı herkes için tam bir gizem olan yeni bir insan. Annemin acıyan bakışlarıyla ve babamın gözlerimi kaçırmasıyla yüzleşmek istemiyordum. Annemin bakışlarını görmek istemiyordum. Başıma gelenleri duyduklarında kardeşlerimin yüzlerindeki acı ve iğrenme ifadesi.

Onları uzun süre bundan uzak tutmuştum.

Şimdi, bununla başa çıkmak zorundaydılar.

Elliot yanımda kıpırdandı ve başını benimkine doğru çevirdi. "Joan," diye fısıldadı. "Buradasın."

"Tabii ki buradayım, pislik." Bileğimi kaldırdım, bizi bağlayan metal tepki olarak şingırdadı.

"Sanırım alingan olman hoşuma gidiyor," dedi. Elini kaldırdı ve soğuk metal tenime değerek içime bir ürperti gönderdi. Parmağını karnımın çukurunda gezdirdi. "Çok zayıfsın." Parmak ucunu göbek deliğime daldırdı. "Austin'e döndüğümüzde sana yemek yedireceğim." Beni okşamaya devam ederken dudağımı ısırdım. Hareket etmeye cesaret edemiyordum ama elini itmek istiyordum. Vücudumun onun dokunuşuna verdiği tepki hoşuma gitmiyordu. "Seni beslemem hoşuna gidiyor mu?" diye fısıldadı ama onu duymazdan geldim, tenimde tüylerim diken diken olurken ve meme uçlarım onun dokunuşuyla çakıllanırken bile gözlerimi tavana diktim. Parmak eklemlerini karnımın alt kısmında gezdirdi. "Seninle evleneceğim." Durakladı, kelimelerin içine işlemesine izin verdi, parmakları tenimde dans etmeye devam etti. "O zaman sen bebeğimi doğuracaksın. Çocuğumuzu seveceksin ve beni sevmeyi de öğreneceksin." Sert bir nefes çekerek yan tarafına döndü.

"Yapma!" Tısladım. "Tekrar kanamaya başlayacaksın."

"Şşşt," diye nefes aldı, parmaklarını bacaklarımın arasına daldırırken dudaklarını göğüslerimin vadisine bastırdı. Klitorisimi tıngırdattı, dili göğüs kemiğimin üzerinde uzanan yumuşak deriyi işliyordu. "Joan, özür dilerim," diye içime doğru nefes aldı. "Ama elimde olsa bile bunu geri almazdım. Çünkü artık sana sahibim."

"Bana sahip değilsin," diye inledim, zevk karnımda alçalıyordu. Sırtımı onun ağzına doğru eğdim ve dilini göğsümün kabarıklığı boyunca meme ucuma doğru sürükledi. Kaba dilini hassas tomurcuğun üzerinde gezdirdi,

İşkence edercesine yavaş. "Beni sevdiğini sanıyorsun ama sevmiyorsun," diye dişlerimi sıkarak homurdandım.

"İstiyorum," diye fısıldadı, sonra beni sıcak ağzına çekti. Ağzı göğsümde çalışırken, bir parmağını içime kaydırды. Dudaklarımdan alçak bir çığlık kaçtı ve parmağının itişini karşılamak için kalçalarımı yuvarladım. "Bedenim biliyor

Senin," diye cevap verdi ve sonra bana sözlerinin doğru olduğunu gösterdi. Parmağını yavaşça içime sokup çıkardı, her santimim onun her santimine tepki veriyordu. Sonra çekip beni serbest bıraktı. "Yüzüme otur," diyerek sırt üstü dönmemi istedi.

"Yapamam," diye tısladım, onu istememe neden olduğu için ona kızgındım.

"Seni tatmak istiyorum," dedi, iki derin havuz gibi gözleri üzerimdeydi. "Sana göstermek istiyorum." Ses tonu içime bir özlem acısı gönderdi. Beni yalamasını ve tatmasını istiyordum. Sunduğu dikkat dağıtıcı şeyi istiyordum. Bu yüzden oturdum, bileğimi oynatmamaya dikkat ederek bacağımı nazikçe kaldırdım. Kendimi tek dizimin üzerine kaldırdım ve yaralı bacağımı onun göğsüne doğru kaydırды. Neredeyse gülünçtü, sanki huzurevinde sevişmeye çalışan iki yaşlı gibiydik. Kıkırdadım, sesi durduramadan içimden fişkırdı. Sonra ikimiz de usulca gülmeye başladık, buzul hızında hareket ediyorduk, yaralı bedenlerimizi birbirimize karşı ayarlıyorduk, ta ki ben onun üzerinde pozisyon alana kadar, burnu klitorisimi dürtüyordu. Bana karşı serin bir nefes üfledi ve titredim. Onunkini kaydırдыğında

dilini içime soktu, açlıktan ölüyormuş gibi ziyafet çekerken, ben Parmaklarımı ucuz ahşap yatak başlığına doladım ve tutundum. Vücudum kaskatı ve gergindi, ağzım açıktı ve o şeytani dilini bana karşı kullanırken nefes nefese kalmıştım.

Birbirine bağlı ellerimiz kalçamda iç içe geçmişti, kelepçenin zinciri tenime sürtünüyordu. Her yalayışında, her emişinde, her inleyişinde beni ne kadar sevdiğini gösteriyordu. Bir erkek, bir kadına karşı bir şeyler hissetmeden bir amcığı böyle yalayamazdı. Bana taptı, beni damlattı ve serbest bırakmaya hazır bıraktı. Kalçamı ısırдыğında beni becermek istediğini anladım. Omzumun üzerinden arkama baktım ve yeterince emindim, siki sertleşmişti. İçinde ereksiyon olacak kadar kan nasıl kalmıştı, bilmiyordum.

Bacağımı ayarlamam için bana zaman tanıyarak bizi yavaşça döndürdü. "Yüzüstü yat," diye homurdandı, nefesi kesilmişti. İtiraz etmedim, sadece kendimi

Beni istediği gibi. Bedenim onun için ağlıyordu. Canım da yanıyordu ama acıya alışmıştım. Üzerimde süründü, dizlerimin arasından geçerken dizimi yukarı kaldırdı.

Bacaklarımı. Bir saniye sonra içimdeydi, sert siki hiç direnç göstermeden ıslaklığıma doğru kayıyordu. Vücudum onunkinin etrafında birleşirken derin bir iç çektim, çünkü çok mükemmel hissettiriyordu. Kalçalarını salladı, sonra bir nefes verdi ve bu hareketin ona acı verdiğini anladım.

Güzel.

Her hamlesi bana zevk, ona acı veriyordu ama o durmadı. Kalçaları kıcıma doğru pompalanırken elini saçlarımda dolaştırdı, kalın boyunun tamamı içime gömülmüştü. Birlikte hareket ettik, yavaş ama çaresizce, tıpkı çok uzun zaman önceki o Cumartesi sabahı gibi.

"Vücudun benim için yaratılmış," diye fısıldadı. "O benim." Derine doğru itti, acı dolu, düzensiz bir çığlık attı. "Hepsi benim," diye homurdandı. Sesindeki gerginliği duyabiliyordum. Ne kadar acıdığını merak ettim. Umarım çok acıyordur. Umarım her hamlede onu yeniden bıçaklıyormuşum gibi hissediyordur. Ona ne kadar zarar verdiğimi düşünmek içimde bir heyecan uyandırdı.

"Onu becerdim," dedim, sonra bana doğru hamle yaptığında sertçe homurdandım.

Tekrar haykırdı ve içimden bir heyecan daha geçti.

"Nasıl?" diye tısladı. "Sana dokunmasına nasıl izin verirsin?" Dişlerini omzumda gezdirmek için başını eğdi ve ben de sırtımı eğerek bedenimi göğsüne yasladım. Teninin benimkine değdiğini hissetmek elektrik çarpması gibiydi. Vücudumdaki tüm sinir uçları tepki verdi, zevk içimde cızırdadı. "Ben sana dokunabilecekken onun sana dokunmasına nasıl izin verirsin?

her şey?" Keskin bir nefes alışla kalçalarını geriye doğru kaldırdı ve içimden çıktı. Nefesim kesildi, bunu beklemiyordum. Bedenim sıkıştı, onu geri istiyordum. Sonra kendini kıcıma doğru yeniden konumlandırı. Gözlerim büyüdü ve ona karşı kıpırdandım. "Benimle mücadele etme," diye fısıldadı.

"Canım yanacak," diye inledim. "İkimizin de."

"Karşı koyarsan daha çok acır," diye mırıldandı, dudakları omzumu sıyırırken. "Sana dokunmasına izin mi verdin?" diye mırıldandı, sikinin kalın başını yanaklarımdan arasından kaydırarak.

"Evet," diye itiraf ettim, çünkü onu incitmek istiyordum.

"Bunu yaptığında hoşuna gitti mi?" Sesi alçak ve tehlikeliydi ve ne kadar acımasız olabileceğini hatırlayarak dudağımı ısırdım.

"Hayır," diye fısıldadım ve parmaklarının kıcıma kavradığını, başparmağının sıkılığıma daldırdığını hissettim.

"Yaptığımda hoşuna gidiyor," diye homurdandı ve itiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra tekrar kapattım. Belki de acıyı hak etmişim. Belki

de

Başıma gelen her şeyi hak etmiştim. Benim yüzümden bir adam öldü. Benim yüzümden başka kızlar incinmiş olabilir.

Elliot da acıyı hak ediyordu.

Biz bir çift değil miyiz? Sözleri kulaklarımda yankılandı.

"Yavaş ol," diye nefes aldım, yanağım pürüzlü çizgili çarşafa değecek şekilde yatağa uzandım. Elini benimkinin üzerine koydu, kelepçeler kulağıma yakın metalik şingirtılar çıkarıyordu. Bana doğru iterken tükürdüğünü ve beni kayganlaştırdığını duydum. Trace'in benimle bir kez anal seks yapmasına izin vermiştim, inadına. Orama dokunan tek kişinin Elliot olmasını istememişim. Trace nazik davransa da ben acı çekmişim. Fazla nazikti. Elliot beni zorladı ve yavaş davrandı ama nazik değildi. Vücudunda nazik bir kemik bile yoktu.

Başı gittikçe daha derine itildi ve parmaklarım çarşafı sıkarak orada yattım ve onu aldım. Yavaşça yuvarlanırken elimi kavradı ve kalçalarını kıcıma doğru çevirerek kendini içime gömdü. Şehveti onu ele geçirdikçe nefes alış verişinin hızlandığını duyabiliyordum. Gözlerimi kapadım, ona odaklandım.

Aramızdaki sürtünme. Ağzıma kadar dolu hissediyordum ama kendimi nefes almaya ve ona doğru gevşemeye zorladım. Kaslarımın gevşemesine izin verdiğimde dudakları kulağıma yaklaşarak inledi ve içimde daha derine kaydı. Boştaki elini boğazıma dolayarak beni kendisine doğru eğdi.

Derimin karnımın üzerinde gerildiğini ve omurgam eğilirken göğüslerimin dışarı çıktığını hissettim. Sinirlerim karıncalandı ve içimden bir ürperti geçti. Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, boğazının etrafındaki büyük elinin verdiği his hoşuma gitmişti. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Benimle ve onunla ilgili her şey yanlıştı ama bana hissettirdiklerini inkâr edemezdim. Acım azalmıştı ve tüm odağım onun büyük aletinin içime girip çıkmasına, beni doldurmasına ve germesine odaklanmıştı. Tamamen onun kontrolü altındaydım.

Diğer elini göğsümü avuçlamak için yukarı çekti ve inleyerek parmaklarımı bileğinin etrafında kıvırdım, sert metal hala bizi birbirimize bağlıyordu. Beni yoğurdu ve itişleri daha ısrarlı hale gelirken meme ucumu sıkıştırdı. Benimle nasıl oynadığına odaklandım, parmakları meme ucuma büyümlü şeyler yapıyordu. Başımı omzuna yasladım, aldığım zevkten ağzım açık kalmıştı.

O bir katil ve tecavüzcüydü. Deli ve dengesizdi ve beni beden ve ruhen ele geçirmek istiyordu, ama benimle seviştiğinde, bunu istemekten kendimi alıkoyamıyordum. Benden her şeyimi almıştı ve ben ona daha

fazlasını verecek kadar berbat durumdaydım.

Onun içinde boğuluyordum.

Ellerimizi klitorisime indirdiğinde, kendimi şehvetle kör bir çılgınlığa sürükleyerek ona karşı koydum. Becerikli parmakları bana nasıl dokunacağını biliyordu. Beni nasıl boşaltacağını hatırlıyordu ve ben buna karşı koymadım. Karanlık motel odasında, evden çok uzakta, onunla birlikte hareket ettim, beni becerirken kalçalarımı onunkilere doğru pompaladım.

"Benimle kavga etme Joan," diye hırıldadı, parmakları boğazımı sıkıyordu. "Sen *benimsin*." Sertçe yutkundum, kelimeler sonunda içime işlemişti. Dizlerini şilteye gömüp içime daha da sert bir şekilde dalarken zihnimde tekrarlandılar. Karnımın derinliklerinde acı ve zevk birbirine karışırken boğazımdan zorla bir çığlık yükseldi. Başparmağı klitorisimi tıngırdatırken

Orta parmak kıvrımlarımın arasından kaydı ve ben bir doruk uçurumuna düştüm. Boşalırken gözlerim karardı. Yoğunluk kaslarımı sıkılaştırdı ve çenemi kilitledi ve iç kaslarım spazm geçirirken ve onun çevresi etrafında dalgalanırken çığlık attım. İçimde ne kadar büyük olduğunu hissetmek başka bir işkence zevk dalgası getirdi. Birdenbire bana çarptı ve görüşüm bulanık olmasına rağmen gözlerim sarsılarak açıldı. Beni çok iyi sikmişti. Resmen tüm kontrolümü kaybetmişim.

"Elliot!" İnlediğimi duydum ve o da kendi doruk noktasına ulaşmak için eğilip büküldü. Çifte orgazmımın gücüyle içim uğuladı ve sonunda acı dolu bir iniltiyle boşaldı. Vücudum o kadar hassastı ki, içime döküldüğünü ve fişkırdığını hissedebiliyordum ve hepsini isteyerek ona doğru eğildim. Parmakları içimde sarsılırken bana karşı çalışmaya devam etti, biz birlikte yığılana kadar, aramızdaki sıcaklık

Derimin altına, kemiklerime sızan bedenler.

Aramızda bir şey parıldıyordu, inkâr edilmesi imkânsız bir elektrik. Sıcaklığına rağmen onun altında titredim. Yüzünü sırtıma bastırdı, nefesi keskin ve ağırdı. İçimden çekildi ve ben inledim.

serbest bırakıldım. Kıçım zonkluyordu, amım zonkluyordu, tüm vücudum zonkluyordu ama tüm öfkem, utancım ve korkum içimden sökölüp atılmıştı. Geriye kalan tek şey Elliot'tı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Sen benimsin," diye tekrarladı, bana karşı ürperirken. "Söyle."

"Seninim," diye nefes aldım, kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bunun doğru olduğunu biliyordum.

Ağzımı. İstesem de istemesem de Elliot'ındım. O zorlamıştı

beynime, *moleküllerime* girmiş ve beni geri dönölmez bir şekilde değiştirmişti. O hayatıma girmeden önce olduğum kız resmen ölmüşü.

"Sonsuza dek," diye fısıldadı.

"Sonsuza dek," diye tekrarladım, elini altımızdan çekerek. Parmaklarımı nasırlı parmaklarının arasından geçirdim, kelepçeler bana onun benim olduğu kadar benim de onun tutsağı olduğumu hatırlatıyordu.

Ondan nefret ediyordum ama onu arzuluyordum. Ölmesini istiyordum ama aynı zamanda içimi doldurmasını, beni becermesini ve boyun eğmeyen bedenine sımsıkı sarılmasını da istiyordum.

Şimdi bile, yıllar sonra, onu istemekten kendimi alamıyorum. Kendi yarattığımız boktan bir ağın içinde sıkışıp kaldık ve çıkış yolu yok.

İkimiz için de.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Altına uzandım, göğüslerim yatağa, göğsü sırtıma çarpıyordu. Nefesi sırtımın hassas derisinde geziniyordu ve kalp atışlarını tenimde hissedebiliyordum. Kıçımın kıvrımı onun leğen kemiğinin kıvrımına oturdu ve hareket etme zahmetine girmedik. Bu tam olarak rahattık ama yine de hareket etmedik. Bedenlerimiz çok yorgundu. Zaman geçti ve odanın sıcaklığı bizi derin bir bilinçsizliğe sürükleyerek uyuduk ve uyuduk.

Patlayıcı bir gürültü beni uyumdan uyandırdı ve gözlerimi karanlık odada neredeyse uhrevi olan kör edici derecede parlak bir ışıkla açtım. Bir sürü çılgılık duyabiliyordum ve kelimeleri çıkaramadığım için kaşlarımı çatmıştım. Her şey boğuk geliyordu. Elliot üstümde kıpırdandı ve sonra ağırlığı kabaca üzerimden çekildi. Bizi bağlayan kelepçeler kolumu yukarı doğru çekti.

"Bekle! Bekle!" Ne olduğunu bile bilmeden çılgılık attım. Gerçeklik hiperaktif görünüyordu, kavranamayacak kadar hızlı hareket ediyordu. Görüş alanıma bir yüz girdi, koyu tenli ve şefkatli gözleri olan bir kadın.

"Joan Vasquez? Adın bu mu?" diye sordu, sesi otoriter ama nazikti. Başımı salladım, eğildi ve serin çarşafı üzerime örttüğünü hissettim. Kolumda kan gördüm ve daha iyi görebilmek için kaldırdım. Altımda hâlâ nemli olan bir kan gölünün içinde yattığımı fark ettim.

Yüksek bir 'tık' sesi duydum ve elim düştü, metal kelepçe hâlâ bileğimdeydi. Beni ve Elliot'ı bağlayan zinciri kesmişlerdi. Gördüklerime inanamayarak elime baktım, kan lekeli parmaklarım kirli kahverengi halıya sürtünüyordu.

"Joan, seni hastaneye götüreceğiz, tamam mı? Ailen orada olacak. Seni gördükleri için çok mutlu olacaklar," dedi kadın sakın ses tonuyla. Sersemlemiş zihnim yavaş yavaş odaklanmaya başladığında onun bir polis memuru olduğunu fark ettim. "İyi olacaksın."

"Nerede o?" Etrafıma bakarak mırıldandım. Kapıda daha fazla polis memuru siluet halinde duruyordu ama kadın ve ben odada yalnızdık. O gitmişti.

Yerde kaygan ıslak kan ve uzun saplı bir cıvata kesici seti vardı.

Elimde değildi. Gözyaşlarına boğuldum, keder durdurulamaz bir
dalga gibiydi. Elliot'ı kaybetmiştim.
Kendimi kaybetmiştim.
Her şeyimi kaybetmiştim.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Daha sonra polis raporunu okuduğumda, memurların bir buçuk gündür peşimizde olduğunu öğrendim. Komşum Bay Evans onlara plaka numarasını vermiş, arabayı gördüğünde yazmış.

O uğursuz gecede çıkmaz sokaktaki şüpheli araba. Sonunda öğlen vakti izimizi bulup hiçliğin ortasındaki motele, yani Hudson, Teksas'a getirdiler. Elliot ve ben acilen yakındaki bir hastaneye götürüldük, orada bana tecavüz kiti uyguladılar ve bileğimi alçıya aldılar.

Elliot yoğun bakıma kaldırıldı.

İşin ironik yanı, eğer polis bizi basmasaydı, kan kaybından ölecekti. Çılgınca sevişmemizin ortasında dikişlerini sökmüştü. Tıbbi müdahale olmasaydı, gün bitmeden ölmüş olacaktı ve ben de ondan sonsuza kadar kurtulmuş olacaktım.

Öyle de oldu, sonunda iyi ya da kötü yaşadı.

Bunların hiçbirisi hakkında ne hissettiğimi gerçekten bilmiyordum. Çoğunlukla hissizdim. Hastanede tam bir gün boyunca bilincim gidip geldi ve uyumadığım zamanlarda uyuyormuş gibi yaptım. Annem, babam ve kardeşlerimden oluşan bir döner kapı başucumda duruyor, bazen kanlı ellerimi tutuyorlardı. Yanımda olsun ya da olmasın, annemin burnunu çekişini ve hafif hıçkırıklarını her zaman duyabiliyordum. Mükemmel oğlunun yasını tutuyordu.

kızının geleceğini ve asla doğmayacak olan mükemmel torunlarını düşünüyordu. Yaşadığım halde benim için yas tutuyordu. En kötü kabusum gerçek olmuştu. Tüm ailem bana ne olduğunu biliyordu.

Elliot'ı ve yaptığı her şeyi biliyorlardı. Tüm fiziksel Hasar polis raporunda herkesin okuyabileceği şekildeydi. Gözyaşları, kesikler, çürükler, kırık kemikler. Artık sadece başka bir tecavüz kurbanıydım, acınmayı ve ilgiyi hak eden kırık dökük, istismara uğramış bir kadın. Elliot mahkemeye çıkarılacak ve ben de baş tanık olacaktım. Hikayemiz bana ne kadar acı verse de herkes tarafından bilinecekti.

Kelepçe hâlâ sonradan takılmış gibi bileğimi sarıyordu. Kimse onu fark etmemiş ya da kanıt olarak toplamamıştı. Vücudum DNA örnekleri için kazınmıştı ama kelepçe hâlâ duruyordu. Çektiğim çilenin somut bir kanıtıydı. Artık inkar etmek ya da rol yapmak yoktu. Çırılçıplak soyulmuştum.

Hiçbir şeyim kalmamıştı.

Elliot hayatımı mahvetmişti ama yine de... onun gittiğini bilmek sanki bir parçamın eksik olduğunu hissettiriyordu. Yıllardır korktuğum an gerçekleşmişti. Beni avlamış ve bulmuştu. Garip bir şekilde Yeterince, artık ondan korkmuyordum. Artık bana ne yapacağından korkmuyordum çünkü biliyordum. Beni sevdiğini, beni istediğini ve bana sahip olmak için her şeyi yapacağını biliyordum. Ayrıca neler yapabileceğimi ve sahip olduğum gücü de biliyordum. Ben onun kör noktasıydım. Benim için geldiğinde hata üstüne hata yapmıştı. Kelimenin tam anlamıyla benim için çıldırıyordu ve ben bunu kendi avantajıma kullanabilirdim.

Benimle işi bitmemişti ama benim de onunla işim bitmemişti. Uzun bir atışla değil.

Babamın kardeşim Robert ile nerede olduğu konusunda tartıştığını duyduktan sonra aynı hastanede olduğunu biliyordum. Robert üst kattaki yoğun bakıma çıkmak istedi ve babam ona çıkmamasını söyledi. Sonra aralarında birkaç hararetli fısıltı daha geçti ama ben sadece bu kadarını anlayabildim. Onu görme ihtiyacı içime işledi ve beynimde kök saldı. Beni huzursuz ediyordu ve hareketsiz kalmak zordu. Sonunda, daha fazla rol yapamayacağımı anladığımda gözlerimi açtım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı annem, babamın kolunu tutarak. "Joan?" Ayağa kalktı, üzerime eğildi, serin eliyle alnımı okşadı. "Jo-baby, annen ve baban burada."

"Merhaba," diye mırıldandım, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Ailemi ağlarken görmekten nefret ederdim, özellikle de benim için. Özellikle de bunu hak etmediğim için.

"Nasıl hissediyorsun bebeğim?" diye sordu, parfümü bir pelerin gibi etrafımı sarıyordu. Gözlerimi kaçırdım, boğazım kapanmakla tehdit ediyordu.

"Bilmiyorum," diye zorladım gözlerini kaçırarak.

"Sen... ne olduğunu biliyor musun?" dedi annem, sesi tereddütlüydü.

"Evet anne," dedim, bir an önce bitirmek için. Rol yapma zamanı sona ermişti. "Hatırlıyorum." Nefesinin boğazında düğümlendiğini duydum ve iç çektim. "Ama ben iyiyim," diyorum robot gibi.

"Evet, iyi olacaksın kızım," diye söze girdi babam, derin sesi kulaklarımda çınlıyordu.

"Biliyorum baba," diye iç geçirdim, yerin yarılp beni yutmasını dileyerek. Sadık ve geleneksel babamın Elliot'ın beni pazar gününe kadar altı şekilde becerdiğini bilmek neredeyse

çok. Robert'a bu işi polislere bırakmasını söylemesine rağmen, muhtemelen aklında eski moda adalet vardı.

"Polis seninle konuşmak istiyor," dedi annem. "Müsait olduğunda."

"Trace nasıl?" Sonunda kendimi onun yüzüne bakmaya zorlayarak sordum.

Gözlerim aralarında gidip geliyor, acı gerçeği duymayı bekliyordum. Öldüğünü biliyordum ama sadece duymak istiyordum. Duymaya *ihtiyacım vardı*.

"O yaşıyor bebeğim," diye fısıldadı annem, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ameliyata girip çıktı ama yaşıyor." Gözlerimin kapandığını hissettim ve bir dakika boyunca kelimelerin içime işlemesine izin verdim. İyi, nazik, sevgi dolu Trace hayattaydı. Ne Elliot ne de ben bir katil değildik. Omuzlarımın rahatlayarak çöktüğünü ve ezici suçluluk duygumun bir kısmının azaldığını hissettim. "Sen orada mıydın? Ne zaman Bıçaklandı mı?" Annemin sesi alçak ve dehşet içindeydi. Başımı salladım ve elinin arkasından bir hıçkırık boğduğunu duydum.

"Özür dilerim anne," dedim gözlerimi açıp ellerime, bileğimdeki floresan ışığında parlayan kelepçeye bakarak.

"Üzülecek bir şey yok," diye mırıldandı babam.

"Siz ikiniz hayattasınız, önemli olan da bu," diye devam etti annem. "Martin, polis. Polisi çağır lütfen," dedi babama. Çarşafın üzerinden dizimi okşadı ve kapıyı arkasından kapatarak gitti. Annem eğildi ve ne olacağını biliyordum.

"Doktor diyor ki... o adam..."

"Bana tecavüz etti anne," dedim bakışlarımı tüm gücümle ona çevirerek. Herkes ne olduğunu zaten biliyorken lafı dolandırmak istemedim. Her şey ne kadar çabuk ortaya çıkarsa, annem de o kadar çabuk alışabilirdi. "Bana Trace'in önünde tecavüz etti, sonra da motel odasında tecavüz etti." Annemin gözleri büyüdü ve acı gerçeği söylediğim için kendimi neredeyse kötü hissettim. "Bana bir şeyler yaptırdı. Bununla gurur duymuyorum ama hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım."

"Hayır bebeğim, kimse düşünmüyor..." diye devam etti, sonra başını salladı, mükemmel sarı saçları da onunla birlikte hareket etti. "Sen çok güçlüsün, Joanie. Bu yüzden güçlü."

"Kendimi güçlü hissetmiyorum anne," diye itiraf ettim. "Kırılmış, yorgun ve tükenmiş hissediyorum. Ama iyi olacağım. İnan bana," diye dişlerimin arasından yalan söyledim, inandırıcı olduğumu umuyordum. O sırada moteldeki koyu tenli kadın polis kapıyı hafifçe tıklattı ve odaya girdi.

"Merhaba Joan. Nasıl hissediyorsun?" diye sordu başını eğerek. Bu soruya zaten sinirlenmeye başlamıştım, ama cevap olarak omuz silktim. Yatağın ucunda durdu, elinde bir defter ve kalem vardı. "Hazır mısın? konuşalım mı?"

Annem boğazının arkasından boğuk bir ses çıkardı ve hikâyeyi anlattığımı duymak istemediğini biliyordum. Elliot'ın beni çimlerin üzerinde etkisiz hale getirip baştan çıkardıktan sonra bıçağı Trace'e nasıl defalarca sapladığını duymak istemiyordu. Duymak istemiyordu. Bana olan aşkını ilan ederken beni nasıl götten siktiğini. Tüm ayrıntılara girecek değildim ama ağzımdan çıkacak her kelimeyi duymak istemeyecekti.

"Bize bir dakika izin verir misin?" diye sordum. Kalmak istediğini söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sonra ayağa kalktı ve kapıyı arkasından hafifçe kapatarak odadan çıktı. Dedektif bana baktı, gözleri aniden benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu
usulca. İçimi çektim ve başımı
salladım.
Şimdiki zaman gibisi yok.

Sonunda şansımı bulduğumda saat neredeyse gece 1'di. Ailemi kaldıkları otel odasına gitmeye ve o gece uyumaya ikna ettim. Sabah beni kontrol etmek için geri geleceklerdi. İki gündür ilk kez yalnızdım. Kendimi sabitlemek için sandalyeyi kullanarak yataktan kaydım. Sonra alçımı yerde sürükleyerek kendimi ayağa kaldırdım. Annem evden eski pembe havlu kumaş bornozumu getirmişti ve onu kapıdaki kancadan çekip üzerime geçirdim. Başımı odadan çıkarıp boş koridora baktım. Hemşire odası birkaç adım ötemdeydi.

Asansörlere ulaşmak için oradan geçmem gerektiğini biliyordum. Bildiğim tek şey Elliot'ın yoğun bakım ünitesinde olduğuydu. Hangi odada olduğunu ya da oraya nasıl gideceğimi bilmiyordum.

Acıklı hikâyemle şansımı denemeye karar verdim. Ne de olsa bir kurbandım ve bunu sonuna kadar kullanabilirdim. Alçılı ayağım yerde sürünerek hemşire odasına doğru yürüdüm. Pembe önlüklü, kısa boylu, tumbul bir hemşire

Gözüme takıldı ve ağzını açarak ayağa kalktı. Bana yatağa dönmemi söyleyemeden sözünü kestim.

"Ben Joan Vasquez-" diye başladım.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi ve isim etiketine baktım. Adı Cynthia'ydı. Ağartılmış sarı saçları, akrilik tırnakları ve yumuşak mavi gözleri vardı. Onunla iyi bir şansım olabileceğini düşündüm. Hiç de sert birine benzemiyordu.

"Onun bu hastanede olduğunu biliyorum," diye devam ettim. Cynthia'nın gözleri büyüdü. "Saldırganım."

Cynthia yumuşak bir sesle, "Bunu söylemeye yetkim yok," dedi.

"Öyle olduğunu biliyorum. Onu görmek istiyorum," dedim sesimi hafif ama güçlü tutarak. Gerekirse birkaç damla gözyaşı dökmeye hazırdım.

"Bayan Vasquez," diye söze başladı, kaşları çatılmıştı.

"Lütfen." Gözlerimi kırıştırdım, gözyaşlarıma izin verdim. Yüzündeki kararsızlığı gördüm. "Onu görmem gerek."

"Yoğun bakımda. Seninle konuşamayacak," diye fısıldadı.

"Konuşmak istemiyorum. Sadece ihtiyacım var. Sadece ihtiyacım var..." Sözlerimi yarıda bıraktım, ve derin bir nefes aldı.

"Kapanış mı?" Cynthia gözleri endişeli bir şekilde cevap verdi. Başımı salladım, yanağımdaki bir damla gözyaşını sildim. Cynthia bana doğru eğildi, gözleri aşağı bakıyordu iki yanımdaki koridorlarda. "Kapısında polis var. Sizi içeri almayacaklar."

"Sadece görmek istiyorum," diye fısıldadım. "Ona ne yaptığımı görmek istiyorum."

"Onu bıçakladın mı?" dedi, kaşları saç çizgisine kadar kalkmıştı. "Tanrı seni korusun."

"Yapmak zorundaydım," dedim.

"O piçi neredeyse öldürüyordun," dedi. "Aferin sana."

Burnumu çektim, sanki emin değilmişim ve savunmasızmışım gibi dudağımı ısırdım. Bana acıdı, ben de bunu bekliyordum. İçini çekti, tırnaklarını formika tezgah.

"Sadece onu görmek mi istiyorsun?"

"Bir kez daha," diye yalvardım usulca. "Yarın eve gidiyorum. Kapanışa ihtiyacım var."

"Biliyorum, hayatım." Bana yardım etmeye karar verdiğini belli edencesine başını salladı ve katlanmış bir tekerlekli sandalyeye doğru yürüdü. Onu çıkardı ve

tekerlekli sandalyeye bindirdi. "Oturun. Seni bırakayım." Hafifçe gülümsedim ve topallayarak yanına gidip oturdum. Beni asansöre kadar yuvarladı ve yedinci kata çıkardı.

"Bugün ameliyattaydı," diye sırrını bana açtı. "İki kez kan nakli yapılması gerekti. Her gün bu koridorlardan geçen ve her zaman kurtulamayan onca iyi, sıradan adamdan sonra, böyle bir şeytanın kurtulduğunu görmek neredeyse Tanrı'nın planını sorgulamama neden oluyor."

"Ben de," diye mırıldandım, Elliot'a yaklaştıkça kalbim göğsümde sıkışıyordu. Onu görmeye ihtiyacım vardı ama bir yandan da korkuyordum. Ona karşı hissettiklerim ürkütücü ve kafa karıştırıcıydı ama bir o kadar da güçlüydü. Gözlerimi kapattığımda vücudunun bedenime sarıldığını ve dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissedebiliyordum. Kulağıma beni sevdiğini ve ona ait olduğumu fısıldayan sesini duyabiliyordum.

Takıntım daha yeni başlıyordu.

Cynthia beni yoğun bakım ünitesinin karanlık koridorlarında yuvarladı ve kendisine sorgulayıcı bir bakış atan başka bir gece hemşiresine el salladı. Hemşire yine de bize sorun çıkarmadı ve bir köşeyi döndüğümüzde koridorun sonunda bir sandalyede oturan bir polis memuru ortaya çıktı.

Yaklaştığımızda Cynthia, "Sevimli biri," dedi ve memur ayağa kalkıp kollarını kavuşturdu. Orta yaşlı, tıraşlı ve kırmızı yüzlü sert biriydi. Pek benim tipim sayılmazdı ama ona daha çok güç veriyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesini alçak tutarak ama kızgınlığını gizlemeden.

Cynthia, "Faili görmek istiyor," dedi.

"Suçlu mu? Tanrım." Memur gözlerini devirdi. "Son zamanlarda *Law & Order* mı izliyorsun, hemşerim?"

"Ben Cynthia." Uzun tırnağıyla isim etiketine dokundu.

"Peki Cynthia, o tatlı kıcını çevirip onu aşağıya götürebilirsin." Gözlerini indirip bana baktı ve bakışlarının hafifçe yumuşadığını fark ettim. Sert bir polis bile bana acımıştı. Ne kadar acınası.

"Sadece bunu ona yapan piçi görmek istiyor," dedi Cynthia hafifçe ama biraz da sinirli bir sesle. "Kapanış için."

"Bu bana bağlı değil." Memur Pislik omuz silkti. "Yetkili personel dışında kimse geçemez."

"Ben bir hemşireyim."

"Sen değil. Ve kesinlikle o değil."

"Lütfen." Sonunda sesimi yükselttim, sesim acınası ve yalvarırcasına çıkıyordu. Gözlerimde tanıdık yaşların biriktiğini hissettim. "Sadece bir dakika."

"Bir dakika," diye tekrarladı Cynthia. Memur Pislik iç çekti ve birden çok yorgun göründü.

"Bak, siktir et bu adamı," dedi, gözleri benim üzerimdeydi. "Evine git ve bir terapist bul ve bunun hayatını yönetmesine izin verme. Hayatını yaşamak en iyi intikamdır. "

İyi bir yanıt bulmaya çalışarak çenemi zorladım. Kesik kesik bir nefes aldım, göğsüm sıkışmıştı. Elliot çok yakındaydı. Sandalyeden fırlayıp odaya dalmak istedim ama yapamadım. Bu sinir bozucuydu. Onu göremeyeceğim düşüncesi beni tedirgin ediyordu. Sanki yoksunluk çekiyordum, sanki ona bağımlıydım. Memurun silahına baktım, merak ediyordum. Tam olarak neyi merak ettiğimi bilmiyorum ama aklımdan kesinlikle şiddetli bir düşünce geçti. Ya Elliot o silahı ele geçirirse? Onunla ne yapardı? *Ben* onunla ne yapabilirdim?

"Adam tam orada, pencereden bakamaz mı?" Cynthia bastırdı. "Kapanış için."

"Lütfen," diye yalvardım, gözlerimi silahından yüzüne çevirerek.

"Siktir," diye iç geçirdi, başını salladı.

"*Lütfen*," diye tekrarladım ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüp kucak.

"Biliyor musun, senin yaşlarında bir kızım var. Yirmi üç lanet yaşındayım." Ellerini kalçalarına indirdi. "Pencereden bakabilirsin. İşte bu kadar. Bir dakikan var ve sonra yoluna devam edeceksin." "Anlaştık," dedi

Cynthia ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Bir dakika." Memur kenara çekildi ve Cynthia beni yuvarlayarak odasına yaklaştırdı. Kapı kapalıydı ama duvarda doğrudan içeriye bakan dikdörtgen bir pencere vardı. Ayağımı yere indirerek tekerlekli sandalyenin hareketini yavaşlattım.

"Ayağa kalkmam gerek," dedim ve Cynthia bana yardım etmek için koşuşturdu. "Anladın mı?" diye sordu, ayağa kalktığımda eli dirseğimdeydi. I

Başımı salladım ve kalbim boğazımda, ağır ağır pencereye doğru yürüdüm. Neyse ki Cynthia yalnız gitmeme izin verdi. O kadar iyi davrandıktan sonra ona çıkışmak zorunda kalmak istemedim. Onunla bir şekilde yalnız kalmak için umutsuz bir ihtiyaç duyuyordum.

İki kişi izlerken ne kadar yalnız olabilirsem o kadar.

Sonunda pencereye ulaştım ve onu görür görmez tekrar nefes alabileceğimi hissettim. Berbat görünüyordu. Burnunun altında bir oksijen tüpü vardı. Gözleri kapalı, dudakları düz bir çizgi halindeydi. Floresan ışığın altında solgundu ve elmacık kemikleri normalden daha keskin görünüyordu. Yatağa yeni bir çift kelepçeyle bağlanmıştı ama sol bileğinde hâlâ bizimkiyle aynı kelepçe vardı ve zinciri aşağı sarkıyordu. Elimi kaldırdım, onu uyandırmak için cama vurmak istedim ama yapmadım. Avucumu soğuk cama bastırdım, nefesim camı buğulandırdı. Gözyaşlarımın ciddi bir şekilde aktığını hissettim ve neden ağladığımı bilmiyordum.

Üzgün değildim. Tam olarak ne hissettiğimi bilmiyordum ama üzüntü değildi.

Bana bakmasını istedim. Aramızdaki mesafeyi görmesini istiyordum, sadece daha da açılacak olan mesafeyi. Kesinlikle hapse girecekti, uzun bir süre için. Beni sevmeyecekti, bana dokunamayacaktı ve beni beceremeyecekti. Üzerimdeki etkisi kırılmıştı. Bunu anladığında yüzünde beliren perili ifadeyi görmek istedim. Artık aramızda olanları kontrol edemediğini fark ettiğinde duyduğu öfkeyi görmek istiyordum.

Artık kontrol bendeydi.

Gözyaşlarım akmaya devam ederken bile dudaklarımda bir gülümsemenin kıvrıldığını hissettim.

Ona acı çektirecektim ve her dakikasını sevecektim.

O.

Sanki ayakta durduğumu hissetmiş gibi başını bana doğru çevirdi. Orada. Gözleri yarık yarık açıldı, sonra beni görünce genişledi. Kalp atışlarının göğsümde hızlandığını hissedebiliyordum. Ondan yayılan çaresizliği kendi bedenimde hissedebiliyordum. Bana dokunmak istiyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ben de ona dokunmak istiyordum ama ona dokunmamak çok daha iyiydi. Onun tüm özlemini içime çektim ve bu beni daha da güçlendirdi. O artık zayıf olan bendim ve ilk defa güçlü olan bendim.

Konuşmak ister gibi ağzını açtı ve ben başımı salladım. Çenesini sıkı, bağlarına karşı mücadele etmeye çalışırken acı içinde kıvrandı.

"Yapma," diyorum.

Dondu kaldı. Çaresizlik yüzünden okunuyordu. İçinde bulunduğu durumun farkına varışını izledim. Çok güzel bir manzaraydı.

Başını geriye attı ve uluyarak bileklerini kelepçelerden kurtarmaya çalıştı. Onun boşuna çırpınışını izledim, amım sıkıca

Cevap. Çaresiz ve pençeliyken çok seksiydi. Gözlerim ona kilitlenmişti, büyülenmiş gibiydim. Memur Pislik, Cynthia'yla konuşurken sarsıldı ve bana doğru koşmaya başladı.

"Kahretsın!" diye tısladı jambon gibi yumruğuyla cama vururken. Cynthia diğer gece hemşiresini çağırmak için aceleyle uzaklaştı. Elliot onu görmezden geldi ve kapana kısılmış bir hayvan gibi tutarsızca hırlamaya devam etti, damarları ve Kendini kurtarmaya çalışırken boynundaki kaslar gerilmişti. Hemşireler ve polis memuru içeri koşup onu sakinleştirici iğneyle uyuturken pencerenin güvenliğinden izledim.

"Siktir! Siktir!" diye homurdandı, parmakları bana doğru gerilmişti, gözleri benimkilerin üzerindeydi. Sonra bakışlarını kaçırdı, tavana doğru baktı. "*DAISY!*" Son bir acı çığlık attı, sesi kulaklarımda yankılandı.

Bana Daisy diye seslendiğinde yavaşça göz kırptım. Benimle konuştuğunu bilmelerini istemediğini fark ettim. Aramızda bir şey kalsın istiyordu.

Ona duyduğum sevgiye yakın bir şey içimde parladı. Hâlâ bir sırrımız, kimsenin bilmediği gizli bir hayatımız vardı. Kaçırılmamın ayrıntılarını herkes biliyordu ama asla her şeyi bilemeyeceklerdi.

Şimdi bile, yalnız olmadığımız sürece bana Daisy diyor. Hapisteyken ona gönderdiğim tüm mektupları Daisy olarak yazdım. Bu bizim bir çeşit kodumuz oldu. Kendi gizli, özel dilimiz.

Sadece bizim için.

"Daisy. Sen... biliyorsun," diye bir kez daha fısıldadı, sakinleştirici onu ele geçirirken gözleri parlıyordu. Başımı salladım, elimi cama bastırdım, tüm vücudum gergindi. Onun şiddetle ayağa kalkışını görmek bana bir şeyler yapmıştı. *Hoşuma* gitmişti.

"Siktiğimin kaçığı." Memur Pislik kemerini yukarı kaldırdı ve tiksintiyle başını salladı.

"Daisy kim?" Cynthia sordu.

"Siz ikiniz buradan defolup gidin. Sanırım bu gece için yeterince sorun yaşadık," dedi ve kapıyı işaret etti.

"Katılıyorum," diye mırıldandı Cynthia, önce ona sonra da Elliot'a bir bakış fırlattı. Kendimi durduramayarak kapıya doğru topallayarak yürüdüm. Elliot beni bir pervane gibi kendine çekmişti. Gözleri yine kapalıydı ve vücudu gevşekti, eli yere doğru sarkıyordu. Gözlerim onun eline odaklandı ve o elin vücudumdaki hissini hatırladım. Ona dokunma ihtiyacı

Her zamankinden daha güçlü yanıyordum ama ne olduğunu anlamadan Cynthia'nın eli dirseğimdeydi ve beni tekerlekli sandalyeye doğru yönlendiriyordu.

Memur Pislik, elleri kalçalarında, kapının girişinde duruyordu.

Cynthia beni götürürken ona "Teşekkür ederim," dedim,

gözyaşlarım

yanaklarımda kuruyor.

"Ne dediğimi unutma. Yaşamak en iyi intikamdır," dedi, yumuşak tonu sert duruşunun tam tersiydi. Başımı salladım, koridorda ilerlerken gözlerimi ondan ayırmamak için boynumu büktüm. Köşeyi dönene kadar gittikçe küçüldü ve artık onu göremiyordum.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Yeterince dikkatli bakarsam hâlâ kan lekelerini görebiliyordum.

Annem verandayı kumlatıp temizletmişti ama taşların arasındaki dikişlerde hâlâ Trace'in kanını görebiliyordum. Ben de kendi kanlı ayak izleri ve Elliot'ın kanının kurumuş kahverengi damlaları vardı. Yine de pek aldırmıyordum. Her sabah, babam işe gittikten ve annem şehir merkezindeki emlak ofisine gittikten sonra saat onda uyanıyordum. Tek parça mor takım elbisemi giydim ve ayak bileğim neredeyse tamamen iyileşmiş halde havuza doğru yürüdüm. Trace'in yere yığıldığı yerden uzun bir yol izledim, o kadar hareketsiz ve solgundu ki öldüğüne ikna olmuştum. Merdivenlerden inerek havuzun sabah güneşiyle ısınan mavi suyuna girdim ve turlarıma başladım.

Annem evi satmak istiyordu. Bana bu fikir hakkında ne düşündüğümü sorduklarında omuz silktim. Daha fazla kalmayı planlamıyordum. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama gideceğimi biliyordum. uzakta bir yerde. Bir nefes almak için başımı kaldırdım, sonra tekrar köpüren suyun altına daldım. Onları terk edeceğimi bilmiyorlardı. Duruşmadan sonra gitmiş sayılacağımı bilmiyorlardı.

Onu nereye göndereceklerini görmek için bekliyordum.

Yaklaşık bir saat uzaklıktaki bir hapishanede yargılanmayı bekliyordu. Hudson'daki hastaneden nakledilecek kadar iyileşmesi bir hafta sürdü. Biliyordum çünkü bir gece hemşire istasyonundan Cynthia'yı aradım. Sanki büyük bir günah işliyormuş gibi bana bu bilgiyi fısıldadı. I Ona teşekkür ettim ve bir terapistle gittiğimi söyledim. Vedalaştığımda rahat bir nefes aldı. Bir daha aramayacağıma söz verdim.

Hastaneden eve döndükten sonra normalmişim gibi davranmayı bırakabileceğimi düşünmüştüm. Ama iyi kız rolüne geri dönmek zorunda kalmıştım; aksi takdirde endişeleniyorlardı. Gözlerinin etrafındaki çizgileri gördüm. Ben olsam

Annemi bana bakarken yakalardım ama babam bana nadiren bakardı. Erkek kardeşlerim ve onların kız arkadaşları aşırı korumacıydı, tek başıma dışarı çıkmama izin vermiyorlardı. Sinemaya gitmek istediğimde benimle gelmek isterlerdi. Tampon almak için eczaneye gitmek istediğimde yanımda birileri olmak zorundaydı. Beni önemsemeleri çok hoştu ama ben her dakikasından nefret ediyordum.

Trace annesiyle birlikte eve dönmüştü ama konuşmadık. O beni aramadı, ben de onu aramadım. Dürüst olmak gerekirse, umursamadım. Bana kalırsa, Trace ve ben o gece Elliot kapıyı çaldığı anda bitmiştik. Artık rol yapamazdım, özellikle de benim için neredeyse ölecek olan bir adama. Suçlu hissediyordum ama onunla evlenecek kadar değil. Bu çok zalimce olurdu.

Ne de olsa ben başkasına aittim.

Havuzun duvarını ayaklarımın ucuyla ittim, vücudum suyun içinde hızla ilerliyordu. Duruşma tarihi belirlenmişti. Üç ay içinde, Elliot'ın bana yaptıkları hakkında jüri ve yargıç önünde ifade vermeye çağrılacaktım. En önemli şey Elliot'ı tekrar göreceğim olmamdı. Dört gözle beklediğim tek şey buydu. Hapishanede nasıl olduğunu merak ediyordum. Bahse girerim kafese kapatılmaktan nefret ediyordu. Eminim günlerini beni düşünerek, hâlâ bana sahip olmayı dileyerek geçiriyordu. Umarım gecelerini dönüp durarak ve vücutlarımızın nasıl birbirine karıştığını, tenimin nasıl koktuğunu ve iyi bir sevişmeden sonra birbirimizin kollarında uykuya dalmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak geçiriyordur.

Gecelerimi böyle geçiriyordum. Karanlıkta uyanık yatıyordum, aklım birlikte olduğumuz son geceye gidiyordu. Zamanımızın dolduğunu biliyormuş ve bunu değerlendirmek istiyormuş gibi beni becermişti. O kadar güzeldi ki unutmak imkânsızdı. İnan bana, onu *istemedim*. Ama zaman geçtikçe onu daha çok arzuladım. Daha da saplantılı oldum. Onun da benim kadar acı çekmesini istiyordum, hatta daha fazlasını.

Sonra, yeterince acı çektiğinde, belki ona acırdım. Belki bana sahip olmasına izin verirdim.

Biliyorum, biliyorum. Tam bir baş belası gibi konuşuyorum. Şu anda bile ona karşı duyduğum mutlak nefret ile mutlak, her şeyi tüketen arzu arasında gidip geliyorum. Onun söz konusu olduğu yerde bu ikisini birbirinden ayırmak gerçekten zor. 22 yaşımdan beri-yaşımdan beri evrenimdeki en nefret ettiğim kişi oldu ama aynı zamanda değişmeyen tek şey de oydu. Onun tehdidi ve vaadi aklımın bir köşesinde hep canlı. Beni koşulsuz seveceğine gerçekten güvenebileceğim tek kişi o. Annem, babam ve kardeşlerim beni asla onun tanıdığı gibi tanıyamazlar. Kirli yanlarımı, çirkin yanlarımı, çılgın yanlarımı biliyor, çünkü onları içimde yetiştirdi ve besledi. Ve beni yine de seviyor.

Tüm kötü yanlarını da biliyorum. Ne beklemem gerektiğini biliyorum. Artık ondan korkmuyorum.

Birçok açıdan ben onun aynasıyım, o da benim.

Haziran ayının o sıcak ve güneşli gününde havuzda tur atarken tüm zihnim ona odaklanmıştı. Sabah uyandığımda ilk düşüncem oydu. Bir gece önce yatağa girdiğimde son düşüncem de oydu. Doğrusunu söylemek gerekirse, onun yüzünden tamamen mahvolmuştum. Anneme bir terapiste gitmeye başlayacağımı söyledim ama randevuyu yaklaşık on beş kez iptal ettim. Onu unutmak istemiyordum. Gerçek bir kapanış istemiyordum.

Bu fikir bir anda aklıma geldi. Başım suyun yüzeyini kırdı ve nefes nefese kaldım, parmaklarım havuzun beton kenarını buldu. Austin'e gidecektim. Önümüzdeki bir saat içinde yola çıkarsam, annem işten çıkmadan önce dönebilirdim. Kendimi sudan çıkardım, eve doğru koşarken damlalar sağa sola uçuşuyordu, ayak bileğim protesto için ağlıyordu. Mutfakta yavaşladım, tezgahın üzerindeki kaseden bir muz almak için zaman ayırdım. Sonra üst kata çıktım, duşa o kadar hızlı girip çıktım ki neredeyse başım dönüyordu.

Kot pantolon ve siyah bir atlet giydim, ıslak saçlarımı dağınık bir şekilde topladım ve parmak arası terliklerimi giydim. Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde yola çıkmış, ona yakın olabileceğimi bildiğim son yere doğru hızla ilerliyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Tam adını ve adresini polis raporundan öğrenmiştim. Elliot John Pritchard, yirmi yedi yaşında, inşaat işçisi, 45 Cherry Hill Drive'da yaşıyordu. Ezberlemiştim. Oraya nasıl gideceğimi bildiğimden oldukça emindim ama 35. otoyoldan eski şehrim doğru ilerlerken iPhone'uma programladım.

Radyoyu açtım, camları indirirken saçlarımı serbest bıraktım. Klasik rock istasyonunu açtım, arabayı sürerken Nirvana, Metallica ve Led Zeppelin'e eşlik ettim. Aylardır ilk kez kendimi özgür hissediyordum. Kahretsin, yıllardır ilk kez. Açık yoldaydım, korkudan arınmışım, ailemden arınmışım, özlemin acısı dışında her şeyden arınmışım sahip olamayacağım biri. Ama ondan asla kurtulamayacaktım. Hatırası zihnimin bir köşesinde yaşıyor ve beni yavaş yavaş delirtiyordu.

Yine de Austin şehir sınırlarını aşır onun yaşadığı küçük alt bölgeyi nispeten hızlı bir şekilde bulduğumda keyfim yerindeydi. Ellili yıllarda, konut patlaması sırasında inşa edilen mahallelerden biriydi. Tüm evler çiftlik tarzı kutulardı, küçük arsalar üzerinde, yaşlı ağaçlar sokağı gölgeliyordu. Neredeyse pitoreskti, ama ilk elden biliyordum ki sevimli küçük

Elliot'inki gibi mahalleler pek çok karanlık sır barındırabilir. Evinin önünden bilerek hızlıca geçtim. Büyük siyah Ford kamyoneti garaj yolundaydı ve kimseyi tanımadığım halde kalbimin boğazımda düğümlendiğini hissettim. evdeydi. Kapıyı çaldığımı ve onun kapıyı açtığını hayal ettim, üstsüzdü, kot pantolonu kalçalarına kadar inmişti. Sanki beni bekliyormuş gibi. Beni tutup duvara fırlatacaktı, sanki bana dokunmak için can atıyordu. Ben uzaktayken. Kısa bir an için gözlerimi kapattım ve uyarılmanın fantezi kadar hızlı bir şekilde içimden geçmesine izin verdim.

Bir sonraki sokağa park ettim. Yürüyerek 45 numaraya geri döndüm ve kamyonetinin yanından geçtim. Camdan içeri baktım, neden bilmiyorum. Ön koltukta baretini gördüm ama kayda değer başka bir şey yoktu. Sanki bunu yapmaya hakkım varmış gibi arka bahçeye doğru devam ettim. Ön tarafa bakmaya zahmet etmedim. İstenmeyen bir dikkat çekmek istemedim. Komşu evlerde yaşayanların, komşularının Dallas'ta oldukça yakışsız suçlardan tutuklandığını bilip bilmediklerini bilmiyordum ama kimsenin bilmesini de istemiyordum.

Etrafta dolaşan garip bir kız fark edersen, her iki şekilde de.

Ayak bileğim hâlâ ağrıyor olsa da alçak zincir çitten nispeten kolaylıkla atladım. Arka bahçe haftalardır biçilmemişti ve ayrıca oldukça üzgün görünüyordu. Bahçenin arka köşesinde eski bir salıncak paslanmıştı ve evin arka tarafında aşırı büyümüş bir çiçeklik sıralanmıştı. Bazıları Yabani otların arasında hâlâ çançiçekleri açıyordu. Çimento kaplı arka avluya çıktım, ellerimi gözlerime siper ettim ve bahçedeki manzaraya doğru eğildim.

Pencere. Cam kirliydi ve perdeler kapalı olduğu için pek bir şey göremedim. Arka kapıyı denedim ama kilitliydi. Kapının dibindeki paspası tekmeleyerek bir anahtar aradım ama hiçbir şey bulamadım.

İçeri girmek zorunda kalacaktım.

Lavabonun üzerindeki pencere hafifçe çatlamıştı ve kırık camı çekip çıkardım ve ayaklarımın dibine koydum. Pencereyi açmak için kırık bir dal buldum ve parmaklarımı dikişin altına sokup geri kalan yolu yukarı itecek kadar açtığımda içimden bir zafer dalgası geçtiğini hissettim. Bir an duraksadım, beni izleyen biri var mı diye etrafa bakındım ve sonra kendimi evin içine attım.

Karnımın üzerinde kayarak içeri girdim, derim pencerenin alüminyum kenarına garip bir şekilde sürtündü. Kendimi tezgâhın kenarından yakaladım, yüzmekten kalan kas gücümle kendimi içeri çekebildiğim için mutluydum. Sonunda sararmış muşamba zemine düştüm ve acı içinde dizlerimin üzerine çöktüm. Oturdum

bir an için dört ayak üzerinde durdum, yönümü bulmaya çalışıyordum. Yerin ortasındaydım, Elliot'ın bana ilk gece tecavüz ettiği yerde.

İki yıl sonra eve geri dönmek garipti. Daha önce burası gerçekten onun eviymiş gibi hissetmemiştim; şimdi ise onu her yanımda hissediyordum. Bayat hava ve çürümüş yiyecek kokusunun altında kalan kokusunu alabiliyordum. O

Ev bir aydan uzun bir süredir boş duruyordu ve bu durum en hafif tabiriyle iç karartıcıydı. Sanki biri ölmüş gibiydi. Bir süre sonra ayağa kalktım ve havasız oturma odasına doğru yürüdüm. Hâlâ aynı görünüyordu. Her şey aynıydı. Bir çift çelik burunlu botu kapının yanındaydı ve siyah deri ceketini sanki onu almak için geri gelecekmiş gibi kanepenin üzerine atılmıştı. Yanına oturdum ve yüzüme doğru kaldırdım. Kokusu içimi doldurdu, beni motel odasında bedenini bedenime bastırarak uyuduğu günlere geri götürdü.

Sikeyim.

Berbat durumdaydım.

Havanın boğucu durgunluğuna rağmen büyük ceketimi atletimin üzerine geçirdim ve koridorda sıralanan eski fotoğraflara ilk kez bakarak yatak odasına girdim. Elliot'a benzeyen yaşlı bir adam da dahil olmak üzere, başka bir zamandan kalma insanların soluk resimleri vardı.

O olması gereken, yeşil gözleri parlak ve mutlu, gülümseyen, aralık dişli bir çocuk vardı. Onu hiç bu kadar mutlu görmemişim. Çerçeveyi çividen çıkardım ve yatak odasına doğru ilerlerken kolumun altına sıkıştırdım.

Kapı hafifçe açıldı, güneş ışığı aralıktan içeri süzülüyordu. Derin bir nefes aldım ve iterek açtım. Varlığı bana tokat gibi çarptı ve kapı aralığında donakaldım. Kıyafetleri etrafa savrulmuştu ve yatak toplanmamıştı, yastık hâlâ kafasının üzerindeydi. Ama asıl şok edici olan *benim* kıyafetlerimdi. Arkamda bıraktığım atlet, etek, külot ve sütyen yıkanmış ve katlanmıştı, sanki onları almak için geri gelmemi bekliyormuş gibi şifonyerin üstüne yerleştirilmişti. Elimi üzerlerinde gezdirdim, sonra da yanımda götürmek üzere paketledim. Evinde benden hiçbir iz kalmasını istemiyordum.

Kimsenin görebileceği bir iz yok.

Dayanamayıp yatağa oturdum ve gölgesine uzandım. Bahse girerim benim için gelmeden önceki gece yatakta uyanık yatmış, beni nasıl alacağını planlamış ve planlamıştır. Planı beni Austin'e, bu eve geri getirmektir, biliyordum. Yuvarlandım ve burnumu ve yaptığı karmaşadan nasıl kurtulmayı planladığını merak etti.

her şeyden. Sanırım arkama yaslanıp onun kıvranışını izlemenin keyfini çıkaracaktım. Başına gelecek her şeyi ve daha fazlasını hak ediyordu. Elimi serin çarşafın üzerinde gezdirdim ve beni Austin'e geri götürmeyi gerçekten başarsaydı ne olacağını merak ettim. Eğer daha akıllı ve benim için daha az deli olsaydı, bu olabilirdi.

Ortadan kaybolabilirdik ve kimse bizi bulamazdı. Nereye bakacaklarını bile bilemezlerdi. Onlarla dolu bir dünyada sadece başka bir kayıp kadın olurum. Onunla her adımda mücadele ederdim ama sonunda eskisi gibi bir rutinin içine girerdik. Her gün, bütün gün seks ve bütün gece birlikte uyumak. Belki hamile bile kalırdım ve onun hayal ettiği gibi yavaş yavaş ve inişli çıkışlı bir şekilde ona aşık olurum.

Kim bilir?

Büyük ihtimalle birbirimizi öldürürdük. Kahretsin, hala da olabilir.

Gelecek bir gizemdir.

Elimi yastığın altında gezdirdim ve altında bir şey hissettiğimde kaşlarımı çattım. Yastığı kaldırdığımda bir resim gördüm. Ters çevirdiğimde neredeyse inanamıyordum.

Mavi Denizkızı'ndaki Chelsea ile benim resmimizdi. Bir Cadılar Bayramı partisi, hatırladım. Daha genç, daha mutlu halime baktım, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi gülümsüyordum. Elimi resmin etrafına kapattım ve yumak haline getirdim. Yan tarafıma dönerek, resmi resmin kalıntılarını kot pantolonumun cebine koydum. Elliot'ın artık var olmayan bir kızın resmine ne kadar sık baktığını merak ederek yavaş bir nefes verdim.

Gözlerimi kapatıp uyuyakalmış olmalıyım, çünkü tekrar açtığımda dışarıdaki ışık puslu turuncuydu.

"*Kahretsin!*" Dik oturarak tısladım. Yatağın yanındaki dijital saat 18:10'u gösteriyordu. "*Kahretsin!*" Tekrar mırıldandım, evden almayı planladığım eşyaları toplayıp tekrar kolumun altına soktum. Ayağa kalktım ve koşarak mutfığa döndüm. Annem çıldıracaktı. Annem çıldıracaktı. Birazdan evde olacaktı ve ben yokken telefonumu patlatmaya başlayacaktı, hiç şüphesiz. Bir daha asla gözünün önünden ayrılmama izin vermezdi.

Yemek masasının üzerinde toplanmış plastik bir alışveriş çantası gördüm ve onu kapıp kıyafetlerimi ve resim çerçevesini içine koydum. Son bir kez

Evin etrafına bakındım, sonra kendimi tezgâhın üzerine çıkardım ve bacaklarımı açık pencereden dışarı salladım. Ayaklarımın üzerine sertçe indim ve bacağımdaki titreşimleri hissettim. Acıya karşı dişlerimi sıktım ve geçmesi için beton avluda kıpırdamadan durdum.

İşte o zaman kediye gördüm. Elliot'un patiska kedisi her zamanki gibi sinsi sinsi çimenlikte oturuyor, iri sarı gözlerini bana dikiyordu. Bir süredir tek başına olduğu düşünülürse, yıpranmış görünmüyordu ama sanki her an kavga edecek ya da kaçacakmış gibi biraz yabani bir görünümü vardı. Bir adım daha yaklaştım ve kedi uzaklaşmadı, ben de daha yakına eğildim, elimi uzattım ve yere indirdim.

Kedi zarif patileri üzerinde bana yaklaşırken "Gel pisi pisi," diye fısıldadım. Yumuşak tüylü yanaklarından birini parmaklarımın ucunda gezdirdi, sonra diğerini. "Senin adın ne?" Kedi tabii ki cevap vermedi ama onu sevmeme izin vermeye devam etti. Kulaklarının arkasını kaşıdım ve mırlarken tüm vücudunun titrediğini hissettim. "Elliot'ı özleyor musun? O da seni eskisi gibi sever miydi?

Bu mu?" Kediyle aptal gibi konuşmaya devam ettim ama bir türlü duramıyordum. "Benimle eve gelmek ister misin?"

Kedi cevap olarak mırıldandı ve ben de çömelip elimi onun engebeli omurgasında gezdirdim. Sıskaydı, muhtemelen yarı açlıktan ölmüştü. "Annem seni çok severdi," diye mırıldandım ve bir kahkaha attım. Annem onu severdi

pahalı halıları ve mobilyaları hayvanlardan daha çok severdi. "Ama sen güzel bir kediciksin." Bana baktı, küçük kedi yüzü o kadar masumdu ki dudağımı ısırdım ve eve dönüp baktım. Orada onun için hiçbir şey yoktu. Onu bırakırsam muhtemelen sokakta ölürdü, hızla gelen bir arabanın kurbanı olurdu ya da belki bir sokak köpeği. Acaba kendi başına nasıl hayatta kalacağını biliyor muydu?

Vahşi doğada. Sert görünüyordu ama o kadar da sert değildi.

Sokakta bir araba korna çaldı ve ikimiz de irkildik. Bir anda fırladı, çitlerden atladı ve komşunun bahçesine doğru koşmaya başladı. Ağzım bir karışık açık, arkasından seslenecekmişim gibi durdum ama kendimi tuttum. Onun adını bile bilmiyordum. Gözden kaybolduğunda garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradığımı hissettim. Kollarımı kendime doladım ve birden Elliot'ın ceketinin hâlâ üzerimde olduğunu fark ettim. Ve onun çocukluk fotoğrafı hâlâ bendeydi.

Elim boş gitmiyordum.

Mutfak penceresinin perdesini hızla yerine taktım, sonra omzumun üzerinden geriye baktım, gözlerim yine küçük siyah beyaz kediye arıyordu

ama o çoktan gitmişti.

Bileğim zonkladığı için bu sefer daha dikkatli bir şekilde çitten atladım ve araba yolundan kaldırıma doğru yürüdüm. Artık arkama bakmak yok, dedim kendime. Aceleyle arabama gittim ve gün batımı gökyüzünde parlarken içeri süzıldüm. Ön koltuğun altına yerleştirdiğim çantamdaki telefonum titriyordu. Daha arayanın kimliğine bakmadan kim olduğunu biliyordum.

"Anne, ben iyiyim," dedim telefonu açar açmaz, yola çıkarken telefonu omzumla yanağımın arasına sıkıştırdım.

"Neredesin? Eve geldim ve sen burada değildin..."

"Birazdan evde olurum. Arkadaşlarımla dışarıdayım," diye kestirip attım.

"Arkadaş mı?" diye sordu ve ben gözlerimi devirdim. Elbette aylardır hiçbir arkadaşım ile takılmamıştım ama yine de. Bu kadar şaşırması görünmesine gerek yoktu.

"Evet, eski iş arkadaşlarımdan bazıları. Austin'de." Bu son cümleyi söylediğimde onun mini bir kalp krizi geçirdiğini hayal ettim.

"Austin?!"

"Yakında evde olacağım," dedim.

"Gecenin bu saatinde otobanda araba kullanmandan hoşlanmıyorum," dedi, sanki yine ergenlik çağındaymışım gibi. "İçip içip araba kullanmayacaksın, değil mi?"

Sen?" Ailesinin çatısı altında yaşayan 24 yaşında bir kadın olmanın bazı dezavantajları vardı. Ne yazık ki henüz başka seçeneklerim yoktu. İki yılı aşkın süredir işsizdim ama bu durum değişecekti. Yakında.

"Hayır, anne," dedim iyi niyetle. "Araba kullanıyorum, o yüzden şimdi telefonu kapatmam gerekiyor."

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" dedi ve küçücük bir parçam içimde sıkıştı. Onun sevgisine layık değildim, artık değildim, ama yine de kabul ettim, çünkü iyi hissettiriyordu. Onlara kızsam da ailemi seviyordum. Belki de beni ne kadar çok sevdikleri için onlara kıızıyordum. Elliot'la tanıştığımdan beri içine kapanık, öfkeli, intikamcı bir insan olmuştum. Bundan nefret ediyordum ama yardım almaya da istekli değildim. Mahvolmuştum ve mahvolmaya devam edecektim.

Bunun içinde debelenecektim, çünkü aksi takdirde Elliot çok kolay kurtulacaktı ve bunun olmasına izin veremezdim.

"Ben de seni seviyorum," dedim ve telefonu kapattım.

Akıllı olsaydım eve giderdim. Onun yerine Mavi Denizkızı'na yöneldim.

"Aman Tanrım!" Kapıdan içeri girdiğimde Chelsea haykırdı. Çarşamba gecesi idi ve Mavi Denizkızı neredeyse ölü gibiydi. Birkaç müdavim etrafta, bilardo masalarında ve barda takılıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde birkaçını tanıdım. "Kızım, şu haline bak!" Kollarını açarak barın etrafından dolaştı. Kucağına atladım, omurgam kaskatı kesilmişti. "Çok uzun zaman oldu. uzun."

"İki yıl kadar oldu," diye mırıldandım, geri çekildim ve ona parlak bir gülümseme verdim. "Dallas'a geri taşındım. Gerçekten ani oldu."

"Seni son gördüğümde berbat görünüyordun!" dedi omuz hizamdaki buklelerimden birini çekiştirerek. "Bu saç kesimini beğendim. Sevimli çeneni vurguluyor."

"Şirin bir çenem mi var?" Parmaklarımı çeneme doğru kaldırarak gülerek sordum.

"Kesinlikle," dedi Chelsea, başını şiddetle sallayarak, dikenli sarı saçları da onunla birlikte hareket ediyordu. "Ee, ne var ne yok? Hayat nasıl gidiyor?" Omuz silktim, onu bara kadar takip ettim ve bir tabureye oturdum. "IPA, değil mi?" diye sordu, tercih ettiğim birayı hatırlayarak.

Elliot'ın her an içeri girmesini bekliyormuş gibi gözlerimi kapıya çevirerek, "Ne varsa," diye cevap verdim. "Dallas'tayım. Söyleyecek başka bir şey yok."

"Çılgınca, değil mi?" diye sordu soğuk birayı önüme koyarken. "Arkadaşın Janie hâlâ bazen geliyor."

"Onunla uzun zamandır konuşmadım," diye mırıldandım ve hayatımın eskiden ne kadar eğlenceli ve kolay olduğunu düşündüm. Janie ve ben hukuk bürosunda birlikte çalışıyorduk, hayatlarının nereye gittiği hakkında hiçbir fikri olmayan iki sekreter. O zamanlar ben de bu konuda endişelenmiyordum. Bir işim, banka hesabımda param, düzgün bir seks hayatım vardı ve havalı bir şehirde yaşıyordum. Hayat muhteşemdi.

"Evlendi," diye omuz silkti Chelsea. "Ama bugünlerde herkes evleniyor gibi görünüyor."

"Evet," dedim ve Trace'in yüzüğünün parmağımı çevrelediği sol elime baktım. Elim çıplaktı ve ağırlığı çok daha azdı.

"İyi görünüyorsun kızım. Gerçekten iyi." Bara yaslandı ve gözlerinin önümde gezinmesine izin verdi. "Hâlâ heteroseksüel misin?"

"Evet, son kontrol ettiğimde," dedim içten bir kahkaha atarak.

"Hay aksi. Denediği için bir kızı suçlayamazsın," dedi gülümseyerek ve barda başka bir müşteriye doğru ilerledi. Bardağımdan büyük bir yudum aldım ve gözlerimin odada gezinmesine izin verdim. Tekrar dışarıda olmak, sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi bir şeyler içmek garip hissettiriyordu. Gözlerim Elliot ve benim ilk tanıştığımız yer olan banyolara giden karanlık koridorda durdu. Torunlara anlatmak için ne romantik bir hikâye, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Ancak, koyu saçlı bir kız kot eteğini aşağı çekerek kadınlar tuvaletinden çıkana kadar kendimi uçuruma bakmaktan alıkoymadım. Sonra arkamı döndüm ve biramın kalanını yudumladım.

Pek bir planım yoktu. Sadece uzak duramadım.

Onu incitmek istiyordum ve bunu düşündükçe nasıl yapacağımı bildiğim tek bir yol olduğunu fark ettim.

Gözlerimi bu kez bir amaçla barda gezdirdim. Aradığım kişiyi bilardo masasında buldum, eğilmiş, elinde ıstaka vardı. Kolları kıvrılmış ekose bir düğme-up ve üzerine eldiven gibi oturan yırtık mavi bir kot pantolon giymişti. Elliot'a hiç benzemiyordu. Zayıftı, oysa Elliot kalın ve kaslıydı. Kirli sarı saçları atışını yaparken gözlerinin içine doğru sarkıyor, topu köşedeki cebe indiriyordu. Muhtemelen müzisyen ya da ressam, barista ya da barmendi. Annemin dediği gibi, *onlardan* biriydi. Hiç bir şey yapamayacak birine benziyordu.

hızlı bir bağlantı ile ilgili sorunlar, bu kesindi.

Açık ve net, o benim tipimdi. Yani,
eskiden benim tipimdi.

Gözlerimi üzerinde hissetti ve yüzünü bana doğru çevirdi. Ben gülümsedim, o da bana gülümsedi. Bu kadar kolaydı. Bir saatten kısa bir süre içinde beni kadınlar tuvaletine kadar takip etti ve ben de kapıyı arkamızdan kilitledim. Güzel çocuk beni lavabonun üzerine yatırıp sert, hızlı ve nispeten tatmin edici bir şekilde sikerken Elliot'ın deri ceketini giydim. Bir kaşıntım vardı ve onu kaşıdım. Hiç pişman değilim.

Belki bir tane.

Elliot'ın adı dudaklarımda ve yüzü aklımdayken geldim.

Kapanış için çok fazla.

On Beşinci Bölüm

Duruşma *Law & Order* dizisindeki gibi şatafatlı ve gösterişli değildi. Mahkeme salonu pırıl pırıl maun ağacından, yüksek tavanlı ve avizeli değildi.

Beyaz duvarlı, gri halı kaplı, pis bir odaydı.

Dallas şehir merkezindeki adliyede. Son dakika itirazları ya da

Elliot'ın savunma avukatının çabalarının eksikliğinden değil, jüriyi bir tarafa çeviren ifşaatlar. Elliot savunmasını değiştirdiğinde biraz heyecan yaşandı ama sonuçta bir haftayı geçirmek için oldukça iç karartıcı bir yoldu.

Trace'i ilk gün adliyenin koridorunda gördüm. Muhtemelen annesinin onun için seçtiğini bildiğim bir takım elbise giymişti ve bir bastonla yavaş ve düzenli bir şekilde yürüyordu. Ona bakmak zordu ama kendimi zorladım. Annesi Janet onun yanında yürüyordu ve ona yardım etmek istediği belliydi ama etmedi. İkisi de beni aynı anda gördü ve ben onların boyun eğişlerini ve şaşkınlıklarını hissettim.

İşler böyle olmamalıydı. Trace ve benim o zamana kadar evlenmiş olmamız gerekiyordu. Bir aile kuruyor olmamız gerekiyordu. Ama hal böyleyken, onu beş aydır ne görmüş ne de konuşmuştum.

"Seni görmek çok güzel," diye fısıldadı annem, Janet'ı kucaklamak için kollarını uzatırken. Trace başlarının üzerinden bana baktı, gözleri karanlık ve kasvetliydi. Ben de yüzümü ne yapacağımı bilemeden ona baktım. Ne bir gülümseme, ne de

Ne kaş çatma, ne gözyaşı, ne de başka bir şey. Kendimi suçlu ve boktan hissediyordum ama evlenmeye de hiç niyetim yoktu. Bizim için umut yoktu. O da bunu biliyordu. Ona yüzüğü çoktan geri postalamıştım. Not yoktu, sadece yüzük vardı.

"Nasılsın?" Trace sordu, gözleri hâlâ benimkilerdeydi. Sonra ben cevap veremedim gözlerini indirip anneme baktı. "Bayan Vasquez? Nasılsınız?"

"Oh Trace, tatlım. Her şey yolunda." Annem onun elini sıktı. "Her zamanki gibi yakışıklı görünüyorsun, Tanrı seni korusun."

"Yara izleri ve çökmüş bir akciğerin yakışıklı bir tarafı yok, hanımefendi," dedi ve neredeyse nanemde boğuluyordum. Annemin rengi soldu ve beyni bir dakikalığına durmuş gibi hızla gözlerini kırptırdı. Merak ettim acaba

O da benim gibi Trace'in kanının taş avludaki büyük mürekkep lekesini

hatırlıyordu. Bahse girerim Trace, Elliot'ın beni parçaladığını hatırlıyordu.
ve bacaklarımın arasına girmeye zorluyor.

Ne güzel anılar.

"Anne," diye konuştum sonunda. "Hadi gidip oturalım." Çirkin mahkeme salonuna girdik ve savcının masasının arkasındaki yerlerimize oturduk. Savcı, ipeksi sarı saçları ve şımarık burnuna tünemiş koyu renk gözlükleriyle sağlam bir kadındı ve yeterince iyiydi. Davayı kazanabileceğine inancım tamdı. Ne de olsa Elliot onun işini çok kolaylaştırmıştı. Dağ gibi kanıtları inkâr etmek oldukça zordu.

Avukatı deniyordu elbette. Elliot'ın resmi savunması, zihinsel kusur nedeniyle suçlu değil. Haksız sayılmazdı, ama kesin bir sonuç da değildi. Mahkemenin atadığı savunma avukatı, üzerine tam oturmayan bir takım elbise giymiş, gri saçlı, hantal bir adamdı. Darmadağınık görünüyordu ama kara gözleri kurnazdı. Dikkate alınması gereken bir güç gibi görünüyordu.

Elliot'ın hala bir şansı yoktu.

Kürsüye çıkıp onu mahvedecektim. Ağlamaya ve her kirli detayı anlatmaya niyetliydim. Onlara Trace'i nasıl bıçakladığını, bana nasıl tecavüz ettiğini, beni omzuna nasıl attığını ve kaçırdığını anlatacaktım. Onlara ucuz moteli, bana nasıl dikiş attırdığını ve sonrasında neler yaptığını anlatacaktım.

Onlara o geceyle ilgili her şeyi anlatacaktım.

Ama Elliot'la bir geçmişimiz olduğunu kimseye söylemeye niyetim yoktu.

Bana kalırsa, bu hiç önemli değildi. Elliot iki kez hüküm giyecek kadar yasayı çiğnemişti. Austin'deki evinde geçirdiğim hafta sonu hâlâ bizim küçük kirli sırrımızdı.

Annem ellerimi sıkıca kavradı ve kucağına çekti. Şimdiden ağlamaya başlamıştı. Derin bir nefes aldım, içimde kızgınlık kabarıyordu. Sadece her şeyin bitmesini istiyordum. Elliot ne kadar çabuk hapse girerse, hayatımın geri kalanına o kadar çabuk devam edebilirdim. Onun bir kafeste olmasını istiyordum. Her gün acı çekmesini istiyordum. Her gün biraz daha öldüğünü bilerek yüzümde bir gülümsemeyle uyanmak istiyordum. O vücudumdaki bir kanserdi ve ben onu kesip atmak istiyordum.

Annemin ellerini sıktım ve gözlerimi Elliot'ın her an içeri gireceğini bildiğim kapıya çevirdim. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bir yabancı gibi olup olmayacağını merak ediyordum. Onu tanıyabilecek miydim? Öne doğru eğildim, sabırsızlık ve beklenti nabzımı hızlandırıyordu. Bir polis kapıdan içeri girdiğinde sıçradım, ama kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

"Sakin ol," diye fısıldadı annem bana, ama bunun benim için mi yoksa onun için mi olduğunu bilmiyordum. Hastaneden çıktığından beri sinirleri çok gergindi ve beni biraz rahatlatmak umuduyla acımı içine atmaya çalıştığını biliyordum. Ne yazık ki, acı bu şekilde işlemiyor. Herkese yetecek kadar var.

Sonunda elleri arkadan kelepçeli olarak mahkeme salonuna girdiğinde hazırlıklı değildim. Çok belirsizdi. Kimse girmek üzere olduğunu anons etmedi. Öylece içeri girdi ve birdenbire aylardır ilk kez aynı odadaydık. Onu görünce keskin bir nefesle tısladım. Özel dikim siyah bir takım elbise giymiş, altında beyaz bir gömlek ve boynunda gri bir kravat vardı. Onu hiç bu kadar saygın görmemiştim. Bu takım elbiseyle kilisede ya da bir toplantı odasında da rahat edebilirdi,

Topluma katkıda bulunan bir üye olarak.

Gerçekten iyi temizledi.

Siyah saçlarının tepesi biraz daha uzundu, hafif kıvrıkcıktı ve sanki parmaklarını geçirmiş gibi öne doğru taranmıştı. Gözlerini aşağıda tutuyordu. Bir memur kelepçelerini çıkarırken yere düştü. Bana bakmasını isteyerek ona baktım. Beni görmesini istedim. Orada olduğumu, dokunabilecek kadar yakın olduğumu ama buna izin verilmediğini bilmesini istedim. Ona baktım ama o bana sırtını döndü. O ve avukatı başlarını eğip bir şeyler fısıldıyorlar.

Sonra yargıç geldi ve duruşma başladı.

Zaman geçtikçe daha da sinirleniyordum. Bana bakmayı reddetti. Gözlerini dikti ve yüzü savcı gibi boştu.

açılış konuşmasını yaptı. Avukatı ifadesine başlamak için ayağa kalktığında, Elliot'ın ellerine bir an gözüm takıldı. Masanın üzerinde yumruk olmuşlardı, sanki kendini sıkı sıkı tutmaya çalışıyormuş gibi sıkılmışlardı.

Dakikaların beynimin içinde gürültüyle geçtiğini duyabiliyordum. Nabzım hızla atıyordu ve zar zor yerimde durabiliyordum. Mahkeme salonuna doğru yürüyüp onu sarsmak istedim. Yüzünü tokatlamak ve bana bakmasını sağlamak istiyordum. Tatmin olmak istiyordum.

Buna *ihtiyacım vardı*.

Gözlerimde öfke yaşları birikti ve onları sabırsızca uzaklaştırdım. Annem tekrar elimi sıktı. Tüm mahkeme sessiz ve hızlı ileri sarılmıştı. Ne olduğunu anlamadan yargıç ara verdi ve Elliot'ın duruşmasının ilk günü sona erdi. Etrafımdaki insanlar ayağa kalkmaya ve mahkeme salonundan çıkmaya başladı. Ben de robot gibi ayağa kalktım ama

gözleri hiç kıpırdamadı. Elliot ayağa kalktı ve sanki bakışlarımı hissediyormuş gibi omuzları gergindi. Yüzünü bana döndü, memur bileklerini kelepçelerken başı hâlâ eğikti.

Sonra oldu.

Çıkmak için döndüğünde, gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırdı. İçimden bir elektrik şimşeği geçti ve donakaldım. Zaman durmuş gibiydi. Bütün Moteldeki gecenin anıları gözümün önünden geçti. Kulağıma değen nefesi. Vücudu benimkine karşı. Elleri bacaklarımın arasında dolaşüyor ve boğazıma bastırıyordu. Onun da bunu hissettiğini söyleyebilirdim. Gözleri parladı, genişledi ve öne doğru atıldı. Sıçradım ve büyü bozuldu. Mahkeme salonundaki sesler ve insanlar beynimde gürültülü ve itici bir şekilde geri geldi.

Memur Elliot'ı yan kapıya doğru çekti ve ben de mahkeme salonundan çıkan kalabalığı takip ettim. Teksas sıcağında dışarı çıktığımda nihayet derin bir nefes alabildim. Hava ciğerlerime dolduğunda garip bir sakinlik hissettim.

üzerime geldi. Uzun zamandır ilk defa gerçekten iyi olacağımı hissediyordum.

Elliot acı çekiyordu ve ben iyi olacaktım.

Bugüne kadar, duruşma benim için bir bulanıklık. Günleri aklımda tutmakta zorlanıyorum. Hepsi birbiri içinde erimeye başladı. Mahkeme salonunda her gün, gözlerimi ondan uzak tutmak için tüm gücümü ve dikkatimi harcadım. Onu arkamda, sağımda otururken hissedebiliyordum. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, kızgın bir demir gibi beni tekrar tekrar yakıyordu. Ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Yaptığımız her şeyi, söylediği her şeyi hatırlıyor muydu?

Sonsuza dek. Unutmadım. Asla da unutmayacağım.

Boku yemiştım ama yine de tek düşündüğüm oydu. Hapse gireceğimi biliyordum ama sonuçları henüz tam olarak aklıma yatmamıştı. Avukatım akıl hastanesinde uzun süre kalma şansım olduğunu düşünüyordu ama ben hiç şansı olmadığını biliyordu. Jüri locasına bir kez baktım ve iş işten geçmişti. O insanların zavallı ruhuma zerre kadar acıması yoktu. Beni diğer hayvanlarla birlikte bir daha gün yüzü görmemek üzere hapsetmek istiyorlardı.

Cezalandırılmayı hak ettiğimi biliyordum.

Kendimi kaybetmiştim. Joan'ım söz konusu olduğunda delinin tekiydim, açık ve net. Onu kaçırdım. Onun için bir adamı bıçakladım. Bana kalsa ölmüştü. Benim olana dokunduğu için ona bir ders verilmesi gerekiyordu. Eğer mahkemeden bir şekilde özgür bir adam olarak çıkarsam, onun için gelmeye devam edeceğimi biliyordum. Asla durmayacaktım.

Geceleri, hapisane hücrendeki beton duvarlara bakarken uyuyamıyordum. Onu düşünürdüm. Hapse girmemin belki de onun için daha iyi olacağını düşünmeye başladım. Konu ona geldiğinde deliliğimin nerede başladığını bilmiyordum. Ne zaman bittiğini de bilmiyordum. Onu incitmiştim. Birçok kez. Eğer -hayır, *ne zaman*- tekrar birlikte olursak, onu tekrar inciteceğimi biliyordum. Yakın olduğu, sevdiği insanları incitecektim. Onu incitmekten vazgeçmeyecektim.

Bu benim doğamda var.

Ama o da bana zarar verecekti. Beni o kadar çok incitmek istiyordu ki, tadını alabiliyordum.

Mahkeme salonunda, aklımı başımda tutabilmek için düşünebildiğim tek yol yargıcın başının arkasındaki duvara bakmaktı. Eğer ona bakarsam, kıyamet kopacaktı. Çok güzel ve çok öfkeliydi. Öfke ondan dalga dalga yayılıyordu. Sarhoş ediciydi.

Savcı ifade vermesi için onu çağırdığında, sandalyemde oturup masanın üzerinden atlamamak ve kollarımı ona dolamamak için tüm gücümü harcadım. Gözlerimi birkaç adım ötede duran polis memuruna çevirdim. Kalçasındaki kılıftan silahı ne kadar hızlı alabileceğimi merak ettim. Bir anda yere düşebilirdim. ve kızımı da yanımda götüreceğim. O anda uykum azalmış ve adrenalinim yükselmişti. Eğer aklıma koyarsam her şeyi yapabileceğimi hissediyordum. Ama Joan'ın dikkatimi çekmesiyle fırsat anı geldi ve geçti. karanlık mahkeme salonunda bir fener gibi parlıyordu. Diz hizasında siyah bir etek ve beyaz bir bluz giymişti. Parlak siyah saçları onu son gördüğümünden daha uzundu ve sırtından aşağıya doğru örülmüştü. Şehvet içime işledi ve sırf benim için böyle giyindiğini biliyordum.

Benimle alay ediyordu.

Taze ve güzel görünüyordu, dudakları parlaktı ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Jüri onu oturduğu anda sevdi ve ben Onları suçlamak. Gözlerini benden ayırmıyordu ve dikkatimi çektiği için bana zaman ayırmayacağını biliyordum. Benimle bir oyun oynuyordu ve ben de kendimi kaptırmadan edemedim. İçinde kıvranırken gözlerimi ondan ayırmadım.

bakışlarımın sıcaklığıyla koltuğuna oturdu. Sadece ve sadece gerçeği söyleyeceğine dair yemin ederken gözlerimi ondan ayırmadım.

Sonra yalan söylemeye başladı.

Mahkemeye, evine giren yabancı bir adamla ilgili bir hikaye anlattı. tecavüz etmiş ve onu seven nişanlısını bıçaklamıştır. Tuhaf adamın onu nasıl kaçırdığını ve ıssız bir yerdeki pis bir motele götürdüğünü anlattı. Sorular arasında gözünü bir mendille sildi. Hepsi bir gösteriydi. Hem de çok iyi bir gösteri. Neredeyse kahkahalarla gülecektim.

Savcı, kendisine karşı böylesine iğrenç suçlar işleyen yabancı adamı teşhis etmesini istediğinde, derin ve titrek bir nefes aldı. Sonra güzel parmağını uzattı ve gözlerimin içine baktı.

"Bu o," dedi.

Sarışın savcı, "Tanığın sanığı teşhis ettiği kayıtlara geçsin, Elliot John Pritchard," dedi, sesi kendini beğenmiş gibiydi ama onu zar zor duyabiliyordum. Bir an için Joanie tamamen bana kalmıştı. O kafasını çevirmedi, ben de çevirmedi.

Sanki o bunaltıcı, karanlık motel odasına geri dönmüştük. Beni bıçakladığı yerden yan tarafıma sızan kanı hissedebiliyordum. İstemsizce elimi kaburgalarımın bastırdım. Yara ağrıyor ve zonkluyordu ama acıyı umursamıyordum. O altımda yatarken hiçbir şey umurumda değildi. Her nefes alışında göğsünün inip kalktığını hissedebiliyordum. Teninin ballı kokusunu alabiliyordum. Kendine özgü bir parfümü vardı ve içimi umut ve sevgiyle dolduruyordu.

Boku yemiştım ama önemi yoktu.

Onun dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Daha fazla soru ya da cevap duymadım. Önemli değildi. Başka tarafa baktı ama arada bir gözleri sanki kendini durduramıyormuş gibi benimkilere kayıyordu. Yan tarafım hala hayali bir acıyla zonkluyordu. Bir süre sonra savcı yerine oturdu ve avukatım Williams ayağa kalktı. Joan'ı sorgulama sırası ondaydı. Elini bira göbeğinin üzerinde gezdirdi ve takım elbisesinin pantolonunu yukarı kaldırdı. Yaşlı herif çok fazla içiyordu ve mahkemece atandığı için umurunda bile değildi ama kemik peşindeki bir rottweiler gibiydi. Benim kurtulmamı benden daha çok istiyordu. Uygun ilaç ve tedaviyle rehabilite edilebileceğime inanıyordu. Belki de sadece büyük bir davada adını duyurmak istiyordu. Her iki durumda da kararlıydı.

"Bayan Vasquez, eskiden Austin'de mi yaşıyordunuz?" Williams kalçalarını oynatıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sordu.

"Evet," dedi ve gözleri tekrar benimkilere kaydı. Bu sorudan memnun değildi.

"Ne kadar süre için?"

"Beş yıl. U of T'ye gittim ve mezun olduktan sonra birkaç ay kaldım."

"Yani yolunuzun Austin'de yaşayan müvekkilimle kesişmiş olması mümkün mü?" Gözlüklerinin çerçevelerinin üstünden ona kurnazca göz kırptı.

"Austin büyük bir şehir," dedi, sanki ayağa kalkıp kaçmak istiyormuş gibi sandalyesinde öne doğru eğilerek.

"Bu evet mi hayır mı?" Williams sordu.

"İtiraz ediyorum. İlgisizlik mi?" diye seslendi savcı.

Williams neşeyle, "Bir noktaya değinmek istiyorum Sayın Yargıç," dedi, karnı titriyordu. "Müvekkilim Austin'de ikamet ediyor. Müvekkilim ile kurban arasındaki olası bağlantıları kurmaya çalışıyorum."

"Soruya cevap verin Bayan Vasquez," dedi yargıç duygusuzca. "Evet, sanırım bu mümkün." Joan'ın sesi cevap verirken daha sertti, kırık camlarla çevriliydi. Dış görünüşü biraz parçalanmıştı ve altındaki gerçek Joanie'yi görebiliyordum. Çok uzun zaman önce Austin'deki o ilk gecede gördüğüm Joanie'yi. Kendini tehdit altında hissettiğinde yumruklayan, tekmeleyen ve pençeleyen Joanie.

"Bayan Vasquez, Mavi Denizkızı adında bir yere sık sık gider miydiniz?" Williams söyledi ve bakışlarımı ona çevirdim. Nereye gittiğini merak ediyordum. Joan'ın kimsenin bilmesini istemediğinden oldukça emindim.

Austin hakkında. Ben de istemiyordum ama kendimce nedenlerim vardı. Gözlerini hızla kırıştırdı ve sandalyesinde tekrar öne doğru kayd.

"Evet," diye yanıtladı.

"Müvekkilimle orada hiç karşılaştınız mı?"

"Hayır." Sesi donuklaştı ve artık bana bakmıyordu. Tüm dikkati Williams'ın üzerindeydi.

"Bayan Vasquez, müvekkilimle hiç kendi rızanızla seks yaptınız mı?" Joan'ın gözleri büyüdü ve kaslarının koruyucu bir şekilde gerildiğini hissettim.

Savcı tekrar "İtiraz ediyorum!" diye bağırdı. "İlgisizlik!"

"Müvekkilimin Bayan Vasquez'i hedef alması çok tesadüfi. Yargıçtan bu tanığı sorgulamaya devam etmem için bana izin vermesini istiyorum."

"İzin veriyorum," diye başını salladı yargıç ve beklentiyle Joan'a baktı.

"Bana tecavüz etti!" Joan tısladı, yüzündeki ifade tamamen kaybolmuştu. Sesindeki öfke omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Müvekkilimle hiç kendi rızanızla seks yaptınız mı?" Williams ısrarla devam etti.

"Hayır!"

"Bayan Vasquez, ailenizin yanına Dallas'a döndükten sonra hiç Austin'e gittiniz mi? Belki bir gezi için?" William'ın sesindeki neşeyi duyabiliyordum. Sadece bir savunma avukatının yapabileceği şekilde, makul şüphe yaratarak eğleniyordu. Mahkeme salonundan bir mırıltı geçti ve herkesin Williams'ın nereye gittiğini merak ettiğini biliyordum.

Kahretsin, yani

Joan'ın gözleri bana döndü ve arkalarında dans eden ateşi görebiliyordum. İspiyonladığımı düşündü. Austin'de olan her şeyi Williams'a anlattığımı düşünüyordu. Sertçe yutkundum, çenemi sıktım. Kimseye anlatmadım.

Asla yapmadım ve
yapmayacağım. Bu her zaman
bizim sırrımız olacak.

"Evet," dedi dişlerini sıkarak.

"Bu olay gerçekleşmeden üç gün önce Austin'e bir geziye gittiniz mi?"

"Evet."

"Bir arkadaşınızı mı ziyaret ediyordunuz? Ya da belki de ziyaret ettiğiniz tarafta başka bir erkek arkadaşınız vardı?" Joan ağzını kapattı ve cevap vermedi. Williams omuz silkti ve devam etti. "Bayan Vasquez, müvekkilimi ziyaret ediyor muydunuz?" diye sordu. Jüriye bir göz attım. İlgilerini çekmiş görünüyordu.

"Hayır." Joan'ın sesi alçak bir tıslamaydı.

"Bu sözde rastgele saldırıdan üç gün önce Austin'deyken, müvekkilimden nişanlınızı öldürmesini istediniz mi?" Williams öldürmek için harekete geçti ve savcı koltuğundan fırladı.

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç!"

Yargıcın yanıtı "Kendine gel Williams," oldu.

"Evet, sayın yargıç," dedi Williams, azarlanarak, sonra devam etti. "Bayan Vasquez, müvekkilimle hiç cinsel ya da başka türlü bir ilişkiniz oldu mu?"

"Hayır!" Joan çığlık attı ve bu beni iliklerime kadar dondurdu. Kendimi tutamadım, aletim sertleşti ve tek düşünebildiğim elimi onun örgüsüne dolamak ve onu kucağıma çekmekti. Keşke onu öpebilseydim. Benim için güzel ve ıslak olana kadar onu yalayabilmeyi ve emebilmeyi diledim. Gülümsemesini, kahkahasını ve yumuşaklığını diledim. Austin'de yine baş başa kalmayı, karanlık evin etrafımızı saran bir koza gibi olmasını diledim.

Çok şey diledim. Hâlâ
da diliyorum.

Elimi masaya vurdum ve ses mahkeme salonunda yankılandı. Ayağa kalktım ve tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Yargıç, "Müvekkilinizi kontrol altına alın, Bay Williams," dedi. Joan keskin bir nefes aldı ama bana bakmadı. Tüm vücudu dizginlenmiş bir öfkeyle gerilmişti. Kontrolü elinde tutmayı seviyordu ama Williams onu bundan mahrum bırakmıştı. Tıpkı benim yaptığım gibi. Williams başını salladı ve bana doğru eğildi.

"Sorun nedir, Pritchard?" diye fısıldadı yüksek sesle.

"Suçlu olduğumu kabul etmek istiyorum," daha ne dediğimi anlamadan kelimeler ağzımdan dökülüverdi. "Anlaşma istiyorum." Williams başını salladı.

söylediklerime inandı. Döndü ve tekrar yargıca hitap etti. "Ara verilmesini talep ediyorum, sayın yargıç," dedi Williams. "Biraz konuşmam lazım. müvekkilimle görüşün."

"Ara verildi. Yarın sabah saat sekize kadar ara veriyoruz." Yargıç tokmağı vurdu ve tüm hayatım bir anda değişti.

Elliot, boktan avukatının beni kürsüde itibarsızlaştırmaya çalışmasından sonraki gece savcıyla bir anlaşma yaptı. Böylece duruşma sona erdi.

Elliot'ın savunma anlaşmasında istediği tek şey benimle görüşmekti. Ben reddettim.

Beni anımdan mahrum etmişti. Duruşmanın benim zaferim olması gerekiyordu. Elliot'ın dövüldüğünü, ifşa edildiğini ve utandırıldığını görmem gerekiyordu. Onu hapse atılırken görmek istiyordum. Jüri onu

suçlu bulduğunda yüzünü görmek istiyordum. Tek istediğim buydu.
Duruşmanın

beni içinde bulunduğum çıkmazdan kurtaracak sihirli bir ilaç olacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, bir başka hayal kırıklığı, saf olduğum ve evrenin beni kolladığını düşündüğüm bir başka zamandı.

Bunun yerine kendimi odama kilitledim ve araştırmaya başladım. Ceza duruşmasına gitmeye zahmet etmedim. Elliot yüzümü tekrar görme zevkine erişemeyecekti. Dizüstü bilgisayarımın mavi ışığında nereye gideceğimi buldum.

Yeni bir hayata başlayacaktım. Çok uzun zamandır içinde debelendiğim pisliklerden uzak bir hayat.

Teksas'tan uzakta bir
hayat. Elliot'tan
uzakta bir hayat.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Yağmur arkamdaki kurşunlu cam pencereleri dövüyordu ve kaşmir kazağımı göbeğime doğru daha sıkı çekiyordum. Kireç taşından oyulmuş şöminenin ateşi odanın içinde gürlüyordu ama yine de yağmurlu günlerde ürperiyordum.

Vücudum yetmiş derecenin altındaki sıcaklıklara alışık değildi ama bu hoş bir değişiklikti. Seattle'da geçirdiğim bir yılın ardından, soğuk nihayet bana alışmaya başlamıştı.

Lüks bir otelin lobisinde deri bir koltuğa oturmuştum, arka planda hafif bir caz çalıyordu. Başımın üzerinde kristal bir avize parılıyordu ve ayaklarımın altında pahalı bir İran halısı vardı. Bacaklarımı çaprazladım, beklerken siyah topuklu ayakkabım bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Cin toniğimden bir yudum aldım ve dudaklarımı yaladım, narenciye kabuğu dilimde diken diken oldu. İki gün önceki konferansta bana numarasını veren adamı bekliyordum. O adam

Güzel görünümlü, benden yaklaşık on yaş büyük ve genellikle tercih ettiğim erkeklerin tam tersiydi.

Bir sürü değişiklik yapıyordum.

Adam koşu yapmaktan ya da spor salonunda eliptik bisiklete binmekten zayıflamıştı sanırım ve özel dikim takım elbisesi içinde iyi görünüyordu. Tek bir dövmesi bile yoktu, Tanrı aşkına. O da bir doktordu. Annem sevinçten havalara uçardı, tam da bu yüzden ona söylemedim. Gerçi çoğu zaman ona pek bir şey anlatmazdım.

Yeni bir hayat deniyordum. Seattle, Washington'da yeni bir hayat. Bir işimin olduğu, randevulara gittiğim ve boş günlerimde hobilerimle uğraştığım göz alıcı yeni bir hayat. Yeniden arkadaşlarım vardı. Yaşamak için bir amacım vardı.

Tamamen Elliot'tan intikam almak üzerine kurulu olmayan bir amaç.

Ait olduğu yerin hapisane olduğunu biliyordum ama onun varlığından bu kadar uzak olmak zordu. Yıllarca onu takıntı haline getirdikten sonra, onu düşünmemek zordu.

Sadece zor değil. İmkansız.

Omzumda hafif bir dokunuş hissettim ve alışık olduğum gülümsememle başımı kaldırıp baktım. Kalbim hızlandı ama gülümsemem hiç değişmedi. Size söylüyorum, ben bir profesyoneldim.

"Rachel?" Bana en yeni takma adıyla seslenirken sesi alçak ve yumuşaktı.

"Mitch?" Kaşlarımı kaldırdım ve gözlerimin muhtemelen yukarıdaki avizenin ışığını hoş bir şekilde yakaladığını biliyordum. Onda o bakış vardı - hoş erkeklerin etkilemek istedikleri bir kadının yanındayken takındıkları bakış. Bakışlarımın onun önünde dolaşmasına izin verdim, hafif buruşuk takım elbisesini inceledim. Yine de bitkin görünmüyordu. Modaya uygun bir şekilde buruşuk görünüyordu. Saçları bile buruş buruştu, şüphesiz parmaklarıyla karıştırdığı için. İşte uzun bir gün geçirmişti. Gevşemek istiyordu.

O kesin bir şeydi. Ben de öyleydim.

"Beklediğin için teşekkürler," dedi ve yanımdaki sandalyeye ilişti. "Oh, sadece iş e-postalarımı bakıyordum," diye yumuşak bir yalan söyledim. "Ofisten uzaklaşmak çok zor," dedi kayıtsızca.

Gözlerimde bilmiş bir parıltıyla, "Resmen mesaimiz bitti," dedim ve telefonumu çantama geri bıraktım. Zaten bacaklarımla meşguldü, ben de Sharon Stone'un bacak bacak üstüne atma hareketini yaptım, biraz yana döndüm, böylece külot giyip giymediğimi ancak tahmin edebilecekti. Kıkırdadı ve başını salladı, kulakları kıpkırmızı oldu.

Yarışlara başlamıştık.

Resepsiyonda siyah kredi kartını uzattı ve gerçek bir beyefendi gibi bize yüksek bir katta güzel bir oda tuttu.

Bizim için bir şişe şampanya sipariş etti ve gerçek bir centilmen gibi kadehimi doldurdu.

Hatta gerçek bir centilmen gibi sikişti.

O kalçalarını benimkilere doğru yuvarlarken ben de yatak başlığına tutundum. Oda süslüydü, beyazlar ve grilerle ve kalın, görkemli kumaşlarla dekore edilmişti. Yatak yumuşaktı ve çarşaf lar yüksek iplik sayısındaydı. Her şey çok... nazikti. Fazla güzeldi. Ki bu çılgıncaydı. Bir ilişki için Seattle'ın en güzel otellerinden birine gitmişim, lüks olmasına neden şaşırdığımı bilmiyorum.

Kalçalarımı daha geniş açtım, onu daha derinde istiyordum. Daha sert. Hafif bir iniltiyle içime gömüldü ve hızını artırdı. Yaklaştığını biliyordum, bu yüzden onunla birlikte hareket ettim, onu kışkırttım. Her itişinde Elliot'ı ve ondan ne kadar nefret ettiğimi düşündüm. Sert bir karyolanın üzerinde nasıl yattığını düşündüm.

Bir hapishane hücresinde ve bir gecesi onun bir haftada kazandığından daha pahalı olan bir odada bin iplik numaralı çarşaf lar üzerindeydim.

Duruşmanın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti. Tam olarak 391 gün.

Ben onun nerede olduğunu biliyordum ama o benim nerede olduğumu bilmiyordu. Olması gerektiği gibi, ya da o zaman öyle düşünmüştüm.

Komodine baktım ve telefonumun orada durduğunu gördüm. Bana ne oldu bilmiyorum ama ona uzandım.

Mitch ne yaptığımı anlamadan önce bir fotoğraf çektim. Fotoğrafını çektim.

Birleşt iğimiz yerde, yepyeni hayatımın küçük bir hatırası. Üstümde yavaşladı, boynundaki ve kollarındaki kaslar kısıtlamayla geriliyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedi.

"O kadar seksiydi ki fotoğrafını çekmek zorunda kaldım," diye mırıldandım, sırtımı eğerek.

"Bir resim mi?" diye nefes aldı, tekrar içime girmeye başlamıştı bile.

"Yüzler yok, sadece bedenler var," diye fısıldadım, telefonu görebileceği şekilde çevirerek.

İnledi ve bütün gece olduğundan daha sert bir şekilde içime girdi.

"Sen kötü bir kızsın, değil mi?" diye mırıldandı ve başını eğerek beni öptü. Telefonumu yastığın üzerine fırlattım ve kollarımı beline doladım. İçimden bir heyecan geçti. Başlık hoşuma gitmişti.

Ben kötü bir kızdım. Ne kadar kötü olabileceğimi yeni fark etmeye başlamıştım.

Fikrin nereden geldiğini bilmiyorum. Tembel bir Pazar sabahı yatağ ımda uzanmış, yarı yemek programı izliyor, yarı uyukluyordum. Telefonum yanımdaki yastıkta titremeye başladı ve ona bakmak için kald ırdım.

gözlerim uykudan bulanıklaşt ı. Yıldönümümüzü kutlamak için ayarlad ığım bir hatırlatıcıydı.

Kalabalık bir barın karanlık bir koridorunda Elliot'la ilk tanışt ığım ve hayatımın sonsuza dek de ğişt iği günün yıldönümüydü. Dört yıl sonra ilk kez unutmuş tım. Dijital bir hatırlatıcı ayarlamak gibi sinir bozucu bir düşüncem olmasaydı, bütün günü hatırlamadan geçirebilirdim. Telefonumu fırlattım yata ğa uzandım ve tavana baktım. Kara öfke içimde azgın bir kasırğa gibi

dönüyor, tüm iyi ve normal düşünceleri silip süpürüyor ve ardında sadece yıkım bırakıyordu.

Elliot hapiste olmasına rağmen, yeterince cezalandırılıp cezalandırılmadığını merak ediyordum. Her gün beni düşünüyor ve ne yaptığımı merak ediyor muydu? Yıldönümümüzü hatırlıyor muydu, yoksa unutmuş muydu? Unutmak gibi bir lüksü olabileceği düşüncesi beni yatakta dik oturttu ve öfkeliendirdi.

Telefonum tekrar titredi, vızıltı beynimin derinliklerine işliyordu. Yatağın ucuna doğru süründüm ve onu alıp alarmı kapattım. Ekranı baktım, zor nefes alıyordum. Neden bilmiyorum ama fotoğraflarıma bakmaya başladım. Resim üstüne resim kaydardım. Bazıları doktor Mitch'le, bazıları kişisel antrenör Ryan'la, bazıları da şehir merkezindeki bir restoranın sahibi Bart'la çekilmişti. Her resimde kendimi daha iyi hissediyordum. Elliot'a ihtiyacım olmadığına dair fiziksel bir kanıtım vardı. Hayatıma devam ettiğimin kanıtı.

Sonra kafama dank etti.

Bir çırpıda yataktan kalktım, üzerime bir şeyler geçirdim ve saçlarımı hızlıca at kuyruğu yaptım. Merdivenlerden oturma odasına koştum ve ceketimi giydim. Yirmi dakika içinde yerel süpermarkete doğru yola çıktım. Bir yazıcı, fotoğraf kağıdı ve mürekkep aldım. Görevi olan bir kadındım. Tüm bu süre boyunca gülümsemeden duramadım. Doğrusunu söylemek gerekirse, uzun zamandır olmadığım kadar iyi hissediyordum. Geçerken kırtasiye reyonu gözüme çarptı ve arabamı oraya doğru çevirdim. Sıra sıra dizilmiş, mücevher gibi parlak renkli kırtasiye malzemeleri sadece benim için dizilmişti. Elimi paketlerin üzerinde gezdirerek hangisini seçeceğime karar vermeye çalıştım.

Elliot en çok hangisini severdi?

Elim, zarflarıyla birlikte yakut kırmızısı bir kırtasiye paketinin üzerinde durdu. Eminim o da bu rengi seçerdi. Devam ettim, sonunda güzel bir tavus kuşu mavisinde karar kıldım. Hiç düşünmeden iki paketi aldım ve arabaya attım. Kasaya doğru ilerlerken kendi kendime akılsız bir melodi mırıldandım.

O öğleden sonra ilk fotoğrafın çıktısını aldım. Hızlıca çekilmiş bir fotoğraftı.

Mitch beni sikerken eli çıplak kalçamdaydı. Neredeyse sanatsal, diye düşündüm. Kırtasiyeye hızlıca bir not karaladım ve parlak fotoğrafı mavi zarfın içinde. Elliot Pritchard'a, hapishane numarası 0923875, Huntsville Eyalet Hapishanesi, Huntsville Texas'a gönderdim.

Bir öpücükle mühürledim.

On Yedinci Bölüm

Başka bir gün, başka bir mavi mektup.

Ne olacağını bildiğimi sanıyordum.

İlk gönderdiği zarf hala bende, üzerinde mavi ve düz bir zarf.

Ön yüzünde siyah kalemle yazılmış kadınsı bir yazı vardı. Hapishaneye girdiğimden beri geçen neredeyse iki yıl boyunca kimse bana mektup yazmamıştı, bu yüzden bu bir sürprizdi. Posta odasında Lassiter adında bir arkadaşım vardı ve mektubu bana açılmamış olarak getirdi. Ranzama geri götürdüm, ışıklar sönene kadar bekledim ve sonra renkli kağıdı çok fazla yırtmamaya dikkat ederek açtım. Bu bir hediye idi, sanki Noel erken gelmişti ve tadını çıkarmak istiyordum.

Zarfı açar açmaz onun kokusunu alabildim. Uyuşturucu almaya çalışan bir keş gibi kâğıdı burnuma bastırdım. Gıcır gıcır katlanmış kağıdın her yerinde onun kokusu vardı ve uzun bir süre mektubu açmadım bile. Gözlerim kapalı bir şekilde ranzama uzandım, göğsümdeki acı neredeyse dayanılmazdı.

Onu özledim.

Yeni gri varlığında günler geçtikçe onu yavaş yavaş kaybettiğimi hissediyordum. Anılar çarpıtıldı ve çarpıtıldı. Gerçekler ve renkler soluyor, bana sadece özlem kalıyordu. Onun mektubunu elimde tutarken O gece onu özledim. Hapishane yaşayan bir kabustu. Serttim ve kimse benimle uğraşmıyordu ama her gün bitiş çizgisine doğru bir yarış gibiydi.

Özgürlüğü bir an bile görebilmem için önümde hâlâ yirmi beş yıl vardı.

Daha fazla beklemeye dayanamayınca sonunda mektubunu açtım. İçinden bir resim çıktı ve onu ışığa tuttum. Bir an için ne gördüğümü bile anlayamadım. Bir el. Bir kalça. Bir penis.

Sonra kafama dank etti.

Joanie'm başka bir adamla seks yapıyordu. Fotoğraftaki insanların yüzlerini göremiyordum ama onun vücudunu kendi vücudum kadar iyi tanıyordum. Kalçasındaki iki tanıdık beni görebiliyordum. Uyluklarının tepesindeki koyu renk saç tutamını görebiliyordum, her zaman tuttuğu şekilde kesilmişti. Parmaklarımın ve dilimin ezberlediği göbek deliğinin üstündeki çukuru görebiliyordum. Bir başkası için çıplak bıraktığı tüm yumuşak tenini görebiliyordum. Bazıları

Diğer orospu çocuğu sikini kadınıma sokuyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bu olayı sadece benim için belgelemişti.

"Mutlu Yıldönümleri," diye yazdı, siyah mürekkeple keskin kalem izleri. Beni kalbimden bıçaklamış da olabilirdi.

Görüşüm bir anlığına karardı ve içimden geçen acıyla çığlık atmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Bana ne yapacağını biliyordu. Beni yok edeceğini biliyordu. Beni öldürecek kadar delirteceğini biliyordu. O anda, tüm varlığımla ondan nefret ettim. Bu kapkara, her şeyi tüketen bir nefretti ve kanım betonu boyayana kadar yumruğumu tekrar tekrar duvara vurdum.

Joanie'm beni nasıl inciteceğini biliyordu. İlk mektup beni neredeyse öldürüyordu. Daha fazla dayanamayacağımı düşündüm ama mektuplar gelmeye devam etti. Her iki haftada bir, Lassiter bana yeni bir mavi zarf uzatıyordu ve ben de aceleyle ranzama dönüp zarfı yırtarak açıyordum. Onun için tam bir keştim, öfke bağımlısıydım ve bunu düzeltmem gerekiyordu. Bana yirmiden fazla resim gönderdi, hiç yüz yoktu ama o olduğunu hep biliyordum. Dizlerinin üstünde, sırt üstü, karnının üstünde. Asla aynı resim değildi. Her zaman yeni bir Bana işkence edecek bir görüntü, beynime musallat olacak ve uyumamı imkânsız kılacak yeni bir görüntü.

Öfke beni bütünüyle yuttu ve her gün uçurumun daha da derinlerine düştüm. Kötü günlerde, ellerimi onun güzel boynuna dolamayı ve kemikleri kırılana kadar sıkmayı hayal ettim. İyi günlerde, ona dokunan orospu çocuğunu kafasından vurmayı ve sonra kan havuzunda onu sertçe becermeyi hayal ettim. Çığlık atana kadar onu becermeyi, tek kişinin ben olduğumu itiraf edene kadar onu becermeyi hayal ettim. başka bir erkeği istemeyene kadar onu becerdi.

Ondan o kadar nefret ediyordum ki bu beni tüketiyordu ama aynı zamanda onu seviyordum da. Nefret ve sevgi içimde birbirine karıştı ve uzun bir süre

Birinin bitip diğerinin başladığı yerde. Hiç durmayacaktı, biliyordum. Yeterince acı çektiğimden emin olana kadar bana işkence etmeye devam edecekti. Ve

Üzücü olan şey, onun durmasını istemiyordum. Her mavi zarf beni unutmadığının bir işaretiydi. Her mavi zarf, onun benim düşüncelerimi tükettiği kadar benim de onun düşüncelerini tükettiğimin bir işaretiydi.

Boku yemiştım, ama o da öyle.

Çok derindeydik ama bu işte birlikteydik.

Elimde yeni, açılmamış bir zarfla ranzamda otururken, bu bilgi benim tek teselli kaynağımdı. Onun bir kız olduğunu bilmiyordum. her şeyi değiştirmek üzereydi. Gelgitlerin benim lehime dönmek üzere olduğunu bilmiyordum.

Kahretsin, bugün bile hala inanamıyorum. Sadece bir mavi zarfla imkânsız mümkün hale geldi.

Joanie bana geri döndü.

Tabiri caizse heyecan gitmişti.

Mavi bir zarfı posta kutusuna atarken aldığım keyif, zaman içinde yavaş yavaş sadece bir vızılıtya dönüştü ve sonra hafif bir uğultuya indi. Yine de gönderdiğim farklı resimlere vereceği tepkiyi düşünmek eğlenceliydi. En sevdiği fotoğrafın hangisi olduğunu merak ediyordum. Belki de kığım havada, saçlarım yüzümü kapatacak şekilde eğildiğim resim? O benim favorilerimden biriydi. Ama yine de, onlara bakıp bakmadığını bile bilmiyordum. Belki ilkinden, belki de ilk birkaçından sonra onları çöpe atmaya başladı. Belki de kimi becerdiğim ya da nasıl becerdiğim umurunda değildi.

Her gece uyanık yatarken bunu düşündüm. Bilmek istedim. Bilmeye ihtiyacım vardı.

Ben de başka bir çılgın plan yaptım.

Her gün işten sonra, otoparka giderken yarım yamalak bir cep telefonu mağazasının önünden geçmek zorunda kalıyordum. Burası iki Rus tarafından işletilen isimsiz bir yerdi ve neon tabelasından kuşkulu Ön taraftaki camın arkasındaki mallar. Bir gün oradan geçerken, parlak güneşli bir günde çakan bir şimşek gibi, birdenbire aklıma bir fikir geldi. Tam olarak ne aradığımı bilerek küçük dükkâna girdim. Küçük dükkân beni karşıladı ve planım uygulanmaya hazırды.

Yeniden doldurulabilen arama kartlarıyla çalışan bir kullan-at telefonla çıktım. Takip edilemez bir numarası vardı. Eve dönerken gülümsememe engel olamıyordum, başım dönüyordu. Gizli telefonun ellerimdeki hissi hoşuma gitmişti. Kendimi toplumun dışındaymışım ve iyi bir şey yapmıyormuşum gibi hissettirmesi hoşuma gidiyordu. Tehlikeli sularda geziniyordum ve bu hoşuma gidiyordu.

Yeni bir fotoğrafın çıktısını aldım ve arkasına kullan-at telefon numarasını karaladım. Kendimi bundan vazgeçiremeden, fotoğrafı mavi bir

ve köşedeki posta kutusuna doğru yürüdüm. Yaptığım şeyin aptalca olduğunu biliyordum. Muhtemelen bir hata olduğunu da biliyordum ama kendimi durduramadım. Posta kutusuna attım ve bekledim.

Bir aydan fazla sürdü.

Tam da son planımdan bir şey çıkmayacağından emin olduğum bir anda, yerel organik markette amaçsızca dolaşıyordum. tanımadığım bir zil sesi duydum. İlk başta, bunun ama sonra sesin benim çantamdan geldiğini fark ettim. Kalbim göğsümde dondu ve dondurulmuş gıda reyonunun ortasında durdum. Çantamın dibini karıştırdım ve telefonu buldum. Arayanın kimliğindeki alan kodu bana yabancı geliyordu. Teksas numarası değildi.

Arayanın Elliot olmadığını fark edince omuzlarımın çöktüğünü hissettim. Büyük ihtimalle yanlış numara diye düşündüm. Çalıp çaldıkça telefona bakıyor, açıp açmamakta kararsız kalıyordum. Sonunda durdu. Telefonu çantama geri atarken kalbim hızla çarpıyordu. Çok kızmıştım. Dürüst olmak gerekirse ne istediğimi bilmiyordum. Onun sesini tekrar duyma düşüncesi bir anda arzuladığım bir şey olmuştu. İki yıl boyunca yeni bir hayat kurmaya çalıştıktan sonra, yavaş yavaş eski alışkanlıklarıma geri dönüyordum. Eğer dikkatli olmazsam, bir hata daha yapacaktım. O aşamada bir hata

Oyun bana yeni hayatıma mal olabilirdi ve bunu biliyordum. Ama umurumda değildi.

Mağazadan çıktığımda hafif bir yağmur yağıyordu ve otoparktan arabama doğru koştum. Ön koltuğa oturduğumda saçlarım yüzüme yapışmış ve rimelim gözlerimin altında bulanıklaşmıştı. Saçlarımı gevşek bir topuz yaptım ve yine şemsiyemi unuttuğum için zihinsel olarak kendime bağırdım. Seattle'da şemsiye bulundurmamanın hiçbir mazereti yoktur. Ne zaman bir Teksas kızı olmaktan vazgeçeceğimi merak ediyordum. Eski Joan Vasquez'in tamamen yok olması için kaç yıl geçmesi gerekecekti? Ellerimi direksiyona koydum ve ön cama vuran yağmur damlalarına bakarak bundan sonra ne yapacağımı merak ettim.

O yaşlı polisin uzun zaman önce söylediği gibi, yaşamanın en iyi intikam olduğunu biliyordum. Seattle'da olmanın ve mutlu olmanın benim için mümkün olan en iyi şey olduğunu biliyordum.

Zihinsel olarak bunu biliyordum.

Duygusal olarak hâlâ Elliot'ın acı çekmesini istiyordum. Eğer mavi zarfları açmıyorsa, ona ulaşmanın başka bir yolunu bulmalıydım.

Gitmesine izin veremezdim.

Sessiz bir zil sesi dikkatimi tekrar çantama çekti ve bunun yine kullan-at telefon olduğunu anladım. Çantamı kaptım ve telefonu buldum. Öncekiyle aynı numaraydı. İçimde sıcak bir şeyler kıpırdandı ve düşünmeden cevap verdim.

"Alo?" Dedim. Diğer hat sessizdi ama birinin nefes aldığını duyabiliyordum. "Alo?" Tekrarladım, gözlerim hâlâ ön camdaydı. Bırak. Bırak. Bırak.

"Joanie." Sesi hafıftı, ama netti. Ağzım bir karış açık kaldı ve içimi bir sürü duygu kapladı; öfke, üzüntü, hiddet, zafer ve adını koyamadığım daha karanlık bir şey. Bir an için rüya görüp görmediğimi merak ettim. Bu gerçekten oluyor muydu? Telefonu kulağımdan geri çektim ve ona baktım. Elliot'ın diğer hatta olduğunu hayal ediyor muydum ve bu resmen derin uçtan gittiğim anlamına mı geliyordu? Telefonu tekrar kulağıma götürdüm ve hâlâ nefes alışını duyabiliyordum. "Neden bana işkence ediyorsun Joanie?" diye sordu, alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde. "Cevap ver bana."

"Çünkü bunu hak ediyorsun," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum," dedi, sesi kulağıma o kadar yakındı ki omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Ama buna dayanamıyorum. Beni öldürüyorsun."

"Güzel." Islak bir damla yanağımdan aşağı süzüldü ve bunun gözyaşı mı yoksa yağmur mu olduğunu anlayamadım.

"Neredesin?" diye homurdandı ve hiç düşünmeden telefonu aniden kapattım. Telefonun bataryasını çıkardım ve iki parçayı da arka koltuğa fırlattım. Sonra da park yerinden hızla çıktım, tek istediğim evde olmaktı. Evdeyken kendimi yorganın altına gömüp saklanabilirdim. Sesi hala beynimde yankılanıyordu. Birdenbire titremeye ve delirmeye başladım. bir dakika. Elliot'ı hayatıma geri davet etmiştim ama bunun gerçekliğine hazır değildim.

Çoğunlukla, durumun kontrolünün bende olmasını istedim. Beni şaşırttı ve bundan hoşlanmadım.

Garajıma girdim ve kapı gürültüyle arkamdan kapandı. Derin bir nefes alarak endişemin içimden akıp gitmesine izin verdim. Evde güvende olduğumu biliyordum. Telefonun parçalarını arabada bıraktım ve çantalarımı içeri taşıdım. Yiyecekleri mutfığa bıraktım ve üst kata koştum, giderken ceketimi çıkardım. Yatağın ayak ucunda botlarımı tekmeledim ve yatağın altına süründüm.

sıcak kuştüyü yorgan. Elimi yastığımın altına soktum, parmaklarım orada sakladığım silahın soğuk metalini buldu.

Uzun bir süre orada öylece yattım, aklımı başıma toplamaya çalıştım.

Dışarıda hava karardığında nihayet yatak odasından çıktım, sakindim ve yeni bir planım vardı. Arabaya geri döndüm. Arka koltuğa oturup telefonun parçalarını aradım. Tekrar aradığında hazır olacaktım.

Çok beklemem gerekmedi. Sabahın ikisinde telefon yine çaldı.

Hiç tereddüt

etmedim.

Ben cevap

verdim.

"Peki o mavi harflerin içinde ne vardı?" Lassiter bir gün öğle yemeğinde gözleri yemeğinde bana sordu. Yemekhanede karşılıklı oturuyorduk.

ama onu zar zor duydum. O günlerde pek bir şeye dikkat etmezdim.

Aklım sadece ve sadece tek bir şeydeydi. "Dışarıda bir kız mı var?" Tekrar konuştu ve ben gizemli et ve sulu patates püresinden oluşan iğrenç yemeğimden başımı kaldırıp baktım.

"Sana ne lan?"

Lassiter bakışlarımı karşılayarak, "Sadece sohbet ediyorduk, kardeşim," dedi.

Gözlerinde garip bir parıltı vardı ve kaputuna hangi arının girdiğini merak ediyordum. Yeterince yakındık ve Joanie'nin mektuplarını bana ulaştırdığı için ona borçlu olduğumu biliyordum ama bu onunla kalp kalbe konuşacağım anlamına gelmiyordu. "Güzel mi? Eminim güzel

kokuyordur." Sandalyemde arkama yaslandım, masanın üzerinden atlamamak için yavaşça çiğnemeye odaklandım ve

Onu boğarak öldürmek. Kim olduğu ya da neye benzediği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen kız arkadaşımı düşünmesini istemiyordum. Hayal kurmak bile çok fazlaydı. Benden başka kimsenin onu düşünmesini istemiyordum. "Mektuplar parfüm kokuyordu, bu yüzden onları gönderenin bir kadın olduğunu biliyorum," dedi ağzına patates püresi tıktırarak.

"Evet," dedim, öfkem hafif bir kükremeye dönüşmüştü.

"Adı ne?" Yemeğini karıştırıyor, gözleri sanki cevabı öğrenmek için can atmıyormuş gibi odanın içinde kayıtsızca dolaşıyordu.

"Daisy," dedim, çünkü ona bir şey borçluydum ama o kadar da değil.
Dilini dudaklarında gezdirerek başını salladı.

"Seni dışarıda mı bekliyor?"

"Öyle düşünmek hoşuma gidiyor," dedim, çünkü öyle düşünüyordum.

"Biraz amcık için neler vermezdim," dedi başını sallayarak. "Böyle gerçekten güzel kokan bir amcık." Patates püresinin içine doğru güldü, şeytani bir gülüştü, tam olarak eğilimlerinin ne olduğunu merak etmeme neden oldu, yargılamak için fazla yerim yoktu. "Sen şanslı bir adamsın, Pritch."

"Şanslı değilim," diye homurdandım, Joanie'nin bana sarılmış bacaklarını ve ağzını ağzıma bastırışını düşünerek. Gönderdiği tüm o fotoğrafları düşündükçe kalbimin etrafında bir yumruk sıkılmış gibi hissediyordum. Gece geç saatlerde yaptığı telefon görüşmelerinde sesi kulağıma fısıldıyor ama ben ona dokunamıyordum.

"Seni görmeye hiç gelmiyor, değil mi?" Lassiter söyledi. "Hiç ziyaretçin olmuyor." Kıkırdadı ve burnunu karıştırdı. "Cooze'a güvenemezsin, Pritch," diye devam etti Lassiter gülümseyerek. "Taşaklarını kesip yerler."

"Öyle mi?" Ellerimi masanın altında esneterek mırıldandım. Eğer fırsat verilseydi, Joanie'nin taşaklarımı süslü tasarım çantalarından birinde saklamaya bayılacağını biliyordum. O noktada, ona tekrar dokunabileceğim anlamına geliyorsa muhtemelen izin verirdim. O kadar uzaktaydı ki. Seattle, Washington'da olduğunu biliyordum. O benim bildiğimi bilmiyordu ama ben biliyordum. Yine de bunun bir önemi yoktu. Nerede olduğunu biliyor olabilirdim ama ona ulaşamazdım.

En azından henüz değil.

"Posta odasına gelen tüm o mektupları görüyorum. Her gün posta almaya başlayan kardeşlerimi görüyorum. Sonra günde bire düştü. haftada bir, sonra ayda bir." Başını arkaya eğdi ve beyaz sütünü yudumladı. "Burada terk ediliyorlar. Unutuluyorlar. Zaman onlarsız geçiyor. Dünya dönmeye devam ediyor. Postacı gelmeyene kadar gelmeye devam eder. Çünkü senin kadınınla yatıyor." Lassiter alaycı bir kahkaha attı.

Uzun bir süre ona baktım, kafamda yavaş yavaş bir plan oluşuyordu. Berbat, saçma bir plandı ama düşüncelerin gelmesini engelleyemiyordum. Umut anlamsızdı ama sahip olduğum tek şeydi.

"Sana güvenebilirim, değil mi?" Düşünmeden söyledim.

"Ölü annemin mezarı üzerine yemin ederim ki bana güvenebilirsiniz," dedi Lassiter, kaşları havaya kalkarak.

"O mavi harflerin içinde ne olduğunu gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordum. "Mm-hmm," diye yavaşça başını salladı.

"Eminim gerçekten iyi bir şeydir."

"Bana postanın posta odasına nasıl girip çıktığını anlat," dedim, sesim o kadar kısıktı ki beni duymak için eğilmesi gerekti. "Ben de sana göstereyim."

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Eski düzenimize geri dönmek çok kolaydı. Çok kolaydı.

"Aç şu bacaklarını benim için," sesi kulağımda boğuk bir törpüye dönüştü. Uyluklarımı açarak itaat ettim. "Sana bakmak istiyorum." Gözlerimi kapalı tutarak onun sözlerine odaklandım. "Seni boşaltacağım ama önce sana bakmak istiyorum." Başımı salladım, avuçlarımı karnımda gezdirdim. "Tamamen açık mısın?"

"Evet," diye tekrar başımı salladım, sanki beni görebiliyormuş gibi. "Ellerini üzerimde hissedebiliyorum," diye mırıldandım, kendi ellerimi iç uyluklarıma doğru sürükleyerek. Sanki odada benimle birlikteymiş gibiydi. Çalınan dört aydan sonra daha fazlası için acıkmaya başlamıştım. Ona olan saplantım giderek artıyordu. Onunla bu şekilde konuşmak güvende hissettiriyordu ama bu sahte bir güvenlikti. Elliot her zaman tehlikeliydi. Hâlâ da öyleydi.

Bunu hiç unutmadım. Ama
hala gitmesine izin
veremem.

"Kahretsin, seni tatmak istiyorum." Sesi acı çekmiş gibiydi ve nasıl hissettiğini anladım.

"Tadım nasıl?" Parmağımı içime daldırarak fısıldadım. Bu onun eli değildi ama işimi görecekti.

"Şeftali ve krema gibi," diye tısladı ve onun da en az benim kadar tahrik olduğunu anladım. "Üzerine bal sürülmüş gibi." Sözleri omurgamda dans ederken sırtımı eğdim. "Şu anda dilimde senin tadını alabiliyorum." Yavaş bir nefes verdi ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlattım. Çok daha fazlasını istememe rağmen kendimle oynarken nefes nefese kaldım. "Şafak sökene kadar seni yalamak istiyorum. Durmam için bana yalvarana kadar seni dilimle becermek istiyorum."

"Yapmanı istiyorum," diye cevap veriyorum, parmağımı içime sokup çıkarıyorum, üstümde olmasını diliyorum, kalçalarımın arasında olmasını diliyorum. Beni istila etmesini.

Beni tüketiyor, sadece onun yapabildiği şekilde.

"Amını yüzümün her yerinde istiyorum," sesi etrafımda dönüyordu. "Kalçalarını döndür, kızım."

"Ugh!" Emrettiği şeyi yaparken dişlerimi sıkarak homurdandım. Parmağım daha derine kaydı ve bir tane daha ekledim.

"Ağzımı sik bebeğim. İyi sik beni." Tüm vücudum kasıldı, etrafımda elektrik uğultusu vardı. Kulağa çılgınca geliyor ama hissedebiliyordum. Bana dokunmasına bile gerek yoktu. Sadece sesi bile beni boşaltmaya yetiyordu. Tek gereken onun sert sözleriydi. "Nefes almak istemiyorum. Boğ beni, bebeğim." İnledim, hayal gücüm çılgına dönmüştü. Kalçalarımın yüzüne kenetlendiğini, onu beni tatmin etmeye zorladığını hayal ettim. Beni boşaltması için onu zorluyordum.

"Kendine dokun," diye fısıldıyorum. "Beni yalarken mastürbasyon yap." Nefes alırken tısladığını duydum ve istediğimi yaptığını anladım. "Hafifçe. Çok değil. zor."

"Siktir git bebeğim," diye alay etti, sesi alçak ve dikenliydi. Sözlerinin yüzeyinin hemen altında gizlenen şiddeti duyabiliyordum ve biliyordum ki canımı yakmak, çılgılık atana kadar beni sertçe becermek istiyordu. Ben de bunu istiyordum ama aramızda binlerce kilometre vardı. Bu değişmeyecekti, hayır.

Ne kadar çok gece yarısı telefon görüşmesi yaparsak yapalım. Bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırarak gözlerimi daha sıkı kapattım.

"Yapacaksın," dedim.

"Tabii ki yapacağım," diye homurdandı ve ben de gülümsedim.

"Seni hissedebiliyorum," diye fısıldadım, vücudum gerilirken ve meme uçlarım acıyla sertleşirken kelimelerim hızlı geliyordu.

"Kahretsin, yapabileceğini biliyorum." Parmaklarım içimdeyken ve onun ukala sesi kulağımdayken kalçalarımı salladım ve inleyerek kendi elime doğru sertçe boşaldım. Ağlamamı yastığa bastırdım, beni telefonda beceren bir adamın neden beni yüz yüze beceren herhangi bir adamdan daha sert boşaltabildiğini merak ediyordum.

Elliot'la boy ölçüşebilecek başka bir erkek bulmak için uzun zaman harcadım ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama asla bulamadım.

Asla yapmayacağım.

Titrek bir iç çekişle bedenimin yumuşak şiltenin içinde gevşemesine izin verdim ve yanıma yuvarlandım. Gözlerimi açtığımda oda hâlâ eskisi gibi karanlık ve boştu. Sonra hayatımı sonsuza dek değiştiren beş kelime söyledi.

"Buradan gidiyorum," dedi, o kadar alçak sesle ki onu doğru duyup duymadığımdan emin olmak için zihnimden iki kez geçirdim.

"Öyle söyleme," diye fısıldadım. "Bunu yüksek sesle söyleme." "Korkuyor musun?" dedi.

"Bizi duyan var mı?"

"Hayır," dedi. "Biz iyiyiz."

"Teksas hapishanesinden kaçamazsın," dedim doğrulup. "Seni vururlar."

"Bir planım var bebeğim," dedi kısık bir kıkırdamayla.

"Bir planın mı var?" Alay etme sırası bendeydi. Elimi saçlarımda gezdirdim ve kendimi uyandırmak için uçlarını sertçe çektim. "Bu delilik. Nereye gideceksin? Ne yapacaksın?"

"Seattle'a otostopla gideceğim, yapacağım şey bu. yapacağım," diye tısladı ve ben nefes nefese kaldım. "Pencerene tırmanacağım ve seni büyük, sıcak yatağına bağlayacağım." Uzun bir süre sessiz kaldım, telefonu yüzüne kapatmakla gülmek arasında gidip geldim.

"Beni nasıl buldun?" Sonunda sordum.

"Zarfların üzerindeki postane kodu," dedi kendini beğenmiş bir şekilde ve şeytani bir gülümseme takındığını biliyordum.

"Kahretsin," diye homurdandım, çünkü bunu düşünmeliydim. Üç numaralı hata.

Bunun son olmasını umuyordum.

"Yapma," dedim. Kendi hayatını kurtarması için ona yalvarmayacaktım. Bu bir şekilde tuhaf görünüyordu. Tek yapabileceğim ondan bir kez daha düşünmesini istemektir. İntihar etmek istiyorsa, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Bunu yapacağım," dedi inatla ve kararını verdiğini biliyordum. "Şimdi bana yardım edecek misin, etmeyecek misin *Daisy*?" Şifreli sözcüğümüzü kullandığında içimde bir sıcaklık dalgası oluştu. Bunun beni etkileyeceğini biliyordu. Kullan-at telefonu kucağıma bıraktım ve ona baktım. O tamamen delirmişti. Asla başaramayacaktı. Ama bir parçam gerçekten başarabileceğini düşünüyordu. Doğru planla belki başarabilirdi.

Omurgamdan aşağı bir adrenalin ürpertisi yayıldı. Yalan söylemediğini biliyordum. Eğer kaçarsa, doğruca bana gelecekti. Ben de kaçmak zorunda kalacaktım.

Belki de hiç durmamıştım.

Telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

"Orada mısın?" dedi, sesi sertti. Onun da benim gibi düşündüğünü biliyordum - kaçıp kaçmayacağımı.

"Ben buradayım."

"Bana yalan söyleme ve beni istemediğini söyleme. Benim için nasıl geldiğini duydum bebeğim. Duydum." Sesi yine alçak ve tehlikeliydi.

ve kızgın olduğunu biliyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Geri dönüşü olmayacağını biliyordum ama başka seçeneğim yoktu, gerçekten yoktu.

Koşmayı bırakmıştım.

"Planın nedir?" Merakımı yenemeyerek sordum. "Var mısın?" dedi.

"Hayır," dedim. "Sadece endişelenmem gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyorum." Neşesiz bir kahkaha attı.

"Öyle olmalısın," diye cevap verdi.

Ondan sonra bir hafta boyunca beni aramadı.

Bir hafta gerçekten düşünmem için yeterince uzun bir süreydi. Olası her sonucu düşündüm. Gerçekten başarılı olma ihtimali neredeyse yok denecek kadar azdı. Hayatıma devam ederken kendime bunu söyledim. İşe gittim. Arkadaşlarımla bir şeyler içmeye gittim. Bulaşıkları yıkadım ve elektrik süpürgesini çalıştırdım. Tıpkı Dallas'ta yaptığım gibi bir robot gibi hareket ediyordum. Beynim tüm olasılıklarla meşguldü.

Bir gece eve dönerken kullanılmış bir araba galerisinin önünden geçerken aklıma bir şey takıldı. Kaçma şansının olmasının tek yolu, dışarıda onu alıp Teksas'tan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkaracak birinin olmasıydı. Eğer yaya olsaydı, ya yakalanır ya da vurulurdu. çok uzağa gitmeden. Onun öldüğünü, bir köpek gibi vurulup toprağa düştüğünü düşünmek bana bir şeyler yaptı.

İçgüdüsel bir şey.

Eğer ölecekse, bunu yapan kişi ben olmak istedim.

Ölmesini istediğimden değil.

Eğer ölmüş olsaydı, her şey biterdi.

Uzun zaman önce bitmiş olabilirdi. Neredeyse kan kaybından ölecekken, bitmiş olabilirdi. Hapse girdiğinde, bitmiş olabilirdi. Seattle'a taşındığımda, bitmiş olabilirdi.

Ama gitmesine izin veremezdim. Bitmesini istemedim.

Eğer -hayır, tekrar aradığında- kendime onu vazgeçirmeye çalışacağımı söyledim. Her şeyin ne kadar aptalca olduğunu görmesini sağlayacaktım. Ama her gece onun aramasını beklerken, içimi kemiren bir düşünce beni ele geçirdi. Eğer Elliot

özgür olsaydı, çalınan anlara ve fısıltıyla yapılan telefon konuşmalarına bel bağlamak zorunda kalmazdık. Ona dokunabilecektim. O da yıllar sonra ilk kez bana dokunabilecekti. Beni becerebilecekti. Hangi iğrenç fanteziyi kurarsa kursun, onun merhametine kalacaktım.

Ne kadar lezzetli bir düşünce.

Tamamen deliceydi ama onu istiyordum. Ne kadar çok düşünürsem, onun tüm hastalıklarını ve karanlığını o kadar çok istiyordum. Tüm sapkınlığını istiyordum. Onun şiddetini istiyordum. Beş yılını ondan kaçarak geçirmiştim. Peki ne için? Beni kovalamaktan asla vazgeçmeyecekti. Kedi fare oyunumuz ancak teslim olursam sona erecekti.

Ben de öyle yaptım.

On Dokuzuncu Bölüm

O zaman öyleydi, şimdi böyle. Benim hikâyem mutlu bir hikâyeye değil ve mutlu bir son da beklemiyorum. Prensime gün batımına doğru yol alacağımızı sanmıyorum. Sonsuza dek mutlu bir son beklemiyorum. Bu kadar temiz ve kolay bir şey beklemiyorum. Hayatım karmaşık bir hal almak üzere ve sonunun en iyi ihtimalle acı-tatlı olacağını biliyorum.

Yıllar süren acı, depresyon, delilik ve takıntılar beni bu noktaya getirdi. Şu an.

Huntsville, Teksas'a iki mil uzaklıkta ıssız bir yoldayım. Uzakta hapishanenin parlak ışıklarını görebiliyorum, ne yaptığının göz kamaştırıcı bir hatırlatıcısı.

Lou Reed gibi, ben de erkeğimi bekliyorum.

Yeni kullanılmış arabamda oturuyorum, burnumdan ter damlıyor. Gözlerimi yolun kenarından ayırmadan dudağımı kemiriyorum. Dışarısı zifiri karanlık ve elimi yüzümün önünde zar zor görebiliyorum. Caddenin karşısındaki ağaçların arasından koşan bir adamı nasıl göreceğimi bilmiyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, gelip gelmediğini bile bilmiyorum. Planı biliyorum ama işe yaradı mı ya da yakalandı mı hiçbir fikrim yok.

Bilmemek beni çılgına çeviriyor.

Yasaları çiğnemek üzere olduğum gerçeği de yumuşak karşıladığım bir şey değil. Şu anda yasalara uyan bir vatandaşım. Her an çizgiyi aşır kanun kaçağı olabilirim. Şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey olmadığını biliyorum. Arabayı sürüp, gaza basıp Elliot'ı unutabilirim. Benim için en iyisinin onu terk etmek ve asla arkama bakmamak olduğunu biliyorum. Bunu hep biliyordum, yıllar önce polis bana hayatımı hastanede yaşamaya devam etmemi söylediğinden beri.

Ama bunu ona yapamam.

Her şeyden sonra, yapamam. Artık bu işte beraberiz.

Daha fazla dayanamadığımda arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyorum. Gece havası arabadaki havasız havadan daha serin ve sonunda nefes alabileceğimi hissediyorum. Bir o yana bir bu yana bakıyorum, görme eksikliğim işitme duyumu güçlendiriyor. Uzaktan bir çakalın ulumasını duyabiliyorum. Bir dal çatladığında

Ormanda bir yerde, zıplıyorum. O kadar yakından geliyor ki kalbim deli gibi çarpmaya başlıyor.

"Elliot?" Fısıldıyorum. Dikkatle dinliyorum, cevap verip vermeyeceğini görmek için bekliyorum, sabahın ikisinde Teksas'ın ortasında onu bekleyerek büyük bir hata yapmadığıma dair bir işaret bekliyorum. Uzakta bir sopa daha çıtırdıyor, ardından yaprak sesleri geliyor. Yavaş bir daire çizerek dönüyorum, gözlerimi kısarak ezici karanlıkta bir şey görmeye çalışıyorum.

Ayak sesleri. Bana doğru gelen ayak sesleri duyuyorum ve sanki biri koşuyormuş gibi ağır nefesler alıyorum. Uzun bir süre donup kalıyorum, ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama sonunda beynimdeki bir kıvılcım beni harekete geçiriyor. Arabaya geri atlıyorum, kapıyı hafifçe kapatmayı tam zamanında hatırlıyorum. Elimi kontaktaki anahtarların üzerine koyuyorum, zamanın geldiğini biliyordum. Gitme zamanı ya da kalma zamanı. Yavaş bir nefes alıyorum ve sonra zaman doluyor.

Yolcu tarafındaki cama bir el çarpıyor ve neredeyse yerimden sıçırıyorum. Kilit açma düğmesine bastım ve kapı açıldı. Araba sarsılıyor. Ağırılığıyla içeri kayıyor ve ben *onu* kokluyorum. İçime bir sıcaklık doluyor ve yüzümü ona dönmek için koltuğumda dönüyorum.

"Bebeğim," diye fısıldadığımı duyuyorum ve tek ihtiyacım olan bu.

Neredeyse hamle yapıyorum

Ellerimle yüzünü bulmaya çalışıyorum. Onun gibi hissediyorum ve ona bakmak için pilot ışığını açmamak için kendimi zor tutuyorum. Terli ve ağır nefes alıyor ve neredeyse bunu başardığına inanamıyorum.

"Buradasın," diye mırıldandığımı duyuyorum.

"Evet, buradayım," diyor kahkaha atarak. Sonra arka yolcu kapısı açılıyor ve başımı sallayarak arka koltuğa bakıyorum, ama yine de bir şey göremiyorum.

"Kim o?" Kapı çarparak kapanırken söyledim.

"Sür orospu!" Sert bir sesin tısladığını duyuyorum. Karanlıkta Elliot'ın gözlerini üzerimde hissediyor ve ters ters bakıyorum. Planda başka biri yoktu. Planın üzerinden defalarca geçmiştik, tabii ki şifreli olarak ve o başka birinden hiç bahsetmemişti. Ellerimi anahtarlara atıp olabildiğince öfkeyle arabayı çalıştırıyorum, sonra da ayağımı gaza basıyorum. Farlarım yolu aydınlatırken karanlık taşra yolunda ilerlemeye başladık.

Elini kalçama indirdiğinde bile yüzümü ona bakmadan ileriye doğru tutuyorum. Durumun tehlikesi öfkemi artırıyor ve histeriye doğru yaklaşıyorum. Bileğimdeki kılıfla baldırıma bastırılan silahı düşünüyorum. Bir yıl kadar önce aldığım bir .32'lik. Şimdiye kadar oldukça iyi bir nişancıydım ve boş çıkmaya hiç niyetim yoktu-

Hiçliğin ortasına, korumasız bir şekilde teslim edildim. Birçok şey olabilirim ama aptal değilim.

Eğer Bay Arka Koltuk oynamak isterse, onu tam gözlerinin ortasından vurmaya niyetliyim. Beni duraksatacak tek şey, yeni Ford Focus'umun yepyeni kumaşını beyniyle mahvetmesi olur. Yeniden satış değerini düşürmek istemem.

Sonunda otoyola ulaşıyoruz ve nihayet sokak lambalarının altında ikisini de kontrol edebiliyorum. Bakışlarımı dikiz aynasına doğru kaydurdım ve Mr.

Backseat bitkin ve kirli görünüyor, gözlerinin altında koyu halkalar var. Methhead'lere benziyor, sıska ve uzun suratlı. Yanımda, Elliot'ın gözlerinde o manik parıltı var ve gözlerini benden ayırmıyor, vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Beni istediğini biliyorum. Onun uyarılmışlığını tüm benliğimde hissedebiliyorum. Parmakları kalçamda esniyor ve dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum.

Ben de onu istiyorum. İstemeseydim şu anda bu saçma durumda olmazdım.

Bir saat boyunca tam bir sessizlik içinde ilerliyoruz, yolun gürültüsü sınırlarımı yatıştırıyor. Elliot elini sürekli kalçamda tutuyor ve kot pantolonumun üzerinden sıcaklığını hissedebiliyorum. Ancak, aramızda bir yabancı varken onunla konuşmayı reddediyorum. Muhtemelen bir katil olan lanet olası bir yabancı.

"Daisy," diye fısıldıyor Elliot, başını koltuk başlığına yaslayarak. Bir süre onu görmezden geliyorum, sonra elimi onunkinin üstüne, kalçamın üzerine koyuyorum. Eli her zamanki gibi nasırlı, tüm doğru noktalarda sert ve daha sonra, üçüncü tekerleğimizden kurtulduğumuzda vücudumda nasıl hissedeceğini arzuluyorum.

Kansas sınırını geçiyoruz ve planladığımız gibi gördüğümüz ilk mola yerinde duruyorum. Mola yerinin en karanlık kısmına park ediyorum, ancak gökyüzü koyu bir lavanta rengine dönmeye başlıyor.

"Kıyafetler bagajda," diyorum ve kapıyı açıp dışarı fırlıyorum. Dışarı çıkana kadar içerideki gerilimin ne kadar yoğun olduğunu fark etmiyorum. Bagajın kilidini açarken derin bir nefes almak için kendimi zorluyorum. Elliot'ın bana doğru yürüdüğünü hissediyorum ve sonra diğer adam da yanımda. Arka farlar hepimizi kırmızıya boyamıştı ve yalan söylemeyeceğim, her iki adam da benzer şekilde uğursuz görünüyordu, yüz hatları büyük ölçüde gölgede kalmıştı.

"Ne kadar da güzelsin," diyor Bay Arka Koltuk, sıcak nefesi hoşuma gitmeyecek kadar yüzüme yakın. Arkamı dönüyorum ve spor çantamı

kapıyorum.

Elliot'ın giysilerini bagajdan çıkarıp onlara doğru fırlatıyor. Elliot onu yakalıyor, anlayabildiğim kadarıyla yüzü boş ve okunaksız.

"Üstünü değiştir. Plakayı değiştireceğim," diyorum, birkaç gün önce yürüttüğüm Kansas plakasını kaldırarak.

"Patron, patron," diyor Bay Backseat, çantayı Elliot'tan alıp otoparkın diğer ucundaki küçük binaya doğru yürürken. Elliot'a bakmadan yere çömelip küçük vidaları hızla söküyorum.

Tıpkı çalıştığım gibi.

"Onu nereye bırakıyorsun?" Sesim gergin, beni ne kadar kızdırdığını bilmesini sağlayarak soruyorum.

"Topeka," diyor bana yaklaşılarak.

"Topeka planda yoktu. Denver'a doğru gidiyor olmamız gerekiyordu." Kansas plakasını vidalamayı bitiriyorum ve bana yardım etmek için elini uzatıyor. Onu görmezden geliyorum, o kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki neredeyse dizimi tampona çarpacaktım. Ellerini bir anda kalçalarımın altına koydu ve beni kendisine bakmam için çevirdi.

"Yapma," diyor alçak sesle, yüzü benimkine yakın. "O bok kafalı bunu bizim için mahvedemeyecek."

"Yapmayacak," diye fısıldıyor, elleri kotumu sıkıca kavırıyor, sanki üzerimden çıkarmak istiyormuş gibi. "Kahretsin, seni becermek istiyorum."

"Sanırım Topeka'ya kadar beklemen gerekecek," diyorum ama çoktan ona doğru eğilmiştim, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"Ya da seni şu tuvalete sürükleyebilirim." Bir elini önümde, sol göğsümün üzerinde gezdiriyor. Meme ucum hemen sertleşiyor. "Ya da seni arka koltuğa atabilirim." Elini saçlarımın arasına sokup başımı geriye doğru çekiyor. Nefesim kesiliyor ve o da bundan faydalanarak dilini alt dudaklarımda gezdiriyor. Benim Ellerimin kendi aklı var, gömleğini kavırıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Çelik gibi sert ereksiyonunu aramızda hissedebiliyorum ama ona hiç dikkat etmiyorum.

Hala onu cezalandırmak istiyorum, sadece birazcık.

"Bu partiyi bensiz mi başlatıyorsun?" diyor hasta bir ses karanlığın içinden.

Ses tonundan hoşlanmadığım için sertleştim. Hem de hiç hoşlanmadım. Elliot da kaskatı kesiliyor ama sonra o kadar çabuk gevşiyor ki vücuduyla bu kadar uyumlu olmasaydım bunu hiç fark etmezdim. Bay Arka Koltuk çantayı Elliot'ın ayaklarının dibine fırlatıyor ve arabaya yaslanıp açık

bagaja bakıyor. "Sen git üstünü değiştir, Pritch. Ben kızına eşlik ederim."
Gölümsüyor ve kalbim göğsümde soğuyor. O kötü bir adam, çok kötü bir
adam. İşlediği suçlar hakkında hiçbir fikrim yok.

ama her ne yaptıysa, uzun bir süre hapiste kalmayı hak ettiğine oldukça ikna oldum.

Topeka birdenbire çok uzak göründü.

"Tamam," diyor Elliot ve ben korkumu belli etmemek için yüzümü ekarte ederek göz kırpıyorum. Umarım Elliot bunu hissediyordur. Beni sertçe kendine doğru çekip öpüyor ve üzerimde hak iddia ettiğini hemen anlıyorum. Dilini dudaklarımın arasına daldırıp elini kışıma atıyor ve ben sadece dayanabiliyorum, sessiz bir istekle dudaklarımı onunkilere değiştiriyorum.

Beni yalnız bırakma. Lütfen.

Ama o dinlemiyor. Gitmeme izin verdi ve çantayı almak için eğildi.

"Geri döneceğim," diyor ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi yürüyüp gidiyor. Onu izliyorum, tanıdık sevgi ve nefret içimde dönüp duruyor.

"Şu Pritch. Bu kadar hanımefendi bir adam olduğunu kim bilebilirdi?" Bay Backseat boğazının arkasından bir kahkaha atıyor. Kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorluyorum. I
Onun tipini biliyorum. Korkuyu sever. Acıyı seviyor. O ve Elliot'ın bazı ortak noktaları var.

Tek fark, ben Elliot'a güveniyorum. Sayılır. Elliot beni bir kez incitti, ama şimdi aynı sayfadayız. Bu orospu çocuğu ve ben asla aynı fikirde olmayacağız.

"Topeka'da bir kız arkadaşın var mı?" Ben soruyorum. "Ailen var mı?"

"Bir kız bulmak için Topeka'ya kadar gitmeme gerek yok." diyor. Tamam.

Havadan sudan konuşmak buraya kadarmış. Belimden bükülüyorum, eski tabağı yerden alıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Yaklaşıyor. "Ne yaptığımı bilmek ister misin?" diye soruyor.

"Beni ilgilendirmez," diyorum, umursamaz görünmeye çalışarak. Bunu gerçekten başarabileceğimi kim bilebilir, özellikle de kalbim kulaklarımda davul gibi atarken.

"Topeka'ya kadar nasıl bir adamla gittiğinizi bilmek sizin işiniz," diye sırtıtıyor.

"Ne kadar az bilirim o kadar iyi," diyorum, sesim olabildiğince sert çıkıyor. "Seni uyarmadığımı söyleme," diyor ve bagaj kapısını çarparak kapatıyor. I

Ani sesle sıçradım ama korkumun beni yenmesine izin vermedim.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" Başımı eğerek soruyorum.

"Akıllı bir kız korkardı."

"Hapishaneden yeni kaçmış akıllı bir adam, kendisine yardım eden kıza biraz minnettar olabilir. Akıllı bir adam aynı zamanda çok tehlikeli bir arkadaşının kızından da uzak durabilir." Sesimi çıkarmadan karşılık vermeyi başardım

bocalıyor. Bay Arka Koltuk, sert sözlerimden hiç de ikna olmamış bir şekilde uğursuz bir kıkırdama çıkarıyor. Omurgamdan aşağıya doğru bir uyarı ürpertisi hissediyorum.

"Oğlunla bir konuşma yapmak isteyebilirsin. Görünüşe göre seni biraz karanlıkta bırakmış," diyor kendini beğenmiş bir sesle.

"Dedikodunuz bitti mi hanımlar?" Elliot'ın sesi otoparkta yankılanıyor ve tüm bedenim rahat bir nefes alıyor. "Bütün gece bekleyemeyiz," diyor arabanın yanından geçerken, Teksas tınısı ağır basıyor.

"Sadece birbirimizi tanımaya çalışıyorduk," diyor Bay Arka Koltuk, yolcu tarafına doğru yürürken omzu benimkine değiyor. "Gerçekten güzel bir kızınız var," diyor gülümseyerek arabaya geri dönerken. Elliot'ın gözlerini arabanın tavanında yakalıyorum ve içlerinde manik bir ışık parlıyor. Korkuyu üzerimden atmaya çalışarak omuzlarımı yuvarlıyorum. Aceleyle bir çöp kutusuna gidip kapağını çıkarıyorum. Oklahoma plakasını kokuşmuş çöpün derinliklerine gömüyorum, sonra arabaya dönüyorum.

İyi ya da kötü.

Kansas'ın kalbine doğru giderken bir yerde daha duruyoruz ve Elliot arabayı sürmeyi teklif ediyor. Benzin pompasının üzerinden bir süre ona bakıyorum, sonra başımı sallıyorum. Gergin olduğumu düşünmesini istemiyorum, gerçi öyleyim. Ben onun rahat olduğuma inanmasını istiyorum. Ona güvendiğime inanmasını istiyorum. Yapabileceğime inanmak zorundayım.

Ama şüphelerim var. Bay'a ne söz verdiğini bilmek istiyorum. Özgürlük dışında arka koltukta. Döngünün dışında olduğumu biliyorum ve bundan hiç hoşlanmıyorum.

Çok yorgunum ama uyumaya cesaret edemiyorum. Kendimi uyuklarken yakalıyorum ve silkinmek için kendimi zorluyorum. Zinde kalmalıyım. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Bacaklarımı birbirine sürtüyorum, silahın sert metalini ayak bileği kemiğimde hissediyorum. Güçlü olduğumu hatırlatacak bir şeye ihtiyacım var. Kimsenin benimle uğraşmasına izin vermeyeceğim.

Ne olursa olsun.

Bay Backseat "Bu çıkıştan çıkın" diye seslendi. Elliot ona uyuyor ve otoyoldan çıkıyoruz. Yol daralıyor, rampanın pürüzsüz asfaltı engebeli bir

arka yola dönüşüyor. Dilimi tutuyorum, her ne kadar

direksiyona geri döndü. Yolumuza devam ediyoruz, çevremiz gittikçe daha da ıssızlaşıyor.

Elliot toprak yoldan bir dönüş daha yapıyor. Karnımdaki kelebekler değişken danslarına devam ediyor. İçgüdülerime güveniyorum ve içgüdülerim bunun iyi olmadığını söylüyor. Nereye gidiyor olursak olalım, plandan o kadar uzaktayız ki

Nasıl geri döneceğimi
biliyorum.

Başım belada.

Şu anda ağaçlık bir alanın derinliklerindeyiz, dağınk dallar romatizmalı parmaklar gibi üstümüze uzanıyor. Güneşli gökyüzü yeşilliklerin arasından görünüyor, çaresizliğime rağmen garip bir şekilde neşeli. Her ne olacaksa olsun, en azından güneşi yüzümde hissedebileceğim. Bir şansım olacak.

Elliot frene basıyor ve yavaşlayarak duruyoruz.

"Sonunda," diye homurdanıyor Bay Backseat ve parmaklarının saçlarımda dolaştığını hissediyorum. "Bütün gece bekledim."

"Daisy," diyor Elliot ve kalbim göğsümde duracak gibi oluyor. "Çık dışarı."

Nedenini sormaya zahmet etmedim. Eğer bilmemi isteseydi, bana şifreli olarak söylerdi. Kapıyı açtım ve bir ayağımı yere koydum. İçimden ama kendimi beklemeye zorluyorum. Hayatımın son beş yılında olduğu gibi, Bekle ve Gör'ü oynuyorum. Elliot arabadan inerken bana bakmıyor. Onun için seçtiğim tişört geniş omuzlarına kadar uzanıyor ve benden ne kadar büyük olduğu acınası bir şekilde belli oluyor. Geri çekiliyorum, kapımı açık bırakıyorum ve gözlerimi onlardan ayırmıyorum. İki adam da beni izliyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Bay Arka Koltuk'un bana bakma şekli. Elliot için tasarlanan kıyafetler ona bol geliyor ama o küçük değil. Hâlâ benden çok daha büyük.

"Bu ıssız yerde ne işimiz var?" Sonunda soruyorum, çünkü artık dayanamıyorum.

"Evet, ne yapıyoruz, Pritch?" Bay Backseat kafasını kaşıyarak şaşkınlık numarasıyla soruyor. Elliot'ın gözleri üzerimde ve bunun iyi olmadığını biliyorum. Hem de hiç iyi değil. "Hadi Pritch. Ona Daisy adında güzel bir kız tarafından aletimin parlatılmak üzere olduğunu söyle." Aklıma geldikçe gözlerimin açıldığını hissedebiliyorum. Bu deli adam onunla seks yapacağımı sanıyor. Görünüşe göre *Elliot* beni ona vaat etmiş. Ne karşılığında? Bu adam karşılığında ona ne teklif etti? "Kirli mi seviyorsun Daisy?" diye soruyor, bana doğru bir adım atarak.

"Hayatta olmaz," diyorum başımı yavaşça sallayarak ve gözlerimi

Elliot'a çeviriyorum. Çenesini çalıştırıyor ve enerjisinin yayıldığını hissedebiliyorum.

Derisini. Kızgın olduğunu fark ettim. Ağzı kıpırdıyor ve ben bir adım daha geri çekiliyorum.

Şimdi anlıyorum. Bu beni resimler için, işkence için cezalandırmakla ilgili. Bay Backseat kasıklarını tutuyor ve dudaklarını yalıyor.

"Buraya gel kızım. Sakso çekmeyi sevdiğini biliyorum," diyor Bay Backseat. "Senin pis bir fahişe olduğunu biliyorum. Aynı anda iki sik birden mi yalamak istiyorsun?" O

kasıklarını düzeltiyor, yüzünü gitmeye hazırmış gibi yukarı kaldırıyor. "Ne düşünüyorsun, Pritch? İzlemeyi sevdiğini biliyorum." Sırıttıyor, bu da onu daha tehditkâr gösteriyor. Elliot'ın gözleri kararıyor, öfkesi aramızda elektrik gibi parıldıyor.

Gerçekten başka seçenek yok.

Dönüyorum ve kaçıyorum.

Şanslı mavi botlarımın bana iyi hizmet etmesiyle ağaçların arasından hızla geçiyorum. Dalların üzerinden atlayıp çalılırların arasından geçerken her adımda Elliot'a küfrediyorum. Onu o kadar çok istiyordum ki, kararlarımı gölgelemesine izin verdim. Acaba iki adama da yetecek kadar mermim var mı? Sadece Bay Arka Koltuk'tan kurtulmalıyım, diyorum kendime. Elliot'la başa çıkabilirim. En azından yapabileceğimi düşünüyorum. Yaprakların ezildiğini duyuyorum ve

Arkamda dallar var ve benim için geldiklerini biliyorum.

"Whoo! Kovalamacayı severim, kızım!" diye bağırıyor sürünge, sesi etrafımda yankılanıyor. Sağa keskin bir dönüş yapıp yan tarafa sapıyorum. Omzum bir ağaca çarpıyor ve acı kolumdan aşağı yayılıyor. Yine de durmadım. Devam ediyorum. Eninde sonunda durup onlarla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum. Sonsuza kadar devam edemem. Adrenalin pompalıyor ama gücümü korumam gerektiğini biliyorum. Bir kez daha yön değiştirerek tekrar zag yapıyorum. Silahımı ayak bileğimdeki kılıftan çıkarmamın ne kadar süreceğini hesaplıyorum. En az on saniye, beceremezsem yirmi saniye. Yirmi saniye ona beni yakalaması için yeterli zamanı verebilir. Bu riski göze almalıyım.

Başka seçenek yok.

Aniden duruyorum, o kadar hızlı bir şekilde dizlerimin üzerine düşüyorum ki, kot pantolonum bir taşla takılıp yırtılıyor. Keskin kenar derimi sıyrırken ırkiliyorum ama bunun beni yavaşlatmasına izin vermiyorum. Kılıf açılana kadar küfrediyorum ve sonra silahı kaldırıp doğrultuyorum. Nereyi işaret edeceğimi bilmiyorum ama yine de yapıyorum. Kolumu sallıyorum, gözlerim onları arıyor. Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor ve başka bir şey duymak imkansız. Kendimi ona kadar saymaya zorluyorum, her sayıda sakinleşmeye çalışıyorum.

"Küçük şirin bir silahı olan küçük şirin bir kız değil misin sen?" diyor Bay Arka Koltuk, benden on adımdan daha az bir mesafede dururken sesi soluğu kesiliyor. Elliot yanında değil ve içimin sıkıştığını hissediyorum. Korkum, etrafımda dolaşıyor olabileceği.

arkamda. İki cephede birden savaşamam, bunu biliyorum. Bay Backseat'ten bir an önce kurtulmalıyım. "Kötü adamları sevdiğini biliyorum. Senin için o olabilirim bebeğim." Elimdeki silahtan etkilenmemiş gibi yine dudaklarını yalıyor. Beni sinirlendirmeye çalışıyor ya da onu vuracağımı düşünmüyor. Her iki durumda da, yanlış ağaca havlıyor.

Tetiğı çektim.

Umduğum gibi kafasından vuramadım ama kurşunum omzuna isabet etti. Bu bir teselli ödülü ama arkasındaki ağaca sıçrayan kanı görünce onu iyi vurduğumu anladım. Kurşunun geri tepmesi beni kış üstü yere düşürüyor ama o yüzündeki şok ifadesiyle ayaklarının üzerinde sallanırken ben de ayağ a kalkıyorum.

"Sen vahş i bir kedisin, değil mi?" diyor, yüzü solgun. Bana doğru tökezliyor ve ben tekrar niş an aldığımda Elliot açıklığ a doğru koş uyor. Bay Backseat'in yanında yavaş layarak durdu, gözleri silahımdaydı. Gözleri bir anda parladı.

Manik ış ık ve silah getirdiğ im için kızgın olduğunu biliyorum.

Zor iş .

"Geri çekil," dedim.

"İkimizi de indirecek kadar mermin var mı, kızım?" Bay Arka Koltuk diyor, sesi titreyerek. İki kere düşünmedim, ateş ettim. İkinci kurş unum kalçasına isabet etti. Kanı havayı bulandırıyor ve mide bulandırıcı bir ç ığ lıkla tek ayağ ının üzerine düş üyor. Elliot bu dikkat dağ ınıklığı nı bana karşı kullanıyor, beni yakalayıp bir ağaca doğru fırlatıyor. Silah elimden fırlayıp ç alıların arasına düş üyor ve havasız kalıyorum. Ağacın sert kabuğ u gömleğ imi acıyla çiziyor. İri bedenini benimkine çarpıp yüzünü düş ürererek gözlerimin içine bakarken boğ azımdan çaresizce bir ç ığ lık yüks eliyor.

"Bana güvenmeliydin *Daisy*," diye tıslıyor, sahte adımı bir suçlama gibi ortaya atıyor.

"Siktir git," diye tıslayarak karş ılık veriyorum, korku göstermeyi reddederek.

"Yapacaksın," diyor ve beni öyle hızlı öpüyor ki baş ım dönüyor. Omuzlarını itiyorum, çelişkiler içindeyim. Kızg ınım, korkuyorum ve ona güvenmeyi çok istiyorum ama güvenmiyorum. Hem de hiç. Ama o kımıldamıyor, ele geçirilmiş bir erkek gibi beni öpmeye devam ediyor. Öpüş ü dağ ınık, sert ve her şeyi kapsayıcı. Kendimi kaptırmadan edemiyorum. Beni öpme şeklini özlemiş im. Vücudunun benimkini ele geçirmesini ve beni tamamen büyülemesini özlemiş im. Beni istila ediyor, dilini benimkine bastırıyor, dudaklarımı emiyor ve saç larımı çekiyor. Bana dokunmak onun hakk ıymış gibi davranıyor ve kendisine ait olan ı ister

cazibeyle ister zorla alacağını söylüyor.

Tıpkı eski günlerdeki gibi.

"Pritch! O ılgın herif beni vurdu." Yerde inleyip duran adam sonunda Elliot'ın dikkatini benden çekti. Bay Arka Koltuk tam bana bakıyor ve eğer bakışlar öldürebilseydi, bir kapı çivisi kadar ölü olurdum. "Seni öldüreceğim, seni kaltak!" diye tıslıyor, patlak gözlü ve çılgınca, acı ve öfke yüzünü geriyor. Ayağa kalkmaya çalışıyor ama kığının üstüne düşüyor. Elliot

Kendini yavaşça benden ayırıyor. Yeşil gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor ama bakışlarımı onunla Bay Arka Koltuk arasında gezdiriyorum. Yaralarına rağmen sürüngen hâlâ hareket ediyor. Artık bir tehdit olmadığına tam olarak ikna olmuş değilim.

Eğer hala silahım olsaydı, onu kuduz bir köpek gibi yere sererdim.

"Pritch! Doktora ihtiyacım var, dostum," diye inliyor Bay Backseat.

"Öldür şu lanet

kaltak ve buradan çıkabiliriz."

"Yaptığım her şeyi senin için yapıyorum Joanie," diye fısıldıyor Elliot kulağıma. Sonra dönüp Bay Backseat'e doğru ilerliyor. İçinde bulunduğu durumun farkına varan tüyler ürpertici pislik, bacağını çalıların arasında sürüyerek uzaklaşmaya başlıyor.

"Ben senin arkadaşını, adamım. Benim yerime deli karı mı seçeceksin?" Mr.

Arka koltuk, kazının piştiğini bilmesine rağmen omzunun üzerinden fırlatır. "Pritch! Hayır!" diye bağıyor. Ben korkudan dilimi yutmuş bir halde izlerken, Elliot arkadan üzerine atlıyor, kolu adamın boynuna dolanıyor. Boğazını sıkıyor ve Bay Backseat'in gözleri şişiyor ve yüzü soluyor. Mücadele ediyor ama Elliot'a karşı koyamıyor. Elliot eski arkadaşını boğarak öldürürken gözlerini benimkilere dikeyor. Donup kaldım, orada durup bir adamın gözümün önünde ölmesini izlemekten başka bir şey yapamadım.

Ölmesi uzun zaman alır.

Ya da belki zaman yavaşlamıştır. Bilemiyorum. Bay Arka Koltuk'un gözlerinden hayat çıkarken yüzündeki ifadeye bakmaktan kendimi alamıyorum. Garip bir şekilde büyüleyici. Ve dehşet verici.

Sonunda öldü. Gözleri kararıyor ve tüm vücudu gevşeyerek yere yığılıyor. Elliot ölü adamı itip ayağa kalkıyor ve kolunu alnına götürüyor. Göğsü kabarıyor ve maraton koşmuş gibi terliyor. Gözleri manik ve ben bir adım geri atıp kendimi ağaca yaslıyorum.

Elliot bir anda tekrar üzerimde, bir eliyle boğazımı sıkıyor, diğer eliyle de elimi kot pantolonunu saran devasa ereksiyona doğru sürüklüyor.

İnliyorum, bu ses ona duyduğum korku ve arzunun bir karışımı, ama ben

tereddüt etme. Neredeyse fermuarını açıp koca sikini serbest bırakıyorum. Parmaklarımı etrafına doluyorum, ne kadar sıcak ve ağır olduğunu seviyorum.

Onu çok özledim.

Onu okşuyorum ve acı çekiyormuş gibi hırlıyor.

"Daha sert," diye tıslıyor. Emrettiği gibi yapıyorum, hızlı, sert ve sert bir şekilde mastürbasyon yapıyorum. Alnını benimkine bastırıyor, nefeslerimiz eforla öfkeyle çarpışıyor. Boğuk bir ses çıkarması uzun sürmüyor ve sertleşiyor. Sıcak boşalması avucuma fışkırırken dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor. Bana ne yapacağımı söylemesine gerek yok.

Avucumu ağzıma götürüyorum ve menisinin her zerresini yalıyorum, tadını çıkarırken gözlerim kapalı. Nefes alış veriş kesik kesikti ve onu tahrik ettiğimi biliyordum. Üç yıl hapiste kaldıktan sonra, bunun sadece bir meze olduğunu biliyorum. Ana yemek kesinlikle geliyor.

"Sana dokunmasına asla izin vermezdim," diyor sonunda, sesi boğuk. "Dışarı çıkmasına ihtiyacım vardı, onu getirmemin tek nedeni buydu."

"Bana söyleyecek kadar güvenmedin," diyorum bakışlarımı gözlerine doğru sürükleyerek.

"Yapamazdım," diye mırıldanıyor. "Gerçek olmalıydı."

"Dehşetim gerçek olmak zorunda mıydı?" Kaşlarım havaya kalkarak soruyorum. "Olabildiğince dehşete düşmem mi gerekiyordu?" Başını sallıyor, gözlerindeki manik bakış parlıyor. "İyi iş çıkardın, göt herif. İşe yaradı."

"Biliyorum. Görebiliyordum. Hissedebiliyordum. Bu onu öldürmeyi kolaylaştırdı." Bakışları beni delip geçiyor, derimin derinliklerine iniyor ve doğruyu söylediğini biliyorum. Ona güvenmeyi çok istiyorum. Ama güvenemiyorum. Henüz güvenemiyorum. "Seni bir daha asla paylaşmayacağım. O iş bitti," diyor ve sözlerini içimin derinliklerinde hissediyorum. I

Ona inan.

"Beni cezalandırmak istediğini sanıyordum," diye fısıldıyorum. Kalçasını benimkinin arasına sokuyor ve ellerimi arkamda birleştiriyor. Kalbim boğazımda düğümleniyor ve çılgılık mı atacağım yoksa boşalacak mıyım bilmiyorum. Belki ikisi de.

"Seni cezalandıracağım," diyor dudakları dudaklarıma değerken. "Üç yıldır seni nasıl cezalandıracağımı düşünüyordum." Kalçalarını benimkilere sürüyor ve ben kendimi tamamen ona ait hissederek bir inilti çıkarıyorum. Ben onunum ve o da benim. Bu benim için hiç bu kadar net olmamıştı. "Üç

uzun yıl," diye homurdanıyor, alt dudağımı dişlerinin arasına alarak emiyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, uzunluğumu ona doğru bastırıyorum. Son on iki saatin gerginliği duman gibi dağılıyor ve yine sadece ben ve Elliot kalıyoruz.

Joan ve Elliot, iki normal, çılgın insan.

"Seni öyle sert cezalandıracağım ki çılgılık atacaksın. O kadar yüksek sesle çılgılık atacaksın ki, bu çılgılık üç yıl daha beynimde kalacak. yıllarca," diye fısıldıyor. "Kahretsin, çılgılıklarını duymak istiyorum, sadece benim için." O

Diliyle alt dudağımın izini sürüyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Meme uçlarım o kadar sertleşti ki, camı kesebilirlerdi. Onun için yeniden ve tamamen çıldırıyorum. "Ama önce Lassiter'ın icabına bakmalıyız."

"Lassiter?"

Mırıldanıyorum. "Evet,
Lassiter."

"Ah," diye cevap veriyorum, başımı eğip Elliot'un etrafına, yere yığılmış ölü adama bakıyorum. Bay Arka Koltuk'un nihayet bir adı var. "Evet. Var."

İlk cesedimi gömme zamanı.

İçimden bir ses bunun son olmayacağını söylüyor.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Uyandım ve tüm vücudum ağrıyor. Arabada ne kadar uyuduğumuzu bilmiyorum ama sırtım arka koltuğun pütürlü olmasından hoşlanmıyor. Benim Dizlerim ağrıyor ve omuzlarım da acıyor. Ama Elliot'ın yüzü boynuma bastırılmış, koca vücudu sıkıca sarılmış. Kirliyiz ve ter, toprak ve ölüm gibi kokuyoruz ama hareket etmek istemiyorum. Onu bir süre daha hissetmek istiyorum.

Lassiter'ı ormanın sık çalılıklarına gömdük, sonra Elliot hayvanların onu çıkarmasını engellemek için üzerine bir kütük yuvarladı. Kimliğini belirleyecek ya da kanıt olarak kullanılabilecek hiçbir şey olmadan çıplak bir şekilde gömdük. Kullanılmış mermileri bir ağaçtan çıkardım ve kovana cebe attım, geride hiçbir şey bırakmadım. Elliot toprakta silahımı buldu ve bana geri verdi. Artık ona ihtiyacım olmayacağından emin bir şekilde bileğimdeki kılıfa geri soktum.

Uyumamız gerekenden daha uzun süre uyuduk. Kollarımız, ellerimiz ve giysilerimiz ormanın nemli kırıyla kaplanmış durumda ve umutsuzca bir duşa ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Rotamıza geri dönmek için neredeyse bir günlük yolu geri dönmek zorundayız ve bunu dört gözle beklemiyorum. Ama bir an önce Kansas'tan çıkmamız gerekiyor. Ne kadar uzun kalırsak, bizim için o kadar kötü olacak.

Dişlerimi Elliot'ın kulağının kabuğunda gezdirerek onu usulca uyandırıyorum. Keşke uyumasına izin verebilseydim ama harekete geçmeliyiz. Planımız suya düştü ama zorlamayı bırakmayacağım. Sonunda Elliot'a sahibim ve ondan vazgeçmek gibi bir planım yok. O benim. Nokta. İnliyor, kaşları çatılırken hayata geri döner.

"Uyan aşkım," diye fısıldıyorum hafifçe, o kadar hafif ki neredeyse duymamasını umuyorum. Sadece beyninde bir ipucu olmasını istiyorum. Bir duygunun ipucu. Onu gerçekten sevmiyorum. Sevdığimi de sanmıyorum. Öyle ya da böyle, sevdığimi düşünmesini istiyorum. Kollarını bana sımsıkı sarıyor ve ben de onun altında biraz kıvranıyorum. basınç. "El, uyan," diye tekrar fısıldıyorum. Sonunda gözlerini açıyor ve yavaşça bana odaklanmasını, acımasız ağzının bir gülümsemeyle açılmasını izliyorum.

"Sen gerçeksın," diyor, sesi kısık. "Rüya gördüğümü sanıyordum."

"Ben gerçeğim," diyorum, şakağına bir öpücük kondurarak. "Biz

gerçeğiz."

"Oh, bebeğim." Beni tekrar sıkıyor ve ereksiyonunu bacağımda hissedebiliyorum. "Seni becereceğim."

"Biliyorum, bebeğim." Onu tekrar öpüyorum. "Ama gitmek zorundayız."

"Hayır." Başını sallıyor, burnunu tekrar boynuma gömüyor.
"Cezalandırılma zamanın geldi."

Beklenti içimde sel gibi akıyor ve külotum istek üzerine ıslanıyor. I Yola çıkmamız gerektiğini biliyorum. Daha fazla zaman kaybedemeyeceğimizi biliyorum ama tırnaklarımı omuzlarında gezdirmekten, gömleğinde kir izleri bırakmaktan kendimi alamıyorum. Beni cezalandırmasını istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor. O

Üzerimden kalktı, sırtını kamburlaştırdı ve kirli tişörtünü çıkardı. Benim Ellerim hemen çıplak tenini arıyor. Terden sıırıslıklam olmuş ve ağzımı göğsünde gezdirip her damlasını yalamak istiyorum.

Bana bakıyor, gözleri kısa sürede uyuklu halden manik hale geçiyor. Bakışlarını bacaklarımda gezdirirken dudağımı ısırıyorum, iri vücudu arabamdaki tüm boş alanı kaplıyor. Hapishaneye girdiğinden beri irileşmiş, gerçi bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Büyükten daha büyüğe gitti. Kolları devasa, omuzları hatırladığımdan daha geniş.

Korkunç biri.

İçimden bir korku dalgası geçiyor, ama tahrikle karışık. Bana her ne yapacaksa, yapmasını istiyorum. Acıtması umurumda değil. Ne isterse yapabilir.

"Çık dışarı," diyor, sesi alçak ve tehlikeli. "Çıkmak mı?" Tekrarlıyorum, içime bir sızı saplanıyor.

"Şimdi," diye homurdanıyor ve gitme vaktinin geldiğini anlıyorum. Gözlerim onunkilerde, oturur pozisyona geçiyorum ve sonra kapıyı açıyorum. Dışarı fırladım, koşarak yolun karşısına geçtim. Aramızda biraz mesafe olsun. Beni avlayacağını biliyorum ve sabırsızlanıyorum. Kendini arabadan dışarı atıyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

"Bagajı kontrol et," diye sesleniyorum ona. Bana karanlık bir bakış attıktan sonra bagajın kilidini açıyor. İçinde sadece onun için getirdiğim şeylerle dolu olan siyah çantayı çıkarıyor, içinde bir ip de var. Bir yılı aşkın süredir sakladığım, beni onunla bağlamasını beklediğim ip. Yüzü kararıyor ve onun için tam olarak doğru hediye seçtiğimi anlıyorum. Gözleri benimkileri buluyor ve kendimi tutamıyorum.

Gülümsüyorum.

Bu durum pek çok açıdan berbat ama özür dilemekten bıktım. Suçlu hissetmekten, kırıldığımı ve asla düzelemeyeceğimi düşünmekten bıktım. Ne istediğimi biliyorum ve bunu inkâr etmekten bıktım.

Elliot'ı ve onun tüm berbat, şiddet dolu, psikotik suçlu sapkınlığını

istiyorum.

"Çıkar şu lanet kıyafetlerini," diyor, ipi ön koluna doluyor ve sonra çözüyor. Tereddüt etmedim. Tişörtümü başımın üzerine çekiyorum, sonra ayakkabılarımı tekmeliyorum. Elliot arabaya yaslandı, gözlerini benden ayırmıyordu.

iple oynamaya devam ediyor. Kot pantolonumun düğmelerini çözüp mümkün olduğunca çabuk bacaklarımdan aşağı indiriyorum. Kirli ve terli hissediyorum ama umurumda değil. Elliot'ın beni daha da kirletmesini istiyorum.

Orada, hiçliğin ortasında çırılçıplak duruyorum ve kendimi evimde hissediyorum.

O kadar sertleşmişim ki aletim kot pantolonumu tereyağını kesen bir bıçak gibi kesebilirmiş gibi geliyor. İki ağacın arasına bağlanmış, kolları kartal gibi açılmış ve dizleri yerde. Bronz teni bana tamamen açık, her yeri açık ve arzulu. Hâlâ istediğimden daha zayıf ama Vücudum her zaman benim tapınağım olacak. Öleceğim güne kadar ona tapacağım. Göğüsleri her nefeste yükselip alçalıyor ve pembe meme uçları sıkıca kısıtılıyor. Aminin yarığı beni çağırıyor. Külotu sıcak küçük ağzına tıklmış ve gözleri sırlı ve aç.

Tanrım, şu gözler.

Onları bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum.

Hala onu sevdiğime inandığını sanmıyorum ama bu doğru. Onun güzel yüzüne baktığımda, bunun doğru olduğunu biliyorum. O benim için her şeyden vazgeçti, tıpkı benim onun için her şeyden vazgeçtiğim gibi. Artık tamamen eşitiz. Geçmiş artık benim düşmanım değil. Asla geri dönmek istemiyorum. Önce ben öleceğim.

Arkama yaslanıp yaptığım işe hayranlıkla bakıyorum ve aletimi mümkün olduğunca görmezden geliyorum. Onun bu anısını hayatımın sonuna kadar saklamak istiyorum.

Bana yaptıkları için bu cezanın her zerresini hak ediyor. Her şeyi. Gönderdiği her yeni fotoğraf kalbime saplanan bir hançer gibiydi. Acı tüm benliğime yayılırdı ve bu sızı asla geçmezdi. Onunla tanışana kadar aşkın bu kadar acı verebileceğini bilmezdim.

Ben de onun canını yakacağım.

Kot pantolonumun kemerini açıp sikimi dışarı çıkarıyorum, parmaklarımı tabanın etrafında dolaştırıyorum. Siktir, iyi hissettiriyor. Taşaklarımı onun derinliklerine daldırmak için sabırsızlanıyorum.

Beklemek neredeyse acı veriyor ama bu iyi bir acı. Görünürde bir sonu olan bir acı. Elimi saçlarına atıp başını geriye doğru çekiyorum. Çığlık atıyor.

Sesi tıkacı tarafından boğuldu. Sikimin başını önce yanağında, sonra dudaklarında gezdirip onunla oynuyorum.

"Bu siki emmek ister misin?" Alt dudağını okşayarak soruyorum. İnliyor, gözleri kamaşıyor ve göz kapakları titriyor. Tahrik olduğunu biliyorum. Beni istiyor. Sikimi istiyor. Benim olanı geri almanın zamanı geldi. Daldırıyorum

parmaklarımı ağzına sokup külotunu çıkarıyorum. Nefes nefese kalıyor ama derin bir nefes alamadan sikimi açık dudaklarının derinliklerine daldırıyorum. Boğazının arkasındaki tıkacın titreşimlerini ucumda hissediyorum ve

Cennet gibi hissettiriyor. Sanki bir uyuşturucunun etkisindeymişim gibi hissediyorum ve ben baştan aşağı bir bağımlıyım.

Onu biraz rahatlatmak için geri çekiliyorum ama fazla rahatlamasına da izin vermiyorum. Çenesini açıp her yerimi içine almaya çalışmasını seviyorum. Beni yutarken ve boğulurken gözyaşlarının yanaklarından aşağı akmasını seviyorum. I

sıcak ağzının içine geri daldırıyor, bu his midemi sıkıyor ve kalbimin durmasına neden oluyor. Parmak eklemleri beyazlaşana kadar parmaklarıyla ipi kavradığını görüyorum, bilekleri zaten kırmızı ve sert sicimden dolayı çiğ. Ağzı etrafımda dolanırken tükürüğü göğüslerine damlıyor. O kadar güzel ki.

Joan'ım.

İçinden çıkıyorum ve öksürerek ciğerlerine hava çekiyor. "Hepsi bu mu?" diye soruyor nefes nefese, benimle alay edercesine. Gülümsüyorum, elimi saçlarında sıkıyorum. İnliyor, gözleri sikimde.

"Hayır," dedim. "Yakınından bile geçmiyor."

Kalçalarımı sallıyorum, sikim dudaklarının santimetre yakınına geliyor.

O da

ağzını açıyor ve dilini dışarı çıkarıyor, içine girmem için hazır. Ama şimdi alay etme sırası bende. O istiyor, ben de ondan uzak tutuyorum. Öne doğru eğilip beni sahiplenmeye çalışıyor ama saçlarındaki tutuşumu gevşetmiyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarıyor ve sonunda ona merhamet ediyorum.

"Yalvar," diyorum. Gözlerinde gurur parlıyor ve ona kimin sorumlu olduğunu hatırlatmak için yanağına aletimle vuruyorum. "Yalvar," diye tekrarlıyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyor. "*Lütfen*, Elliot."

"Ağzını aç." Talimatlarıma uyuyor ama yeterince iyi değil. "Daha geniş." Çenesini indiriyor, böylece bağlarına karşı kıvranan bademciklerini

görebiliyorum. Sikimi diline doğru yönlendiriyorum, izlemek de neredeyse hissetmek kadar güzel. Dilini alt tarafımda gezdiriyor ve gözlerim kafamın içinde yuvarlanıyor.

Yıllar önce o ilk gece rüyamda gördüğüm şey buydu. Neredeyse. O zamanlar yeterince büyük hayaller kurmamıştım. Onu tamamen kendime saklamayı, ona hükmetmeyi ve boyun eğdirmeyi hayal etmişim ama ne kadar daha iyi olabileceğini fark etmemiştim. Gözlerime baktığında anlıyorum. Bu işte beraberiz.

Biz bir takımız.

En iyi kısmı da bu.

Gelip onu yutarken izlemek istiyorum ama bu anın boşa gitmesine de izin vermek istemiyorum. Şimdilik özgürüm. Aptal değilim, ihtimallerin iyi olmadığını biliyorum. Ben bir kaçağım ve bu pislik öylece ortadan kalkmayacak.

Çünkü şimdi içeri girdiğimden daha iyi bir adamım.

Belki daha iyi değilim. Ama olmaya çalışıyorum.

Joanie tüm yaşadıklarından sonra bunu hak ediyor.

Ayrıca onun için planladığım tüm cezaları hak ediyor.

Üflemeden önce sikimi ağzından çekiyorum ve inlediğinde gülümsüyorum. İnlemeleri kulaklarıma müzik gibi geliyor ama yeterli değil. Çıglıklarını duymaya hazırım.

Saçlarını serbest bırakıyorum ve koyu renkli tellerinden bazıları hâlâ parmaklarıma yapışıyor.

Rüzgârda uçuşmalarını izliyorum, sonra onu kalçalarından tutup yukarı çekiyorum. Nefes nefese kalıyor, parmak uçlarında sallanıyor, dengesini sağlamaya çalışıyor.

Ellerimle onu sabit tutarak dizlerimin üzerine çöküyorum, amı bakışlarımla aynı hizada. Zaten ıslak, ama ben onun damlamasını, titremesini ve fişkırmasını istiyorum. Beni ne kadar istediğini bilmek istiyorum. Her gece hücremde, onun beni istemesini sağladığım zamanları, inlediği, yumuşadığı ve bana bir canavardan başka bir şeymişim gibi baktığı zamanları düşünürdüm. Sonra bana başka erkeklerle çekilmiş fotoğraflarını gönderdi, onlar ona dokunurken ve benim yapmayı çok istediğim şeyi yaparken. Nasıl kapana kısıldığıma lanet eder ve öfkelenirdim. Şimdi ona istediğimi yapmakta özgürüm, acele etmiyorum, klitorisinden yukarı doğru yavaş bir yol yalıyorum. Dizleri titriyor ama onu yakaladım.

Düşmeyecek.

Sırtını dikleştiriyor, ağaçların arasından süzülen alçak ışık sırtındaki her kası, omurgasındaki her kemiği, ipeksi teninin her santimini vurguluyor. Tanrım, onu çok seviyorum. Birini Joanie'yi sevdiğim kadar

sevmenin mümkün olduğunu düşünmezdim. Tüm ruhum onda. Amına Fransız öpücüğü konduruyorum.

Duyguların gelgiti beni süpürüyor. Ona sahip olmak için her şeyi yaparım. Onun için zaten öldürdüm. Gerekirse yine öldürürüm. Umarım iş o noktaya gelmez,

ama gelecek üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Kontrol edebileceğim tek şey şimdi ve burada, onun orgazmı ve benimki.

Klitorisinin etrafında dönüp tatlı etini emerken başını geriye atıyor, dudaklarından alçak bir ıııık kaçıyor. Neredeyse hazırım. Neredeyse. Kalçalarını sıkıyor, vücudu ağzıma karşı sarsılıyor. O da neredeyse hazır. Bunu hissedebiliyorum. O boşalmadan önce, geri çekiliyorum.

"El, lütfen," diye inliyor ama onu duymazdan geliyorum. Onu daha fazlasını ister halde bırakıyorum, iki elimle kalçalarını kavrayarak yavaşça ayakta duruyorum. Titriyor, hızlı ve sık nefes alıyor ve beni istemesini sağladığımı biliyorum ama aklım fotoğraflara geri dönüyor. Ağzının bir başkasının etrafında olduğu fotoğraf.

adamın siki. Başka bir adamın siki onun güzel amına girmeye hazırlanıyordu.

Ve benim kişisel favorim - başka bir orospu çocuğu benim yapmak istediğim şeyi yaparken, baskının kenarında onun gülümsemesini görebildiğim resim Çok kötü. Hapishaneden ayrılmadan önce tüm fotoğrafları yırtıp attım ve sifonu çektim, ama keşke şimdi o fotoğraf bende olsaydı. Keşke onun nasıl hissettiğini bilmesine izin verebilseydim.

O mektubu açtığım gün, kafeteryada bir adamı kanlı bir şekilde dövdüm ve iki hafta boyunca tecritte kaldım. Kafamı duvarlara vurmak ve parmak eklemlerimi beton zeminde kırmak için iki hafta, onun başka erkekleri becerdiğini ve bundan hoşlandığını düşündüm. Beni çıkardıklarında, beni bekleyen yeni bir mektup, kendini benden başka birine verirken çekilmiş yeni bir fotoğraf vardı. Bu işkence hiç bitmiyordu.

Garip olan şey, üç yıl boyunca beni ayakta tutan tek şeydi. Yıllarca mektup göndermeye devam etti. Hem onlardan korkar hem de onları beklerdim. Onun mavi zarflarından birini her aldığımda, bana işkence ederken bile hala beni düşündüğünü bilirdim. Hâlâ beni istiyordu, kendi yöntemiyle.

Ama artık hepsi geçmişte kaldı.

Onu cezalandırmayı bitirdiğimde öyle olacak.

Kalçalarımı sabırsızca yuvarlıyorum, ellerinin hareket etmesini ve dilinin tekrar bana değmesini istiyorum. Yine de hareket etmiyor, sadece arkamda duruyor, o kadar yakın ki teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. İşkence ediyor

Beni. Beni cezalandırıyor. Kollarım ağrıyor, başım dönüyor ve dizlerim neredeyse birbirine çarpıyor ama ben varım.

Bozuk plak gibiyim. Dönüp dolaşıyorum ama bedenim hep ona geri dönüyor.

Bir elini kalçamdan belime doğru kaydırıyor ve ben hayal kırıklığıyla dudağımı ısıyorum. Ne olacağını biliyorum ve üç yıldır bunun için bekliyordum. Beklemek beni öldürüyor, canımı acıtıyor ama ilk kez canımın acımasına aldırmiyorum. Bunu bekliyordum, ama yine de sikini içime soktuğunda, iki parmağının aynı anda kıcıma kayması beni şaşırtıyor. Neredeyse çığlık atacaktım ama dudaklarımı kapatmaya zorluyorum. Henüz anlamadı. Ne kadar beklersem o kadar iyi olacak.

Gözlerimi kapatıyorum, bedenim onunkinin etrafında eriyor. Arkamda sertleştiğini hissedebiliyorum ama kıpırdamıyor ve bu anı benim kadar, hatta daha uzun süredir beklediğini biliyorum. Kalçalarımı döndürmeye çalışıyorum ve neredeyse dengemi kaybediyorum ama beni iyi tutuyor. Ben onu hareket ettirmeye çalışırken o inliyor.

"Becer beni bebeğim," diye homurdanıyor ve bu ses beni neredeyse kıcımın üstüne düşürüyor. İkimiz de birbirimize çarpıyoruz, vücutlarımız ilkel bir ritim tutturuyor. Şeytani sikinin her santimi beni tekrar tekrar dolduruyor. O

Üçüncü bir parmağını da darlığıma sokuyor ve sonunda ona izin veriyorum.

Çığlık atıyorum, yüksek sesle. Ses ağaçlarda yankılanıyor ve boğazım parçalanmış gibi hissediyorum. Beni daha sert ve daha sert sikerken kalçamı kavriyor. I

İyi yaptığımı biliyorum, çünkü çıldırdı. Ne kadar tahrik olduğunu hissedebiliyorum. İçimde şiştiğini ve beni gerdiğini hissedebiliyorum. Ben de aklımı kaçırmanın eşiğindeyim ama umurumda değil.

"Nasıl yaptığımı seviyorsun, değil mi?" diye soruyor, nefesi kesilmiş bir halde.

"*Evet*," diye inliyorum, neden başka biriyle uğraştığımı merak ederek. Başka hiç kimse bana Elliot gibi hissettirmedi, iyi ya da kötü.

Hiç

Motel odasındaki geceden beri peşimi bırakmıyor. Onu rüyamda gördüm. Yapacağımı hiç düşünmediğim şeyler yaptım. İkimiz de aptaldık. İkimiz de yıkıcı, şiddet yanlısı ve kötüydük. Ama bunların hepsi geçmişte kaldı. Şimdi ve burada, sadece biz varız.

Biz.

Geri kalan her şeyi sonra hallederim.

"Keşke iki sikim olsaydı da seni adam gibi sikebilseydim," diyor,

parmakları hâlâ kığımın içinde, sırtımı kamburlaştırıyorum, acı-zevk bana vuruyor

mide. Gelmeye çok yakınım, sadece *daha fazlasına* ihtiyacım var.

"Daha sert," diye nefes nefese kaldım. "Daha sert sik beni." Elini kalçamdan çekti ve kıcıma sert bir şaplak attı. Sızı bacaklarımdan aşağı titreşiyor ve neredeyse dengemi kaybederek sallanıyorum. Beni tekrar kavrayıp ip bileklerimi keserken beni sabitlediğinde haykırıyorum.

"Sana ne verirsem onu alırsın," diyor, sesi çenesi sıkılmış gibi gergin.

"O zaman bana ver," diye fısıldıyorum, onunla alay ederek.

"Nankör," diye tıslıyor ama sesindeki yükselişi duyabiliyorum.

Alıngan olmamdan hoşlandığını fark ediyorum. Bu beni gülümsetiyor ama saçlarımdan perdesinin yüzümün önüne düşmesine izin vererek bunu ondan saklıyorum. "Yüzündeki o gülümsemeyi sileceğim Joanie," diyor, kalçalarını sallayarak ve

parmaklar derin. Bu beni daha çok gülümsetiyor ve elimde değil. Kolunu belime dolayarak üzerime doğru eğiliyor. Göğsü sırtıma sürtünüyor ve tüm sinirlerim aynı anda ateşleniyor. Teninin benimkine karşı verdiği hissi seviyorum. Kendimi onun etrafında sıkıyorum ve ayak bileklerimi içeri çekiyorum. Ben hazırım, o da öyle. Hızını artırırken kulağıma hırlıyor. Tek yapmak istediğim bırakmakken tutunmak için çok çabalıyorum.

Kalçalarını oynatıyor ve inanılmaz bir his, sanki tüm hayallerim o anda gerçekleşmiş gibi. Tam kopmak üzereydim ki parmaklarını içeri ve dışarı soktu. Parmakları ve siki güzel bir uyum içinde çalışıyor.

Vücudum onun etrafında titreşiyor ve ben bittim. Boğuk bir çığlık duydum ve

Ben olduğumu biliyorum. Kontrolümü kaybediyorum, orgazmım bir kasırga gibi içimden geçerken sarsılıyorum, sıkılaşıyorum ve zonkluyorum. Başım dönüyor ve ağzım açık kalıyor. Beni doldurmasını istiyorum, her deliğimi. Onu ağzımda, amımda, kıcımda istiyorum. Onu her yerde ve her yerde istiyorum.

Her şeyi istiyorum.

Sahip olabildiğim sürece.

İçimden çekiliyor ve tüm vücudum kasılıyor. Hayal kırıklığı içinde çığlık atıyorum, onu geri istiyorum ama beni dinlemiyor. Pürüzlü bir çığlık atıyor ve doruk noktasının sırtıma fişkırdığını hissediyorum. Orgazmı devam ediyor ve devam ediyor ve beni boşalmasıyla kaplıyor. Kaburgalarımdan aşağı damladığını hissedebiliyorum ve arsız bir zevkle titriyorum. Sonra sikini tekrar içime sokuyor, ikinci bir yardım için hazır.

Doymak bilmiyor.

Bileklerim acıyıp kanayana ve bacaklarım pes edene kadar beni saatlerce beceriyor. Cezamı yüzümde bir gülümsemeyle çekiyorum çünkü bunu hak ettiğimi biliyorum. Ona neredeyse onun bana verdiği kadar acı verdiğimi bilmek beni gururlandırıyor.

Neredeyse

ödeştik.

Neredeyse.

OceanofPDF.com

Yirmi Birinci Bölüm

Çamura bulanmış giysilerimizi değiştirdikten sonra tekrar yola çıkıp saatlerce araba sürüyorum. Hard rock kanalını açıyorum ve sevdiğim müziğe şaşırmış gibi gülümsüyorum. Kansas ve Colorado sınırında küçük bir benzin istasyonunda duruyoruz. Pompaya yanaşıyorum ve ikimiz de iniyoruz. Ben nakit ödüyorum ve Elliot arkadaki küçük tuvalete gidiyor. Arabayı değiştirdim.

Plakalar ve küçük lavaboda elimizden geldiğince yıkanıyoruz, depomuzu dolduruyoruz ve yola geri dönüyoruz.

Denver'a planladığımdan bir gün sonra ulaştık. İkimiz de yorgunluktan ölüyoruz; gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Hava kararıyor ve havuzu ve büyük bir otoparkı olan makul büyüklükte bir otel bulana kadar etrafta dolaşıyorum. Arka tarafa çekiyorum ve arabayı kısmen gizleyen büyük bir çöp konteynerinin yanına park ediyorum. Elliot'ın gözlerini üzerimde hissediyorum ve ona doğru bakıyorum. Ne yaptığımızı merak ediyor. Bunun akıllıca olup olmadığını merak ediyor. Ve neden ona ne yapmamız gerektiğini düşündüğünü sormadığını merak ediyor.

"Güven bana," diyorum. Ben park ederken kasketini takıyor ve alnına doğru indiriyor. "Burada kal. Geri döneceğim," diyorum ve arabayı kapatıp kapıyı açıyorum. Bir an duraksıyorum, anahtarları yanıma alıp almamayı düşünüyorum. Duraksama onun gözünden kaçmıyor ve bana bakıyor, gözleri

Karanlıkta okunamıyordu. "Çantamı ver," diyorum. Kılını bile kıpırdatmıyor. "Lütfen," diye ekliyorum, bir kaşımı kaldırarak. Bir an geçiyor ve sonra bacaklarının arasına uzanıp deri çantamı çıkarıyor. Çantayı ondan alıyorum, yaklaştığında nefesim boğazımda düğümleniyor. "Geri döneceğim," diye tekrarlıyorum.

Arabadan indiğimde "Bekliyorum," diyor. Onu hissettiğimde donup kalıyorum.

Parmakları kalçamda geziniyor. Kıçımın altındaki hassas noktaya çarptığında ürperiyorum. Yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor. Dokunuşu kötü şeyler vaat ediyor, kirli şeyler. İkimiz de bayılana kadar onu büyük, temiz bir yatakta becermek bana tam o anda cennet gibi geliyor. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve aceleyle girişe doğru ilerliyorum. Etrafımda kimse olmamasına rağmen etrafıma bakıyorum. Etrafta küçük Ford'umun fark edilmeyeceğini bildiğim kadar çok araba park etmiş. Yıpranmış kovboy şapkalı bir adam kapının yanında sigara içiyor ve ben de

ona doğru başımı sallıyorum. Düşmanca davranmak daha dikkat çekici olurdu sanırım,

Denver gibi büyük bir şehirde bile. Aydınlık, klimalı lobiye yüzümde rahat bir gülümsemeyle giriyorum.

"Merhaba," diyor masadaki henüz onlu yaşlarının başında olan kız ve ben de gülümsememi onunla eşleştiriyorum. "Bu gece nasılsınız?"

"Çok güzel, teşekkürler." Kredi kartımı çıkardım.

Tanıdığım herkes iş görüşmesi için Denver'da olduğumu sanıyor. Onlara bir gün önce burada olacağımı söyledim ama kendime bunun önemli olmadığını söyledim. "Bu gece için bir odaya ihtiyacım var."

"İki çift kişilik mi yoksa bir kraliçe mi?" diye soruyor, bilgisayarına bakarak. "Fark etmez. Sadece ben varım," diyorum, rahat bir tavırla.

"Sanırım bir kraliçe, eğer sende."

"Sorun değil hanımefendi," diyor ve bana hanımefendi demesine göz kırpyorum. Gerçekten yaşlı ve yorgun görünüyor olmalıyım, diye düşünüyorum. Elliot'ın hayatımdan kaç yıl götürdüğünü merak ediyorum. Ona kartımı veriyorum ve o da bana bir anahtar uzatıyor.

Döndüğümde Elliot arabaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş vaziyette duruyordu. "Odanın parasını nasıl ödedin?" diye soruyor, sesi kısık. "Kredi kartıyla," diye omuz silkiyorum.

"Yani seni burada takip edebilirler mi?"

"Herkes burada olduğumu sanıyor. Bu benim mazeretim. Kansas'ta küçük bir mola vermemiş olsaydık, hava geçirmez olurdu," diye cevap veriyorum. "Güven bana."

"En son bir otel odası tuttuğumuzda her şey boka sardı."

"Evet, çünkü senin boktan bir planın vardı. Benimse iyi bir planım var." Ona bir adım daha yaklaştım. "Planımı bozma." Aramızdaki hava gerginleşiyor ve Elliot'ın beni dinleyip dinlemeyeceğini merak ediyorum. Kontrolü kaybetmeyi sevmez. Ama yine de ben de sevmiyorum.

Uzun bir dakikanın ardından bir kahkaha atar ve tüm gerginlik bir anda kaybolur.

"Joanie, ağzın iyi laf yapıyor kızım," diyor ve ben de kendimi tutamayıp gülüyorum.

"Oda 237," diyorum, bagajı açmak için arabanın etrafından dolanıyorum. Eşyalarımızı alıyoruz ve sonra odaya çıkıyorum. On beş dakika sonra Elliot da peşimden geliyor. Kapıyı alçak sesle çalınca onu içeri alıyorum ve arkasından kapıyı kilitliyorum. Yatak çağırıyor, ama duş da öyle. Gömleğini çıkarıp üzerine atıyor. yatağa. Geride durup kollarını başının üzerine uzatırken ona hayranlıkla

bakıyorum ve derisinin altında dalgalanan kasları izliyorum.

Başını çevirip bana bakıyor ve tam olarak ne düşündüğünü biliyorum, çünkü ben de öyle düşünüyorum.

"Neden şu ağzını çalıştırmıyoruz?" diyor ve kemerini çözüyor.

Joanie uyuyor, yüzü yumuşak ve genç. Yan yatmış bana bakıyor, gözleri kapalı. Rahat ve savunmasız, parmakları çenesinin altında kıvrılmış ve çıplak teni bakışlarıma açık. Onu inceliyorum, onu bu şekilde hatırlamak istiyorum. Küçük bir iç çekiş yaptı ve ben onu öpüyorum. Burnumu omzunda gezdiriyorum, mis kokulu teni duştan dolayı hâlâ nemli. Dişlerimi kolunda gezdirirken ve onu hafifçe ısırırken kıpırdamıyor. Duşta yaptığım egzersizden sonra kendinden geçmişti. Onu serin fayans duvarlara yasladım, kayarak ve kayarak doruğa ulaştık. Nefes alış veriş i yumuşak ve sabit, ama yine de kulaklarımda onun inlemelerini ve sızlanmalarını duyabiliyorum. Beklediğim şeyin bu olduğunu fark ettim. Hapiste geçirdiğim üç yıl. Onun nerede olduğunu bilmediğim iki yıl. Onca yıl ayrı kaldık. Elim i belinden aşağı ve kalçasının üzerinden geçiriyorum ve ona olan sevgim içimde kabarıyor.

Bunca zaman sonra, sonunda benim oldu.

Kansas'taki olay çok kötüydü ve suç tamamen benim. Lassiter'ın deli bir orospu çocuğu olduğunu biliyordum ama ona ihtiyacım vardı. Ona asla söz vermemem gereken şeyler için söz verdim ama yapmam gerekeni yaptım. Korkmuştu ve kızgındı ama anladığını biliyorum.

Ayrıca, hazırlıklı gelmişti.

Komodinin üzerindeki çantasına baktım. Silahının orada olduğunu biliyorum. Bana sürpriz yaptığı silah. Bana güvenmediği düşüncesi, birinin suratını dağıtmak istememe neden oluyor ama anlıyorum. O akıllı biri. Korunmaya ihtiyacı olacağını biliyordu. Sadece ona bunu kullanması için bir sebep verdiğim için kendime kızgınım. Onu haklı çıkardım. İşleri berbat etmeyi bırakmam gerektiğini biliyorum. Daha iyi olmayı ona borçluyum. Ağzımı kalçasına götürdüm ve onu kemiğinden öptüm. Sarılıyorum Kollarımı beline doladım ve onu kendime çektim, sevginin yanında çaresizlik de kabarıyordu.

Ona dokunmak için yıllarca bekledim. Onun erkeği olmak için yıllarca bekledim. Kulağımı göğsüne dayayıp kalp atışlarını dinliyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum

Dışarıda ne yapacağımı bilmiyorum. Hayatımın nasıl olacağını bilmiyorum. Polisler beni yakalayana kadar ne kadar zaman geçecek bilmiyorum. Ama her şeye değer. Bedenim onunkine yaslanmış yatarken, gelecekte başıma gelecek her şeyin buna değeceğini biliyorum.

Onu kabaca sırt üstü itiyorum. Boğazının arkasından inliyor, sesi omurgamdan aşağı bal gibi damlıyor. Sol meme ucunu ağzıma alıyorum, yumuşak tomurcuğu dudaklarımın arasında yuvarlıyorum. Kaşlarını çatıyor, dolgun dudakları kaşlarını çatarak birbirine bastırıyor. Acı çekiyor gibi görünüyor, ama ben farklı olduğunu biliyorum. Sertçe emdikten sonra şişmiş ucunu bırakıyorum, gözlerim teninde izimi arıyor. Pembe aureolasının üzerinde küçük beyaz bir yara izi var.

Onu damgaladım. Birlikte olduğumuz ilk gece memesini ısırđım ve bunca yıl sonra izi hala orada. Onu ömür boyu yaraladım ve bu çok iyi hissettiriyor. Bu son olmayacak, diye düşünüyorum gülümseyerek. Sert yanağımı yumuşaklığına sürüyorum, sonra göğüslerinin vadisine bir öpücük konduruyorum.

Kafamı kaldırdığımda bana bakıyor, gözleri uykudan ağırlaşmış.

Hiç vakit kaybetmedim. Kendimi onun üzerinde konumlandırığım ve o da

Bacaklarını açıyor ve beni içeri davet ediyor. Ağırdan alıyorum çünkü hiç acelem yok. Aslında bir dileğim olsaydı, bu gecenin sonsuza dek sürmesini isterdim. Onunla birlikte olmak. Onunla sevişmek. Bitmesini istemiyorum. Bir kolumu omuzlarının altından, diğerini beline dolayarak ona sıkıca sarılıyorum. O da bana karşılık veriyor, bir eli kıçımda, diğeri kafa derime masaj yaparken ben yavaşça ve sabit bir şekilde içine doğru itiyorum.

Beni usulca öpüyor, dudakları dudaklarımı okşuyor. Ben de onu öpüyorum, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Tek istediğim ona yakın olmak. Onun derisinin altına girmek istiyorum. Kendimi onun içine gömmek istiyorum. İçimden sıcak ve her şeyi kuşatan bir ürperti geçiyor, o kadar yabancı ki neredeyse ne olduğunu bile bilmiyorum. Bunun mutluluk olduğunu anlamam bir dakikamı alıyor.

Ben mutluyum.

Şimdi ölebilirim, farkındayım. Şu anda Tanrı beni yere serebilir ve bu umurumda bile olmaz.

Bana yaptığı şey bu. İyi bir kadının aşkı her şeyi değiştirebilir. Bunu biliyorum. Ben bunun kanıtıyım. Boynundaki saçlarını düzeltiyorum ve başımı eğerek dilimi damarının çıkıntısında gezdiriyorum. Kanının derisinin altında pompalandığını hissedebiliyorum. Tadına bakmak

istiyorum. Dilimi kapladığını hissetmek istiyorum.

Dilini. Ama onu ısırarak istememe rağmen ısırarak ısırmıyorum. Şu andan itibaren, onun üzerindeki izlerim özel olacak, sadece benim gözlerim için. Paylaşmaktan bıktım.

Sırtını eğiyor ve tırnaklarını boynumda gezdirerek arkalarında dikenli bir ateş izi bırakıyor. Dişlerimin arasından keskin bir nefes alıyorum, dokunuşunun ardındaki sertlikten hoşlanıyorum. Benden bunu yapmamı istediğini hissetmeme rağmen hızımı artırmıyorum.

"Mmm," diye mırıldanıyor, ben boynunu niyetlendiğimden daha sert bir şekilde ısırırken. Kendimi kontrol altında tutmak neredeyse imkânsız ama işi berbat edip çok hızlı boşalmak da istemiyorum. Kalçalarını döndürerek beni daha da derine çekiyor. Kasları geriliyor, dudakları aralanıyor ve beni bırakmak üzere olduğunu anlıyorum. Gözlerim onunkileri buluyor. İçine önce yavaş sonra hızlı pompalıyorum, ritmim kalp atışlarım kadar keskin. Kıvranıyor, mükemmel göğüslerini göğsüme bastırıyor ve tırnaklarını sırtıma geçiriyor. İkimiz de başımızı çevirip bakmıyoruz.

Dalga ona çarpıyor ve beni de kendisiyle birlikte götürüyor. İkimiz de birbirimize tutunuyoruz, çaresiz ve pençeleşiyoruz, aynı havayı soluyor ve aynı zevki hissediyoruz. Patlıyorum ve sonra onun içine çöküyorum, yorgunluk beni çabucak yakalıyor. Ağır ağır iç geçiriyor, vücudu altımda yumuşarken başını yastığa bırakıyor. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye fısıldıyor, parmaklarını dudaklarına bastırarak.

"Ne yapacağım?" Elini tutup dudaklarımı parmak eklemlerine sürterek soruyorum. Başını sallıyor, gözleri başka yöne kayıyor ve sonra geri geliyor. "Ne yapacağım?" Parmak eklemlerini hafifçe ısırarak tekrarlıyorum.

Uzun bir süre sonra utangaç bir kahkaha atarak, "Boşalt beni," diye yanıtlıyor. "Her seferinde." Kahkahasının sesini seviyorum. Daha önce sadece birkaç kez duymuştum ama bayılıyorum. Yüzümü onunkine sürüyorum, kirli sakallarım yanağını gıdıklıyor, o da tekrar gülüyor ve bana vuruyor.

"Sihirli bir sikim var," diye fısıldıyorum kulağına. Ben hapisteyken sahip olduğu diğer tüm erkekleri düşünüyorum ve midemin çukurunda bir öfke fitilinin yandığını hissediyorum. Ama onu benim gibi tatmin edemeyeceklerini biliyorum. Bunu ruhumun derinliklerinde biliyorum.

"Bu şeytani bir horoz," diye cevap veriyor kahkahaları arasında, kollarını boynuma dolayarak. "Son derece şeytani." Ona katılmıyorum. Onu da yanıma alarak yan dönüyorum. O da yanıma sokuluyor ve çarşafı üzerimize çekiyor. Uykuya dalarken duyduğum son şey kulaklarımda

onun kahkahası ve bu iyi hissettiriyor.
Çok iyi.

Gözlerimi açtığımda, sabahın erken saatlerindeki güneş ışığı odayı kesiyor. Kendimi uyanmaya zorlayarak ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Gece boyunca uyumaya alışık değilim ve bu garip hissettiriyor. Yuvarlanıyorum ve kız arkadaşıma uzanıyorum. Elim serin çarşafın üzerinde kayıyor ve hemen anlıyorum.

O burada değil.

Dik oturuyorum, tanıdık siyah öfke şimdiden içimde kabarıyor. Kıpırdamadan oturup dinliyorum - otel odası sessiz. Duşta ya da banyoda değil. Çantaları hala odada. Çantası yatağın başucundaki sehpanın üzerinde, dün gece bıraktığından farklı bir pozisyonda duruyor. Yataktan fırlıyorum, çantasını alıp yatağın üzerine atarken aletim bacaklarımın arasında sallanıyor. Çantayı karıştırdım ve şüphelerimin doğruluğu kanıtlandı. Silah gitmişti.

Öfkemi dizginlemeye çalışarak yumruklarımı sıkıyorum. Nerede olduğunu bilmiyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Nefret ediyorum. Beni birçok kez terk etti. O zamanları düşünmek hoşuma gitmiyor. Ama gerçek yüzüme bakıyor. Oturup onun daha da uzaklaşmasına izin vermeyeceğim.

Kot pantolonumu ve botlarımı bulup giydim. Kapıyı açıyorum, gözlerim park yerini tarıyor. Küçük gri arabası hâlâ çöp konteynerinin yanında, dün gece park ettiği yerde duruyor. Neden bilmiyorum ama bu beni daha iyi hissettirmiyor. Arabayla ya da arabasız her yerde olabilir. Benden ne kadar önde olduğunu bilmiyorum. Koridorda ilerlerken kalp atışlarım kulaklarımda güm güm atıyor, görüşüm yavaş yavaş kararıyor. Katilce düşünceler beynimi dolduruyor ve onları durduramıyorum. Tüm öfke kontrolü danışmanlığımın boşa gittiğini fark ediyorum. Birini incitmek istiyorum. Herhangi birine.

Sonra onu gördüm.

Büyük mavi açık havuzda tur atarak yüzüyor. Uzun siyah saçları yüzerken arkasından akıyor, kulaçları uzun ve emin. Durup onu izliyorum, korkulukları öyle sert kavriyorum ki metal avuçlarımı kesiyor. Benim Gözlerim onun her hareketini takip ediyor ve kendimi rahatlamaya zorluyorum. O hala burada.

Beni terk etmedi. Kaçmadı. O yüzerken kaynayan öfkem soğuyor, durgun hareketleri beni sakinleştiriyor. Aklımdan şeytani bir düşünce geçerken dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor.

Onu nasıl cezalandıracağımı merak ediyorum.

Ben onu görmeden önce onun beni izlediğini hissediyorum. Zor nefes alarak kendimi beton havuzun kenarına çekiyorum, su etrafıma sıçırıyor. Kaslarım efordan çığlık atarken omuzlarımı yuvarlıyorum. Gözlerini hissederek etrafıma bakıyorum. Bir saniye sonra onu otelin ikinci katındaki korkuluklara yaslanmış halde görüyorum. Uzaktan bile kızgın olduğunu görebiliyorum. İç çekerek duvarı itip sırtüstü yüzmeye başlıyorum.

Uykuya ihtiyacı varmış gibi görüldüğü için onu uyandırmadan ayrıldım. O uyanmadan dönerim diye düşündüm. Şimdi hatamı anlıyorum.

Acaba silahı sakladığımı biliyor mu?

Doğruyu söylemek gerekirse, ona hâlâ tam olarak güvenmiyorum. Onu silahımla yalnız bırakma düşüncesi bana pek iyi gelmiyor. Bana zarar vereceğini düşündüğümünden değil. Ben daha çok dünyanın geri kalanı için endişeleniyorum. İhtiyacımız olan son şey onun suç fikirleri edinmesi. Seattle'a giden yolu yarılادık ve planımda daha fazla aksaklık istemiyorum.

Seattle'a döndüğümüzde ne olacak? Bilmiyorum. Gelecek, planlayamadığım tek şey.

Ama o zamana kadar yumuşak bir sürüş istiyorum.

Tekrar baktığımda gitmişti. Daha fazla tur yüzüyorum, her halükarda ortalık karışacaksa antrenmanımı bitirebilirim diye düşünüyorum. Havluyla kurulandıktan sonra odaya geri dönmek için acele etmiyorum. Ona sakinleşmesi için zaman vermek istiyorum. Ama kapıyı açtığımda, yarım saniye içinde üzerimdeydi. Kolumu tuttuğunda şaşkınlıkla çığlık atıyorum. Islak saçlarım sırtıma çarpıyor ve yüzüstü yatağa düşüyorum. Havluyu belimden çekip alıyor ve üzerimde sadece tek parça takım elbisem kalıyor. Üzerime eğilirken ona bakmak için boynumu büküyorum.

"Bir şey söyleme," diyor, sesi alçak ve tehlikeliyken kemerini çözüyor. Gözleri manik ve ben bir cezayı hak ettiğimi bilerek donup kalıyorum. Ona kızgın olmama rağmen içimden lezzetli bir heyecan geçiyor. O çıldırmadan yüzmeye gidebilmeliydim. Ama konumuz bu değil. Bir hışırtıyla kemerini kotundan çıkarıyor ve deriyi bir halka haline getiriyor. Benim için ne planladığını anladığımda gözlerim açılıyor.

Başıma gelecekleri bilsem de, kışıma inen ilk tokat hâlâ şok etkisi yaratıyor. Keskin acı karşısında şaşkınlıkla nefes alıyorum. Elliot tekrar savurdu ve

Deri tenimde çatırdıyor, ses odada yankılanıyor. Dişlerimi sıkıp parmaklarımı çarşafa geçiriyorum. Yalan söylemeyeceğim, acıyor. Ama ben

Al şunu. Çocukluğumdan beri hiç şaplak yemedim. O zamanlar hoşuma gitmezdi... ama belki şimdi o kadar da kötü değildir.

Kemer bir kez daha hassas bedenime indiğinde sarsılıyorum. Bacaklarımın arasındaki ıslaklığın çoktan kayganlaştığını hissedebiliyorum. Bu adamda ne var ki

Acı çekmemi mi istiyor? Bana tüm karanlığını ve sapkınlığını verdi ve ben de bunları bir sünger gibi emdim. Beni tekrar tokatlıyor ve ben bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum. Gözyaşlarım yüzümden akana ve çığlıklarımı bastırmak için yüzümü yatağa bastırmak zorunda kalana kadar tekrar tekrar sallıyor.

Sonra durdu ve kemeri yanımdaki yatağa fırlattı. "Bunu bana bir daha asla yapma" dedi.

"Bir dahaki sefere seni uyandırırım," diyorum, bahanelerle uğraşmadan.

"Evet, bunu sen yap," diye fısıldıyor. Tek kelime etmeden tek parçamı çekiştiriyor, ben de üzerimden çıkarmasına yardım ediyorum. Islak bir yığın halinde yere atıyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküyor. Parmakları kızarmış, şişmiş etimi okşarken zıplıyorum, dokunuşu nazik olsa da. Olabildiği kadar nazik.

Her zaman kaba saba biri olacak ama öğreniyor. Dilini kalçamda gezdirdiğinde şok içinde kalçalarımı kıvırıyorum. Kalçalarımı kavradı ve Beni aşağı yukarı ve her yerimi yalarken tutuyor. "Bu beni öldürdü," diye mırıldanıyor. "Gittiğini düşündüğümde."

"Hiçbir yere gitmiyorum bebeğim," diye inliyorum, gözlerim tüm bunların verdiği zevkle yuvalarından fırlıyor.

"Bundan emin misin?" diye fısıldıyor, sonra sol yanağımı sertçe ısıırıyor. Çarşafı öyle sıkı kavıyorum ki yırtılmadıklarına şaşırıyorum. Beni serbest bırakıyor ve acıyan ısırtığı yalıyor, sert diliyle yatıştırıyor. Sonra beni aralıyor ve dilini klitorisimden yukarı doğru gezdiriyor, dokunulmadık bir santim bile bırakmıyor.

O kadar titiz ki çıldırtıcı.

Diliyle beni duvara yapıştırmayı bitirdiğinde, beni banyo lavabosuna doğru çekiyor ve sanki bütün geceyi beni sikerek geçirmemiş gibi sikiyor. Bizi çevreleyen üç taraflı aynada koca sikinin içime girip çıkmasını izliyorum. Verdiği cezadan dolayı kığım kızarmış ve benek benek olmuş, ıslak saçlarım eline dolanmış. Kalçalarımız ilkel bir ritim tutturuyor ve tam da sevdiğim gibi alt dudağımı emiyor. Göğüslerim Her itişte zıplıyor ve hareketleri beni daha da tahrik ediyor. Zevk her şeyi kapsıyor, ama bunu ne kadar sürdürebileceğimizi merak ediyorum. Bedenlerimizi bizi bu bok fırtınasına karşı uyuşturmak için daha ne kadar

kullanabiliriz?

bizi çevreleyen? Emin olduğum tek şey hiçbir şeyin sonsuza dek sürmediği. Ne acı, ne zevk, ne de şiddet.

Her şey bir gün bitmek zorunda.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi İki

Planladığım gibi iki gece sonra Denver'dan ayrılıyoruz. Drama yok, saçmalık yok. Sabahın dördünde otelden çıkıyoruz ve arkamıza bakmıyoruz. Ertesi sabah Seattle'da olmalıyız yoksa kaşlar kalkmaya başlayacak. Yol on dokuz saat ve vardiyalı gidersek başarabiliriz. Güneş doğmadan ve komşular meraklı olmaya başlamadan önce garajıma girmek istiyorum.

Annemin bana ulaşamadığı için çoktan çıldırdığını biliyorum ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Evimi terk ettim. Böylece kimse yerimi tespit edemez. Dün onu Denver'daki otelden aradım ve orada olduğuma dair daha somut bir kanıt yarattım. Bunların hepsi mazeretimin bir parçası. Beni Denver'a götüren ve başka hiçbir yere götürmeyen bir kağıt izi var.

Idaho'nun yarısında yorulduğumda, Elliot direksiyona geçti. Güneş çoktan gökyüzünde alçalıyor, güzel kehribar ışıklarını uzakta dağlar. Midem düğüm düğüm ama manzarayı takdir etmemek elde değil. Elliot'a bakmak için başımı çeviriyorum. Güneş gözlüklerini takmış, kürdan çiğniyor, sanki Teksas'a dönmüş ve biz de Pazar günü gezintiye çıkmışız gibi. Bana bakıyor, acımasız ağzı yumuşayarak neredeyse bir gülümsemeye dönüşüyor. Elimi kaldırıp parmak eklemlerimi kirli sakalının üzerinde gezdiriyorum. Bakışlarını tekrar yola çeviriyor ve yolun ritmi beni uykuya daldırırken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Uyandığımda, boş arabada yapayalnızdım. Doğrulup etrafıma bakıyorum. Bir park yerinde olduğumu fark ettim, bir marketin arkasındaydım. Etrafım karanlık. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Cüzdanım gibi arabamın anahtarları da yok. Ayak bileğimdeki kılıf da boş. Titrek bir nefes aldım ve tenis ayakkabılarımı geri çektim. Korku içimde alevlendi. Kaçmazdı, kaçmayacağını biliyordum.

Ama düşünmeden edemiyorum.

Arabanın kapısını açıp serin geceye adım atıyorum, ağrıyan kığım koltuktan kalkarken yüzüm buruşuyor. Kollarımı göğsüme sararken alt dudağımı kemiriyorum. Dakikaların geçtiğini hissedebiliyorum ve onun nerede olduğunu merak ediyorum. İçimde panik yükseliyor. Arabayı terk etmek istemiyorum ama zaman da kaybetmek istemiyorum. Hızlı bir karar verip çantamı kapıyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum. I

Mağazanın önüne doğru aceleyle ilerliyorum, parlak floresan ışıkları gözlerimi yakıyor. Kapıyı iterek açıyorum ve girişimi haber veren zil çalıyor. Tezgâhın arkasındaki yaşlı adama gülümsüyorum, sonra koridordan koridora yürüyüp Elliot'ı arıyorum. İlk koridor boş, diğeri de öyle. Son koridora yaklaştığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Eğer orada olmazsa, kendimi kaybedeceğim.

Tabii ki boş. Orada durdum, bira gibi sert yutkundum soğutucuları duvara dayayıp ne yapacağımı anlamaya çalışıyorum.

Sonra bir el belime dolandığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Uyuduğunu sanıyordum," diye mırıldanıyor Elliot kulağıma.

"Uyandım," diyorum, rahatlayarak omuzlarımı sarkıtıyorum. Alçak sesle ve yavaşça kıkırdıyor ve kışımı çimdikliyor. Ona ters ters bakıyorum ama uygun bir kaş çatamayacağımdan eminim. Onu gördüğüm için o kadar mutluyum ki, bu korkutucu.

"Ne yemek istersin?" diye soruyor, yanımdan geçip soğutucunun kapağını açarak. Üç enerji içeceği çıkardı.

"Çok boktan olmayan bir şey," diyorum ve bir atıştırmalık kek alıp yere bırakıyorum.

o.

"Kızım, Seattle'da çok uzun süre kalmışsın. Sana organik ürünler yedirmişler.

Yonca filizi falan mı?" diyor ve bana yan yan bakıyor.

"Hayır. Austin'den beri organik yonca filizi yiyorum," diyorum gülümseyerek, sonra nefesim kesiliyor. *Austin*. Yüzümün donduğunu hissediyorum.

anılar beynimi istila ediyor. Benim hatırladıklarımın aynısını onun da hatırladığını görebiliyorum. Yüzü sertleşiyor. Gözlerimi kaçırıyorum ve raftan bir elma ayıcığı alıyorum. "En azından meyvesi var," diyorum.

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor.

"Bir tane ister misin?" Gözlerimi tekrar onunkilerle buluşturmak için kaldırarak soruyorum.

"Hayır," diyor. "Ben iki tane istiyorum." Bir kahkaha atıyorum, gerginliğin

Bizi boğmadan önce dağılsın. Yiyecekleri aldım ve onu ön tezgâha kadar takip ettim. Yaşlı adam hesabı ödemek için ayaklarını sürüyerek geldi.

Avucumu uzatıp Elliot'a sert bir bakış attım.

"Cüzdan?" Dedim.

"Ödemek ister misin?" diye soruyor, sırt çantasını karıştırıyor ve pahalı deri cüzdanımı çıkarıyor. "Buyur."

"Teşekkürler," diye gözlerimi deviriyorum ve yaşlı adama dönüyorum. Eşyalarımızı saymak için acele etmiyor ve bakışlarım başının üzerindeki televizyona takılıyor. I

sertleşir. Elliot'ın yüzü, Lassiter'inkiyle birlikte ekrana yansıyor. Ses kısık ama haber sunucusunun sesini duyabiliyorum.

"Ulusal haberlerde, iki adam Teksas Eyalet hapisanesinden kaçtı. üç gün önce..." Kulaklarımdaki yüksek bir çınlama sesi bastırırken ses kesiliyor. Elliot'ın yanımda kaskatı kesildiğini hissediyorum. Gözlerimi tekrar yaşlı adama dikiyorum, bana bakıyor. Ağzı hareket ediyor ama ne dediğini duymuyorum. "Ne?" diye soruyorum. Diye soruyorum ve ağzım pamuk doluymuş gibi hissediyorum.

"On bir dolar on beş sent, genç bayan," diyor kısık bir sesle. Başımı sallıyorum, cüzdanımı karıştırıyorum ve bir yirmilik çıkarıyorum. Tezgâhın üzerinden kaydırıyorum ve o da titrek eliyle alıyor. Tekrar ekrana bakıyorum. Teksaslı bir korucu şu anda yayında, korucunun iki kaçağı bulmak için başlattığı büyük insan avının ayrıntılarını anlatıyor. Gözlerimin Elliot'a kaymasına izin veriyorum ve elinin sırtına doğru kaydığını görüyorum.

Silahımın onda olduğunu hatırlıyorum.

Yaşlı adam para üstümü sayıyor, pekmez gibi yavaş. Kendimi sakın olmaya zorlayarak derin bir nefes alıyorum. Çıldırmanın bir anlamı yok. I

Umarım sakinliğim Elliot'a da geçer. Tekrar televizyona bakıyorum ve Elliot'ın büyük sabıka fotoğrafı tekrar gösteriliyor. Dudağımı ısıriyorum, dikkatimi dağıtmanın hepimiz için en iyisi olduğunu düşünüyorum.

"Bu gece meşgul müydün?" Yüzüme bir gülümseme yapıştırarak soruyorum. Yaşlı adam başını kaldırmıyor, boğumlu parmaklarıyla para üstlerini saymaya devam ediyor.

"İş yoğunluğundan sonra değil," diyor. "Birkaç kamyoncu geçiyor." İlgileniyormuş gibi yaparak başımı sallıyorum. Elini uzatıyor ve çok hevesli görünmemeye çalışarak para üstünü alıyorum. Biri tamamen kataraktla kaplı sütlü, romatizmalı gözleriyle bana bakıyor. "Sana iyi geceler, duydun mu?"

"Sen de," diyorum başımı sallayarak, sonra Elliot'a bakıyorum. Gözleri tanıdık bir manik ışıkla dans ediyor, ama gece haberleri reklam arasına girerken yemeği alıp beni kapıdan dışarı kadar takip ediyor. Arkamdan kısık bir nefes veriyor ama dönüp ona bakmak için mağazanın arkasına geçmemizi bekliyorum.

"Sende bana ait olan başka bir şey daha var," diyorum elimi uzatarak. Zalimce gülümsüyor ve arkasındaki şiddeti görebiliyorum. İş o noktaya gelseydi o yaşlı adamı vururdu. Yapacağını biliyorum. O

Pantolonunun arkasına, gömleğinin altına uzanıyor ve kemerinden benim küçük silahımı çıkarıyor.

"Ne olur ne olmaz diye aldım," diyor ve uzattığım avucuma bırakıyor. Ellerimi soğuk metalin etrafına kapatıyorum ve derin bir iç çekiyorum. "I

Sanırım bu bizi ödeştiriyor," diyor enerji içeceklerinden birinin kapağını açarken göz kırparak. "Öncesi için."

"Kıçım zaten ödeştığımızı söylüyor," diye cevap veriyorum ve silahı çantama atıyorum. Ona döndüğümde omzunun üzerinden bana yuvarlak bir şey fırlatıyor ve iki elimle yakalıyorum.

"Bunu gördüm ve aklıma sen geldin," diyor arabaya yaslanarak.

Elimi açıyorum ve bir çocuğun sakız makinesinden çıkan plastik bir baloncuk ortaya çıkıyor. Işığa tutuyorum ve bir kahkaha atıyorum. İçinde parlak, sahte bir safir olan ucuz bir metal yüzük var.

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm," diyor, yüzü gölgede olduğu için gözlerini göremiyorum. "Yani, ödeştik mi?"

"Evet, ödeştik," diye mırıldanıyorum daha iyi görebilmek için plastik balonu açarken. Eğer beni ucuz bir metal yüzükle satın alabileceğini düşünüyorsa, çıldırmış olmalı. Ama yine de, neredeyse... tatlı.

"Hadi gidelim," diyor sürücü koltuğuna geçerek. Yüzüğü parmağıma geçiriyorum, kendi ucuzluğuma gözlerimi deviriyorum. Yüzüğün sahte ve ucuz olduğunu ve hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum. Ama yine de taktım. Sonra arabaya atladım ve karanlık geceye doğru yola çıktık.

Seattle'a vardığımızda hafif bir sis çöküyor ve şehri gri bir pusla kaplıyor. Güneşin doğmasına daha bir saat var ve her yer sessiz. Sokaklar neredeyse bomboş. Şehir merkezinden geçerken Elliot pencereye doğru eğiliyor, ufuk çizgisi uzaktan parıldıyor. Seattle, Washington doğma büyüme bir Teksaslı için büyük bir değişim ve bunu ilk elden biliyorum. Yağmura ve gri gökyüzüne alışmanın zor olacağını düşünmüştüm. Doğruyu söylemek gerekirse, gri gökyüzü çoğu gün ruh halime uyuyor.

Şehrin dışındaki güzel bir banliyöde bulunan küçük bungalovuma ulaşmak yarım saat daha sürüyor. Garaj kapısı açıcısının düğmesine basıyorum ve BMW'min yanına çekiyorum. Garaj kapısı arkamızdan kapanırken nihayet yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum.

Başardık.

Teksas'tan binlerce mil uzaktayız. Acil tehlikeden çok uzaktayız. Eğer işleri berbat etmezsek, Elliot uzun bir süre özgür bir adam olabilir. Elliot'a bakmak için yüzümü çeviriyorum ve o da bana bakıyor. Şimdi tek yapmamız gereken bundan sonra ne yapacağımıza karar vermek. Zor kısmı bitti.

Ama belki de daha yeni başlıyoruzdur. Hâlâ hayatımızın geri kalanında ne yapacağımızı bulmamız gerekiyor.

İlk olarak, uykuya ihtiyacımız var.

"Hadi," diyorum, başka tarafa bakarak ve arabadan inerek. Çok yorgunum ama uyandığımda beni yoğun bir günün beklediğini biliyorum. En kısa zamanda Ford'u fırçalamalı ve ondan kurtulmalıyım. Beni ve Elliot'ı birbirimize bağlayan tek şey o kaldı. Arabayı boşaltıyoruz ve sonra beni karanlık eve kadar takip ediyor. Mutfağın ışığını açıp anahtarlarımı ve çantamı tezgâhın üzerine atıyorum.

Elliot'ın gözleri buzdolabının üzerindeki yeğenlerimin fotoğraflarından tezgahın üzerindeki vazoda duran hafif sarkık çiçeklere kadar geziniyor. Sanki burada olduğuna hâlâ inanamıyormuş gibi elini parlak mavi fayanslı tezgahın üzerinde gezdiriyor.

"Yatak odası üst katta," diyorum ve beni oturma odasına kadar takip etmesi için işaret ediyorum. Gözleri, rustik kahverengi deri mobilyalarımın (tabii ki ailemin hediyesi) yeni başlayan gitar koleksiyonuma kadar her şeyi görüyor.

"Gitar çalıyor
musun?" "Biraz,"
diyorum. "İyi
misin?"

"Lisedeyken bir süre tamamı kızlardan oluşan bir heavy metal grubundaydım," diyorum gülümseyerek. "Biraz kış tekmeleyebilirim."

"Eminim yapabilirsin," diyor, sesi alçak. "Grubun adı neydi?" Parmaklarını Fender'imın telleri üzerinde gezdiriyor.

"The Cheeky Cockettes," diyorum gülerek. Yıllardır grubum hakkında düşünmediğimi fark ediyorum. "Zeki olduğunu düşünen bir grup Katolik okul kızıydık."

"Küçük cehennem zebanisi, işte sen buydun," diyor, dudaklarına bir gülümseme yayılıyor.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Hayır, bekle. Dur tahmin edeyim. Futbol oynadın."

"All-American koşucu. Üniversitedeki ilk yılımda omzumu mahvettim.

Okulu bıraktım, kendimi inşaat işinde buldum." Gülümsemesi kaybolur ve

bana yaklaşıyor, beni mümkün olan en iyi şekilde sıkıştırıyor.

"Yakalamaca oynamayı bitirdik mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum, gözlerim ağzında.

"Güzel." Beni iterek geçiyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor. Ucuz metal yüzüğü başparmağımla parmağımda döndürüyorum ve şimdiden tenimi yeşile çevirmeye başladığını görebiliyorum. Keskin bir nefes çekerek onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum. Yatak odama girdiğimde orta boy yatağımın yanında duruyordu ve ben de onu izlemek için kapının girişinde durdum. Elini yine kuştüyü yorganın üzerinde gezdiriyor, sanki burada olduğuna inanamıyormuş gibi. Onu eşyalarımın arasında görmek garip. Siyah giysileri ve kaba tavırları odayı süsleyen beyaz ve havadar kumaşlarla tezat oluşturuyor. Bu yatak odası benim sığınağım.

Daha önce buraya hiç erkek sokmamıştım. Her zaman çok samimi hissettim, sanki bir şekilde içime girmelerine izin veriyormuşum gibi. Onlara bedenimi verdim ama hiçbirisi daha derine inemedi. Bunca yıldır aklımı başımda tutan tek şey, özel hayatım üzerinde şiddetli bir kontrol ihtiyacı.

Tam olarak akli başında değil ama yeterince yakın.

Onu odada dolaşırken izlerken, kendime şunu hatırlatıyorum.

Elliot'tan saklanmak zorundayım. Denesem bile, bana izin vermezdi. Zorla içeri girer ve benden istediğini alırdı ve ben de onu durdurmak için güçsüz.

"Şurada bir tuvalet var," diyerek sessizliği bozuyorum. O da bana bakıyor ve ben de odanın köşesindeki karanlık kapıyı işaret ediyorum. Odaya giriyorum ve çantamı dolabın yanındaki koltuğa atıyorum. O Beni görmezden geliyor, komodinin çekmecesini açıyor. İçinde ne olduğunu bilmeme rağmen onu durdurmaya zahmet etmiyorum.

Küçük çerçeveyi çıkarır ve iyice görebilmek için ışığa tutar. Evinden çaldığımdan beri o resme yıllar boyunca defalarca baktım. Mutlu bir çocukken çekilmiş fotoğrafı, gülümserken çekilmiş tek fotoğrafı. Diğerleri duruşma sırasında gazeteden kestiğim resimler. Onları da bir yere sakladım. Onlarda hep parlıyor.

"Bunu nereden buldun?" diye soruyor, sesi ancak fısıltı halinde.

"Evine zorla girdim," diyorum kesin bir ifadeyle. "Onu çaldım." Resmi çekmeceye yüzüstü geri koydu ve kapağını kapattı.

"Kıyafetlerini çıkar," diyor, tişörtünü çoktan kafasına geçirmiş. "Hayır," diyorum, reddettiğim için başıma ne geleceğini çok iyi biliyordum. Onu. Ağzı yukarı doğru hareket ediyor ve beni yakalamadan önce geri sığıyorum. O

ileri atılıyor ve sırtım duvara çarpana kadar geri çekiliyorum. Bana doğru yavaşça ilerliyor, saldırmak üzere olan bir aslan gibi. Ondan kaçıyorum ve manik gözleri

Yatağın diğer tarafına geçerken beni takip ediyor. Heyecanlanıyor ve kalbim kaburgalarımın arasında çarpıyor. Lamba ışığının parıltısı Bana doğru ilerlerken derisinin altındaki her dalgalanmayı ve her kas telini vurguluyor ve geçici olarak kovalamaktan uzaklaşıyorum. Beni yakalamasını istiyorum ama bunu çok da kolaylaştırmak istemiyorum. Eğer çok kolay olursa, hiç eğlenceli olmaz. İkimiz için de.

Ayağa fırlıyorum ve yatağın üzerinde dört ayak üzerinde sürünerek yorganın pürüzsüz ketenini kırıstırıyorum. Bir dizini yatağın kenarına koyuyor ve ağırlığıyla yatak batıyor. Bileğimi kavıyor ama nefes nefese kalarak kurtuluyorum. Yatağın diğer tarafına ulaşıyorum ve çırpınarak yere düşüyorum. Ona bir avantaj sağladığımı fark etmeden üzerime çıktı ve beni sırt üstü halıya itti. Beni kendine doğru çekti, iri elleri kalçalarımın kenetlenmişti. Kavgaya etme isteğiyle omuzlarını itip yüzüne tokat atıyorum ama bu onu caydırmıyor.

Hiç olmadı.

Atletimi başımın üzerinden yırtıyor ve iri vücudunu benimkine yapıştırıyor. Kot pantolonumu kalçalarımın altına iterken ağzını benimkine yapıştırıyor. Onu itmeye çalışıyorum ama bu imkânsız. Dilini dudaklarımın arasına soktu.

elini kalçalarımın arasına soktu. Parmağı içime kayıyor ve ben ona karşı kıvranıyorum. Beni istila ediyor, beni boğuyor, beni sarıyor. Sanki Austin'deki karanlık evine geri dönmüş gibiyiz.

Sanki hiç zaman geçmemiş gibi.

Beni ayağa kaldırdı ve yatağa fırlattı. Kot pantolonumu ve külotumu bacaklarımın altına çekerken nefes almaya çalışarak orada uzandım. Pantolonumu düşürdü.

kot pantolonumu yere atıyor ama küçük pembe külotumu burnuna doğru kaldırıyor, sert yüzünde bir gülümseme beliriyor. Bu anı benden bile uzun zaman dır beklediğini biliyorum. Külotumu köşeye fırlatıyor ve beni işaret ediyor.

"Kımıldama," diyor. Bu kez itaat ediyorum, gözlerim bagajdan siyah çantanın fermuarını açarken onu takip ediyor. İp bobinini çıkarıyor, kaba kenevir telini ellerinin arasında gezdiriyor. "Neden benim evime gittin?" diye soruyor. Cevap vermeyince dişlerini sıkıyor ve bana karanlık bir bakış atıyor. "Neden?"

"Bilmiyorum," diye yalan söylüyorum. Şeytan gibi kıkırdıyor ve

başını sallıyor. Bana inanmıyor. Avuçlarını yatağın üzerine koyuyor ve eğiliyor.

Ben.

"Garaja girdin mi?" diye soruyor, yeşilin ardında bir ateş yanıyor. gözleri. Başımı hayır anlamında sallayıp kaşlarımı çatıyorum. Kamyonetinin garajda değil, araba yolunda park edilmiş olduğunu şimdi hatırlıyorum. O zaman bunun hakkında hiçbir şey düşünmemiştim. Garaj tekrar ziyaret etmek istediğim son yerdi ve ayrıca zamanım da tükenmişti. İpi hızlı bir hareketle boynuma doladı ve ben onu durduramadan sıktı. "Bizim için planlarım vardı. Nerede olduğunu bilmediğim zamanlarda bile plan yapıyordum." İpi o inanılmaz basit ama zor düğümlerinden biriyle bağlıyor, parmakları kolaylıkla hareket ediyor. "Sana bir şey yaptım. Bir hediye." Kalbim kulaklarımda o kadar sert atıyor ki sözlerini duymak neredeyse zorlaşıyor. Başını eğip doğrudan kulağıma fısıldıyor. "Bir kafes."

"Ne?" Ona sert bir bakış atarak nefes nefese kaldım.

"İronik, değil mi?" diyor ama gözlerinde mizah yok. "Seni bir kafeste tutmayı planlıyordum, ama onun yerine kendimi bir kafeste buldum." Bir adım geri çekiliyor ve tasmanın ucunu ön koluna dolayarak sıkıca çekiyor ve beni oturmaya zorluyor. Kaba ip boynumun hassas derisini kesmeye başladı bile ve içimi tuhaf bir his kaplıyor.

Ne zaman oldu bilmiyorum ama bir şekilde kontrolü kaybettim. Bundan hoşlanmıyorum.

Hiç de bile.

Yanağımı okşuyor ve gözlerimde yaşların biriktiğini hissediyorum. Düşmelerini engelleyemiyorum, bu yüzden zahmet etmiyorum. Sert başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, sonra ağzımın kenarına takıyor ve beni iyice açmaya zorluyor.

"Joanie," diyor, sesi alçak ve tehlikeli. Başparmağını alt dişlerimin üzerinde gezdiriyor ve sonra ağzıma sokuyor. İnliyorum ama istesem de uzaklaşamıyorum. Tasma gergin bir şekilde çekiliyor ve hiç rahatlamıyorum. Gözyaşlarımı kırıştırtıp ona bakıyorum, bana yönelttiği yaylım ateşini anlamaya çalışıyorum. duygular içime hücum etti. "Konu sen olunca aptalın tekiyim, biliyorsun değil mi?"

Burnumdan bir iç geçirdim ve başımı salladım, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı. Anlamıştım. İnanın bana, anladım. Uzun zamandır ona karşı aptalca davranıyordum. Onu cezalandırma ihtiyacı hayatımı ele geçirmişti. Artık bittiğine göre, elimde ne kalmıştı? Kendimden geriye ne kalmıştı?

İpi gergin tutarak beni sırtüstü yatırmaya zorluyor. Kot pantolonunu kalçalarına doğru indiriyor ve dizleriyle bacaklarımı açıyor. O

Kendini bana karşı konumlandırdı ve hiçbir uyarıda bulunmadan içime girdi. Sırtımı kamburlaştırıyorum, bu hareket ipi nefes borumun etrafında sıkılaşmaya zorluyor. Beni sertçe sikerken nefes nefese kalıyorum, tüm nezaket ve yumuşaklık görüntüsü yok oluyor. Omuzlarını kavriyorum, tutunmaya çalışıyorum, tırnaklarım omuzlarına batıyor ve kan çekiyor. Acıdan dişlerini göstererek hırlıyor.

İpi daha sıkı çekiyor ve göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlıyor. Tüm ağırlığını üzerime bırakıp beni tutarken çenemi sıkıyorum. Beni kavriyor Bileklerimi büyük ellerinden biriyle kavrayıp başımın üstüne kaldırmaya zorluyor.

Hareket edemiyorum.

Ona karşı hiçbir savunmam yok. Bilincim aramızdaki sürtünmeye, kendini içime nasıl bu kadar sokabildiğine, benim nerede bitip onun nerede başladığını anlayamadığıma odaklanıyor. Kalçalarını bana karşı gıcırdatıyor.

Kemikleri birbirine çarpıyor, tekrar ve tekrar. Çaresizmiş gibi, cevabını bilmediğim bir sorunun cevabına ihtiyacı varmış gibi beceriyor. Vücudum İznim olmadan tepki veriyor ve orgazm beynimin arkasında patlıyor.

Görüşüm kararıyor ve tüm vücudum kilitleniyor. Ağzım

Sessiz bir çığlık atarak açılıyor ve birkaç uzun an boyunca acı ve zevk beni ele geçiriyor.

Ağzımı yakalıyor, doruk noktamın şiddeti boyunca beni öpüyor. Sonra ağzını çekip sert yanağını kolumun yumuşak alt tarafına sürtüyor.

Boğazının derinliklerinden gelen bir inilti aldığım tek uyarı. Kolumu sertçe ısıyor ve ben acı içinde haykırıyorum. Dudakları kanımla kırmızıya dönüyor ve açtığı yarayı yalıyor. Onu sadece izleyebiliyorum, gözyaşlarım saçlarıma damlıyor. Gözleri yuvalarından fırlıyor ve ele geçirilmiş bir erkek gibi içime giriyor. Aletin içimde sarsıldığını hissedebiliyorum, onun orgazmı da benimki kadar şiddetli. Sonra ayağa kalkıp üzerimden kalkıyor ve beni itiyor. Sırt üstü yuvarlanıyor, ellerini başının üzerine atıyor, kaburgaları nefes alış verişinin gücüyle kabaca genişleyip daralıyor.

Sadece sırtüstü yatabiliyorum, kendimi dayak yemiş gibi hissediyorum. Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Tekrar hareket edebildiğimde, ellerim

boynumdaki tasma. Düğümle uğraşıyorum, ellerim titriyor, onu üzerimden çıkarmaya çalışıyorum. Sonunda serbest kaldığında, odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Kendimi yukarı itiyorum ve o kadar hızlı ona sarılıyorum ki, zar zor tepki verebiliyor. Aleti hâlâ sertti ve elime aldım. Bana karşı zıplıyor, karnındaki kaslar geriliyor. Onu içimde yönlendiriyorum ve

sonra kalçalarımı aşağı indiriyorum,

tek bir hamlede hepsini alıyor. Başını geriye atıyor, yüzü gergin. Ona acımasızca biniyorum ve bunun zevkle hiçbir ilgisi yok.

Kızgınım. Aslında öfkeliyim.

Öne doğru eğilip ellerimi boğazına doluyorum. Gözleri açılıyor ama bana karşı koymuyor. Ellerini başının üzerinde tutuyor, elleri yumruk şeklinde sıkılıyor. Kasları geriliyor ama bana dokunmuyor. Onu boğuyorum, başparmaklarım nefes borusuna bastırıyor, onu becerirken. Kör siyah öfke beni tüketiyor. Son beş yılın tüm öfkesi içimden akıp gidiyor. Dövülmüş, yıkılmış, kırılmış kız artık yok. Öfke beni güçlü kılıyor. Beni güçlü kılıyor.

Elliot ağzını açıyor ve gözleri şişiyor. Yüzü solgun ve dudakları maviye dönüyor. Umurumda değil. Durmuyorum. Kalçalarını savurarak sikini daha da derine sokuyor ve ben başımı geriye atıyorum, saçlarım omuzlarımın derisiyle alay ediyor. Ona o kadar sert biniyorum ki canım yanıyor ama umurumda değil. Acıyı içime çekiyorum ve bu beni sadece daha güçlü kılıyor.

Birden elleri kalçalarımnda. Parmakları yumuşak etime doğru bükülüyor ve bunu sessiz bir çığlık gibi duyabiliyorum. Eğer durmazsam onu öldüreceğimi biliyorum. Onu öldürebilirim ve sonra her şey biter. Onu Lassiter gibi gizli bir mezara gömebilirim, kimsenin onu bulamayacağı bir yere. Ölse bile kimsenin umurunda olmaz. O kurtarılmayı hak edecek hiçbir şey yapmamış kötü bir adam.

Onu

öldürmeliyim.

Ama yapamam.

Ellerimi boğazından çekiyorum ve sırtını eğiyor, nefes nefese kalıyor ve boğuluyor. Elleri kalçalarımı sıkıyor ve patlamadan önce siki içimde şişiyor. Kısık sesle haykırıyor, orgazmı onu ele geçirirken vücudu sarsılıyor. Orgazmının gücünü ve içime boşalmasını hissedebiliyorum.

Ellerini üzerimden çekiyorum ve tırmanıyorum. Kapının yanındaki kancadan ince bornozumu alıp üzerime sarıyorum ve aşağıya kaçıyorum. Ne aradığımı çok iyi bildiğim için aceleyle mutfığa gidiyorum. Çantamı aldım.

ve kök salıyorum. Altta sert metal parçalar var ve elimi onların etrafına kapatıyorum. Elimi çekip yumruğumu açtığımda, kullanılmış kabuk avucumun içinde yuvarlanıyor.

Lassiter.

Onu vurdum. Onu öldürmek istedim. Yeterince güçlüydüm. Yeterince hızlıydım. Yeterince iyiydim.

Ben olsam yapardım.

Öldüğü andaki yüzünü hatırlıyorum. Gözlerinin parlak ve hayat dolu halinden nasıl boş ve ölü hale geldiğini. Bir mide bulantısı dalgası beni vuruyor ve kendimi lavabonun üzerine atıyorum. Boğazımda safra yükseliyor ve boğuluyorum.

Onu öldürebilirdim ama yapmadım. Elliot öldürdü.

Nefret içimde dönüyor ve çömelıyorum, ellerim lavabonun kenarında. Bana neler olduğunu bilmiyorum. Başım zonkluyor ve midem kabarıyor. Nefesim kesiliyor ve boğuluyorum, belki ruhumdaki kötülüğü atacakmış gibi öksürüyorum.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve ona bakmak için başımı çeviriyorum. Mutfağın kapısında duruyor, yüzü gölgeler içinde. Pantolonu üzerinde ama kemerini bağlamamış. Kurumuş kan kolundan aşağıya doğru akıyor ve boynu ellerimden dolayı alacalı ve benekli. Mesafesini koruyor. içimden fışkıran nefreti.

"Seni bir daha asla incitmek istemiyorum Joanie," diyor, sesi kısık.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Fısıldıyorum. "Sahip olduğumuz tek şey acı. Tek sahip olduğumuz şey acı!" Hiç düşünmeden mermi kovanlarını mutfak zeminine fırlatıyorum. Gölgelere doğru yuvarlanmadan önce dolaplara ve zemine metalik bir şekilde çarpıyorlar. Ellerini yüzünde ovuşturuyor ve ne diyeceğini bilemiyormuş gibi iç geçiriyor. Söyleyecek bir şey yok.

Özür dileme noktasını geçtik.

"Bana ne yapacağımı söyle," diyerek çömeliyor ve göz hizama iniyor. "Her şeyi berbat ettim. Bırak düzelteyim."

Başımı sallıyorum, alnımı önümdeki soğuk dolaba bastırıyorum. Ne olduğunu anlamadan kolları beni sarıyor ve göğsüne doğru çekiyor. Karşı koymaya zahmet etmiyorum. Faydası yok. Ayrıca, onun kollarında olmak iyi hissettiriyor. Yüzümü boynuna gömmek ve kokusunu içime çekmek iyi hissettiriyor.

Her şeye rağmen, hala onun dokunuşunu arzuluyorum.

İşte bu yüzden şu an içinde bulunduğum karmaşa içindeyim çünkü onun gitmesine izin veremiyorum. "Bana ne yapacağımı söyle," diyor, kolları etrafımda sıkılaşıyor. "Artık tasma yok." Bu düşünce bir anda aklıma geldi ama

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz, üç gündür ona söylemem gereken şeyin bu olduğunu fark ediyorum. Temel kurallara ihtiyacımız var. Eğer geçmişte yaşanan tüm bu saçmalıkların üstesinden geleceksek, üzerine inşa edeceğimiz bir temele ihtiyacımız var. Belki de geçmişi asla atlatamayız.

Belki ben deliyim, o da deli ve birlikte olmaya çalışmak boş bir hayal. Ama şimdi buradayız. Sadece birbirimize sahibiz. "Hayır

daha fazla kafes. Ben senin tutsağın değilim," diye devam ediyorum. Bir şey söylemedi, ben de devam ettim. "Ne olursa olsun, biz bir takımız. Her şey cehenneme dönerse benim de senin kadar kaybedecek şeyim var."

Sessiz kalıyor ve gözlerine bakabilmek için geri çekiliyorum. Yüzü sert ama bakışlarının derinliklerinde bana duyduğu yumuşaklığı görebiliyorum. O benim zayıflığım olabilir ama ben de onu zayıflatıyorum. Beni kaybetmek istemiyor.

Beni elinde tutmak için her şeyi yapar. Bazı şeyler asla değişmez. "O yanımı değiştiremem," diyor. "Ama seni seviyorum. Seni incitmek istemiyorum. artık."

"Biraz acı o kadar da kötü değil," diye itiraf ediyorum. "Ama ben senin kölen değilim. Asla olmadım ve olmayacağım."

"Yeterince adil," diye fısıldıyor, dudaklarını şakağıma bastırarak.

"Artık tasma yok," diye tekrarlıyorum, gözlerimi kapatıp ona doğru eğilerek. Vücudum zonkluyor ve ağrıyor ve aniden bitkin düşüyorum. Ama etrafımı saran sıcaklığı beni rahatlatıyor.

"Artık tasma yok. Artık kafes yok," diye onaylıyor ağzını kulağıma doğru götürerek. "Ama kelepçeler, ipler ve kemerler..." diye devam ediyor, sesi her türlü sapkın, kirli şeyi vaat ediyor.

"Mmm," diye mırıldanıyorum, kollarımı boynuna doluyor ve onu kendime çekiyorum. Beni kucağına aldı ve ben de ona sarıldım, bornozum

ona iyi bir bakış atıyorum. O da bundan faydalanarak sert ellerini pamuklu kumaşla tenim arasında kaydırıyor. Ben yüzüne hafif öpücükler kondururken parmakları sırtımda dans ediyor. Önce yanaklarına, sonra burnuna, sonra da her iki göz kapağına. Kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlıyorum, seks için çok ağrım var ama yine de onun sikini arzuluyorum.

Bang!

Bang!

Ön kapı, birinin yumruğunu kapıya vurmasının şiddetiyle gümbürdüyor. İkimiz de donakalıyoruz, benim temkinli ifadem onun yüzüne yansıyor. I Üzerinden atlayıp ayağa kalkıyorum, gözlerim kapıya kayıyor. Sabahın erken saatlerinde gökyüzü her geçen saniye aydınlanıyor ve buzlu cam bölmelerde siluet halindeki karanlık figürleri görebiliyorum. İki kişi olduklarını fark ediyorum. Muhtemelen erkekler.

"Seattle Polisi, kapıyı açın!" Kapıdan boğuk bir adam sesi geliyor. Elini kaldırıyor ve kapıya tekrar vuruyor. Elliot'a dönüp bakıyorum,

arkamda yere çömelmiş. Gözlerindeki manik ışık yeniden alevleniyor ve biliyorum ki bir köşeye itilmiş gibi hissederse

Şiddet. Elimi uzatıp yerde kalmasını işaret ediyorum. Kaşlarını çatıyor, çünkü ne yapacağımı biliyor.

Bornozumu üzerime geçirip boynumda ya da bileklerimde olabilecek izleri örttüğümden emin olduktan sonra aceleyle kapıya yöneliyorum. Sürgüleri açıyorum, titrek bir nefes alıyorum ve kapıyı bir aralık açıyorum.

"Alo?" Beni derin bir uykudan uyandırmışlar gibi sesimi boğuklaştırarak törpülüyorum.

"Joan Vasquez?" Yaşlı polis öne doğru eğilerek söylüyor. Üniforma değil takım elbise giyiyorlar. Bunlar sadece devriye polisi değil, fark ettim. Dedektifler.

"O benim," diyorum kapıyı biraz daha açarak.

Genç dedektif öne çıkarak, "Joan Vasquez hakkında kayıp ihbarı yapıldı," diyor. Neredeyse sevimli ama benim zevkime uymayacak kadar Dudley-doğru gibi görünüyor.

"Dur tahmin edeyim, annem mi?" Acı bir gülümsemeyle söylüyorum.

İki kişi

Dedektifler bakıştılar ve ben de tam on ikiden vurduğumu anladım.

Birkaç cevapsız telefona aşırı tepki vermek Blanche Vasquez'e kalmış.

"Size ulaşamadığını söyledi," diye devam ediyor yaşlı dedektif.

"Birkaç günlüğüne Denver'daydım. Cep telefonumu evde unutmuşum" diyorum,

Her şey aptalca bir yanlış anlaşılmaymış gibi davranıyor. "Çok korumacıdır." "Bayan Vasquez, Elliot John Pritchard diye birini tanıyor musunuz?"

Adam bana bakarken gözlerinin yumuşadığını söylüyor. Kalbim göğsümde sıkışıyor ve bu isme sahte bir tepki vermeme gerek kalmıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Özür dilerim ama üç gün önce Huntsville Cezaevi'nden kaçtığınızı size bildirmek zorundayım." Cebini karıştırıyor ve ben de ayakta durmama yardım etmesi için kapı kolunu kavırıyorum. "Bir insan avı var ama henüz ortaya çıkmadı." Kartını uzatıyor ve bir süre sonra uzanıp alıyorum. "Bu tarafa doğru geldiğine inanmak için sebeplerimiz var. Eğer siz herhangi bir sorun yaşarsanız, beni bu numaradan arayın."

Şoktaymışım gibi aptal aptal karta bakıyorum.

"Benim yüzümden mi?" Mırıldanıyorum. "Sence benim yüzümden mi bu tarafa geliyor?" Dedektifler bir kez daha bakıştılar. Bingo.

"Sadece beni arayın. Herhangi bir sorun olursa. Cevap veririm." Genç dedektif başını eğiyor ve ben onun samimi olduğunu anlıyorum.

"Onu yakalayacağız," diyor yaşılı dedektif. "Her zaman eninde sonunda
uvallarlar." Bakışlarımı tekrar karta indiriyorum. Gözümün ucuyla

Elliot'ı yanımda görebiliyorum. Elinde benim silahım var ve parmağı tetikte.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

"Size iyi günler," diyor genç dedektif. Benim için üzülüyor. Ona kalsa, Elliot gibi adamlar görüldükleri yerde vurulurlardı. I Duyarlılığını takdir ediyorum ama bana acınmasından nefret ediyorum. Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerini kaçırana kadar ona bakıyorum. Sonra dönüp kayrak taşlı patikadan siyah sedanlarına doğru yürüyorlar. Yanımda Elliot silahını bırakıp omuzlarını silkiyor. Üzerindeki gerginlik dalga dalga yayılıyor.

Onları vuracağını biliyordum. Neyse ki iş o noktaya gelmedi.

Sırrımız şimdilik güvende. Gelecek bir gizem, ama bugün birlikte uyuyacağız, yan yana. Birlikte yemek yiyeceğiz, sevişeceğiz, güleceğiz ve yaşayacağız.

Normal, sıradan insanlar gibi.

Serin bir esinti ince bornozumun eteklerini kaldırıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Çimlerin üzerine sis çöküyor Çimler duman gibi. Sabahın erken saatlerinde gökyüzüne bakıyorum. Hava şimdiden bulutlu. Güzel Seattle'da yine gri bir gün olacağını tahmin ediyorum.

Gülümseyerek kapıyı kapattım.

YAZAR HAKKINDA

Benim adım Whitney Bianca ve yeni bir karanlık erotik yazarıyım. İlk kitabım, *Aşkın Ne Olduğunu Biliyorum*, Ağustos 2014'te çıkacak.

Ben gerçek bir AŞK, romantizm ve seksi zamanlar hayranıyım.

İster aşık ister şehvet içinde olsunlar, iki insan arasındaki güç oyunlarını yazmaktan hoşlanıyorum. Karakterlerimi uçurumun kenarına götürmeyi ve onları itmeyi seviyorum.

Eğer karanlık tarafta yürümeyi seviyorsan, sen benim tipimsin. Belki arkadaş olabiliriz.

Bana bir e-posta gönderin: _____ . _____

bia.whitney@gmail.com Okuduğunuz için

teşekkürler!